

seria de
PROZĂ

SAVATIE BAȘTOVOI

AUDIENȚĂ LA UN DEMON MUT

ROMAN ISTORICO-FANTASTIC DESPRE
SOARTA BISERICII ÎN VREMURILE DE PE URMĂ

CATHISMA

Ieromonah
SAVATIE BAŞTOVOI

Audienţă la un demon mut

Ieromonah
SAVATIE BAŞTOVOI

Audiență la un demon mut

Roman istorico-fantastic despre soarta Bisericii în vremurile de pe urmă

CATHISMA

Coperta: Ierom. Savatie Baştovoi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

SAVATIE BAŞTOVOI, IEROMONAH
Audienţă la un demon mut: roman istorico-fantastic despre soarta Bisericii în vremurile de pe urmă / ieromonah Savatie Baştovoi. - Bucureşti: Cathisma, 2009
ISBN 978-973-88443-1-5

Dedic acest roman
episcopului Dorimedont,
mort în împrejurări incerte
la vîrsta de 45 de ani

CAPITOLUL 1

Anul 1987. Moscova.
Sala de şedinţe a Kremlinului.

Perestroika anunţată de Gorbaciov a împins Uniunea Sovietică spre un punct în care toată politica ei de pînă atunci, camuflată cu atîta grijă în decursul a mai bine de şaptezeci de ani, s-a revărsat cu multă dezordine. Istoria interzisă a imperiului, ca un car încărcat, s-a sfărîmat de zidul realităţii, atrăgînd de pretutindeni gurile flămînde de adevăr. Oamenii devorau ziarele cu dezvăluiri din dosarele secrete ale KGB-ului. Puţini însă înţelegeau atunci că lozincile gorbacioviste „Glasnosti!" (libertatea cuvîntului) şi „Perestroika!" (reforma), care nu făceau decît să reia formulele Revoluţiei Franceze şi ale celei leniniste,

pregăteau, de fapt, o nouă revoluţie. Uniunea Sovietică se apropia de prăbuşirea ei. Doar cîteva persoane cunoşteau acest lucru şi făceau eforturi disperate pentru a pregăti intrarea maselor într-o nouă eră.

Comitetul pentru Siguranţa Statului (KGB) trebuia să ia măsurile necesare cu ocazia celor o mie de ani de la Creştinarea Rusiei. Semnalele din teritoriu nu erau prea bune şi panica domnea printre şefii tuturor departamentelor. Ateismul comunist s-a văzut provocat în mod neaşteptat de libertatea de opinie propagată de Perestroika. Cum să împaci ideologia ateistă a Rusiei Sovietice cu cei o mie de ani de la creştinarea Rusiei Kievene?

Constituţia Uniunii Sovietice garanta libertatea religioasă, însă realitatea istorică făcea dovadă a zeci de mii de biserici distruse şi a mai multe milioane de creştini împuşcaţi, deportaţi, marginalizaţi. Biserica Ortodoxă, deşi nu era interzisă oficial, nu avea dreptul să înfiinţeze biblioteci, să tipărească şi să răspîndească literatură cu caracter religios. În epoca în care cărţi-

le despre comunism se publicau în milioane de exemplare, în Uniunea Sovietică ortodocşii îşi transcriau de mînă rugăciunile şi învăţăturile Bisericii.

Apropierea evenimentului, care se dorea a fi unul naţional, a pus în încurcătură pînă şi Comitetul pentru Siguranţa Statului. Unii susţineau că această dată nici nu ar trebui sărbătorită, deoarece contravine valorilor socialismului comunist, iar alţii propuneau sărbătorirea celor o mie de ani de la creştinarea Rusiei ca pe un compromis necesar pentru reuşita noii politici a statului sovietic. O şedinţă secretă la care au participat cîte un reprezentant din fiecare republică din componenţa Uniunii Sovietice a rezolvat dilema elaborînd un program pe care oficialii statului şi funcţionarii publici aveau să-l urmeze pentru binele poporului...

La cancelaria Comitetului Central de la Chişinău ajunse o telegramă cu menţiunea „URGENT!". Organele primeau ordin să trimită în ziua următoare la Moscova o persoană de încredere care să ia parte la reuniunea cu uşile închise. Persoana cerută tre-

buia să fie din presă sau din mediul universitar.

Telegrama i-a pus pe funcţionarii comunişti de la Chişinău în mare dificultate. Mai mulţi membri ai Comitetului Central erau plecaţi la vînătoare în codrii Orheiului. Cuprinsă de panică, secretara alerga cu telegrama pe coridoarele pustii ale clădirii Comitetului Central. Peste cîteva minute, maşina de serviciu gonea pe străzile oraşului cu girofarul pornit.

Nu în fiecare zi veneau ordine direct de la Moscova. A trimite o persoană incompetentă într-o misiune atît de importantă era moarte curată, iar a nu trimite pe nimeni însemna boicotarea Moscovei, ceea ce era de neconceput. În mai puţin de o oră, jeep-ul marca UAZ, cu girofarul pornit, străbătea drumurile forestiere din zona Orheiului în căutarea preşedintelui Comitetului Central. În cele din urmă, într-o poiană ferită, ameţiţi de vin şi de oboseală, mai marii Republicii Sovietice Socialiste Moldoveneşti au hotărît persoana care îi va reprezenta la Moscova. Timpul însă avea să dovedească inoportunitatea acelei alegeri. Omul trimis să participe la şedinţa secretă avea să divulge mai tîrziu cele întîmplate după uşile închise...

Victor Rotaru era un tînăr profesor de fizică şi proaspăt absolvent al Şcolii Superioare de Partid de la Moscova. Vederile sale naţionaliste, care se manifestau prin cumpărarea de cărţi româneşti de la librăria internaţională din Moscova, erau tolerate datorită ateismului său militant. KGB-ul ştia că naţionalismul care nu este dublat de credinţa în Dumnezeu nu prezintă pericol. În plus, promovarea unor persoane cunoscute ca fiind naţionaliste reducea tensiunile din mediile studenţeşti, creînd o falsă impresie de libertate şi democraţie. Candidatura lui Victor Rotaru era potrivită şi pentru că acesta vorbea ruseşte fără accent, fapt care făcea o bună imagine Republicii.

A doua zi dimineaţa Victor Rotaru se afla în avionul Chişinău-Moscova. Comitetul Central îi plătise biletul, eliberîndu-i şi suma de cincizeci de ruble pentru necesităţi personale. Alte indicaţii nu primise. Avea să se legitimeze

cu telegrama la intrarea în sala de şedinţe. La ora stabilită, Victor Rotaru coborî din taxiul marca Volga, strecurîndu-se fără urmă de suspiciune printre mulţimea din Piaţa Roşie. La intrare a fost percheziţionat corporal, reţinîndu-i-se geanta şi stiloul din buzunarul de la piept. Orice obiect care ar fi putut servi la înregistrarea informaţiei era interzis.

Spre mirarea lui Victor Rotaru, sala de şedinţe era plină. Impresia lui că ar fi un ales în slujba Patriei se risipi. După cum avea să afle după aceea, fiecare oraş cultural din Rusia şi Ucraina era reprezentat de unul şi chiar mai mulţi agenţi. Muzeele mari erau şi ele reprezentate. Toţi aşteptau indicaţiile.

Adjunctul împuternicitului pentru treburile religiei urcă în tribună, trecîndu-şi mîna prin părul cărunt. Tuşi mai întîi în microfon, apoi rosti:

– Bună ziua, tovarăşi! Bine aţi venit la această şedinţă cu uşile închise care este hotărîtoare pentru soarta de mai departe a ţării noastre! Anul 1988 va fi un an greu! După cum bine ştiţi, în acest an se împlinesc o mie de ani de

la creştinarea Rusiei. Trebuie să răspundem acestei provocări la toate nivelele! Toate acţiunile publice trebuie să fie bine coordonate pentru a preveni orice încercare din partea popimii de a subordona masele.

Oratorul roşu îşi trecu din nou mîna prin păr. Acest tic îi caracteriza pe toţi funcţionarii de partid. Trecerea mîinii prin păr şi tusea marcau pauzele înainte de a trece la subiecte delicate sau interzise. Faţa oratorului tremura de o mînie înăbuşită:

– Tovarăşi, am fost minţiţi! Nu mai putem avea încredere în agenţii noştri racolaţi din rîndurile popimii! Date neoficiale ne arată că astăzi în Uniunea Sovietică există un număr mult mai mare de credincioşi decît se crede. Acest număr este într-o continuă creştere! Mulţi dintre ei sînt tineri! Mulţi intelectuali! Popii ne-au servit informaţii false! Nu mai putem avea încredere în ei! Tactica noastră de lucru trebuie schimbată din rădăcini! Vom infiltra agenţi care să parcurgă toate treptele ierarhice, pentru a fi siguri de izbînda noastră!

Victor Rotaru stătea nemişcat în fotoliu, aşteptînd în orice moment să fie arestat. Părea că toţi cei din sală trăiau aceeaşi stare. Astfel de afirmaţii, făcute de o persoană atît de sus pusă, într-un loc atît de sfînt pentru orice cetăţean sovietic, semănau a provocare, a înscenare care avea drept scop verificarea loialităţii celor prezenţi în sală. În această linişte paralizată de frică, glasul oratorului răsuna ca un tunet.

– Funcţionarii de stat, directorii de muzee şi instituţii publice vor lua parte activă la evenimentele dedicate celor o mie de ani de la creştinarea Rusiei! Da, tovarăşi! Nu mai putem acţiona după metodele vechi. Vom sta alături de popi, oricît de neplăcut ar fi acest lucru! Uniunea Sovietică este în vizorul întregii lumi! Prin aceste acţiuni vom evita atacurile presei occidentale. Vom aprinde lumînări, vom pupa icoane, dacă va fi nevoie! În nici un caz nu vom pupa mîna popii, chiar de ar fi însuşi patriarhul! Poporul trebuie să ştie în continuare că este condus de Stat, nu de Biserică! De aceea, la întîlnirea cu reprezentanţii Bisericii,

salutul de protocol să fie strîngerea tovărăşească a mîinii, în nici un caz îmbrăţişarea urmată de puparea mîinii pe care popimea a impus-o în rîndurile credincioşilor. Discursurile publice să se refere doar la importanţa culturală pe care a avut-o creştinismul în istoria Rusiei. Vom vorbi despre monumentele de literatură, arhitectură, pictură şi aşa mai departe. Orice discurs să fie scris, pentru a evita expresiile sau aluziile involuntare care ar putea pune într-o lumină nefavorabilă puterea sovietică. Presa va transmite evenimentele în lumina care ne convine. Bisericile vor fi redeschise şi masele se vor întoarce la credinţă. Dar să nu ne pierdem cumpătul, totul se face sub controlul nemijlocit al Comitetului pentru Siguranţa Statului şi oamenii noştri vor fi peste tot. Considerînd că în această sală s-au adunat numai oameni competenţi, toate celelalte detalii sînt de prisos. Fiecare va duce această informaţie în cercurile pe care le reprezintă, pentru a preveni acţiunile necoordonate de înăbuşire a mişcărilor popimii. Totul trebuie să lase im-

presia de libertate şi renaştere religioasă. Orice presiune asupra Bisericii este interzisă. Acesta este un ordin!

Întreaga cuvîntare despre necesitatea eliberării Bisericii, rostită pe fondul panoului cu portretul mare, de peste treizeci de metri, al lui Lenin, părea absurdă şi înspăimîntătoare. Invitaţii au început să părăsească sala în tăcere. Victor Rotaru îl observă în mulţime pe fostul său coleg de la Şcoala Superioară de Partid, lituanianul Valdis. Nici nu putea să treacă neobservat acest pribalt[1] tipic, blond şi cu un cap mai înalt decît restul adunării.

– Valdis! Valdis! strigă Victor, bucuros că a găsit măcar un om cunoscut în toată această adunare aflată sub semnul fricii şi al trădării.

– Victor! Moldovene! strigă Valdis, îmbrăţişîndu-şi prietenul cu mîinile lui mari, mă bucur să te văd!

Apoi, aplecîndu-se la urechea moldoveanului, şopti:

– Deşi locul nu este cel mai potrivit...

[1] „Pribaltica" erau numite cele trei republici baltice: Estonia, Letonia şi Lituania, iar „pribalţi" sau „baltici" – locuitorii lor.

Amîndoi rîseră fals.

Peste o jumătate de oră, cei doi prieteni se aflau într-un bistro din vecinătatea Pieţei Roşii, mîncînd colţunaşi cu carne şi stropiţi cu oţet.

– Ce mai e nou la Chişinău? începu Valdis vorba după ce îşi astîmpără foamea.

– Toate-s noi...

– Am aflat veşti despre renaşterea naţională...

– Da, lucrurile par să meargă într-o direcţie bună. Frontul Popular îşi măreşte influenţa cu fiecare zi. Originea latină a poporului nostru nu mai poate fi contestată. S-a strîns un număr foarte mare de cereri pentru întoarcerea limbii moldoveneşti, adică române, la alfabetul latin....

– E o treabă bună! Trebuie să scăpăm de ocupaţia rusească. Popoarele noastre au o tradiţie care trebuie renăscută cu orice preţ!

Apoi, sorbind din paharul cu ceai, Valdis se aplecă spre Victor şoptind:

– Există toate premisele ca Ţările Baltice să se rupă din componenţa Uniunii Sovietice!

– Mă îndoiesc. Dacă vă rupeți voi, ne unim şi noi cu România. Totul pare un vis...

Cei doi sorbiră din paharele cu ceai, căzînd pe gînduri. Apoi Victor întrebă brusc:

– Apropo, cum ți s-a părut toată această poveste cu popii, cu Biserica...? O aiureală curată! Nu înțeleg rostul acestei reuniuni „cu uşile închise"!

– Aiureala asta, Victor, nu e chiar aiureală. Ceea ce am auzit azi este un moment crucial pentru istorie. Circulă zvonul cum că, pentru a păstra controlul asupra Țărilor Baltice, mitropolitul de acolo va fi transferat la Moscova în calitate de...

Valdis zîmbi şi pocni din palme:

– Patriarh a toată „Rusia"! continuă el din ce în ce mai însuflețit. Rusia simte că îşi pierde influența asupra popoarelor noastre şi, în cazul unei eventuale căderi a imperiului, Biserica este singura structură care ar mai garanta un control real şi credibil asupra populației pierdute politic. În acest scop se impun o dezvoltare cît mai ra-

pidă a Bisericii şi o consolidare a aparatului ei în teritorii.

Pribaltul îl lovi pe Victor cu mîna lui mare peste umăr:

– Trezeşte-te, moldovene! Parcă te ştiu băiat deştept, ce, te prefaci că nu înțelegi?

– Abia acum încep să-mi revin... Ceea ce spui e o nebunie, dar e real! Voi, balticii, ați fost întotdeauna cu un pas înaintea tuturor...

– Uite aici, moldovene!

Valdis scoase din sîn un aparat mic cu căşti.

– Ce-i asta? întrebă Victor, care nu mai văzuse în viața lui o asemenea drăcovenie.

– Un minicasetofon. Tehnică nemțească!

– Cum să fie un casetofon atît de mic? Dă să mă uit! E incredibil!

– Lasă, o să te uiți pe urmă. Acum ascultă.

Pribaltul apăsă pe buton şi aparatul începu să reproducă discursul din sala Kremlinului.

– Eşti nebun! Ai înregistrat?

– Da! răspunse satisfăcut Valdis, apăsînd butonul și vîrînd aparatul minunat înapoi în sîn. Nu îți poți imagina ce scandal va produce această înregistrare cînd va fi aruncată în presa occidentală! Dar acum să plecăm de aici! Mergi cu mine, am nevoie de ajutorul tău pentru a redacta materialul care va schimba istoria!

Cei doi prieteni au părăsit bistroul, iar peste cîteva zile presa occidentală dezbătea secretele Kremlinului legate de soarta Bisericii. Oficialitățile de la Moscova au fost nevoite să confirme public că o astfel de ședință a avut loc, însă nu au făcut nici o referire la conținutul cuvîntării rostite în sala de ședințe a Kremlinului. Peste trei ani, în 1990, mitropolitul Leningradului, Aleksei, care avea în supraveghere și Republicile Baltice, este ales Patriarh al Moscovei și a toată Rusia. Peste încă un an, cele trei Republici Baltice, Estonia, Letonia și Lituania, se proclamă independente de Uniunea Sovietică. Peste încă un an, în urma unei lovituri de stat, imperiul sovietic cade, dînd loc unei perioade de jafuri și crime la

toate nivelele. În timp ce toată lumea sărăcea, bisericile se înmulțeau, se aureau și mase inimaginabile de oameni se întorceau la credință. Unde se termina lucrarea lui Dumnezeu și unde începea lucrarea oamenilor în toată această învălmășeală, nimeni nu putea spune cu tărie.

CAPITOLUL 2

Anul 2001. Chişinău.
Deschiderea lojii masonice de rit italian.
Lista invitaţilor.

Părintele Mitrofan era un tînăr provenit dintr-o familie de muncitori credincioşi. Şi-a petrecut copilăria visînd să ajungă preot, iar la vîrsta de douăzeci de ani, după armată, ivindu-se prilejul, a intrat la Seminarul Teologic de la Zagorsk, lîngă Moscova. Aici a dat dovadă de hărnicie şi ascultare, fiind după aceea admis la Academie fără examen. În primul an de Academie, a fost tuns în monahism şi primit ca frate în Lavra Cuviosului Serghie. O mare cinste pentru un basarabean, ştiindu-se cît de întinsă este Rusia şi cît de greu este primit cineva în această sfîntă mănăs-

tire. Tot aici a fost hirotonit diacon şi mai apoi preot.

Tînărul ieromonah avea o viaţă cuminte, monotonă, previzibilă. Nu ieşea niciodată din cuvîntul mai marilor săi. Luîndu-se în considerare anii petrecuţi în Rusia, a fost trimis de ascultare să renască o mănăstire istorică din Basarabia. Peste cîţiva ani, aproape o sută de fraţi s-au strîns în jurul părintelui Mitrofan, fiind însufleţiţi de rîvna şi credinţa lui. În zilele de sărbătoare, mii de oameni umpleau mănăstirea.

Părintele Mitrofan deveni un om influent, aproape o persoană publică. În anii stăreţiei sale a intrat în relaţii cu politicieni şi mari patroni. Totul, sub pretextul revitalizării mănăstirii istorice, care vreme de treizeci de ani fusese transformată de sovietici în azil de tuberculoşi. Viaţa părintelui Mitrofan devenise de neimaginat în afara acestor relaţii. Datoriile lui ajunseseră la milioane de dolari, iar liniştea îi era tulburată de telefoane care îi dădeau ultimatumuri şi îi făceau promisiuni. Puţini ştiau că bunăstarea exterioară a

mănăstirii se zidea pe ruinarea lăuntrică a părintelui Mitrofan.

Într-o zi, în timp ce binecuvînta poporul dornic să-i sărute mîna după slujbă, părintele Mitrofan fu reținut de un bărbat cu alură de intelectual:

– Părinte, îl strigă acela fără să ia binecuvîntare. Vreau să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

– Veniți la stăreție peste zece minute, răspunse părintele Mitrofan, care era obişnuit cu astfel de cereri.

Bărbatul nu era altul decît Victor Rotaru, ajuns şomer, după ce mai înainte fusese parlamentar din partea Frontului Popular. Abandonase cariera universitară pentru a-şi sluji neamul prin politică, iar acum, schimbîndu-se vremurile, nu mai era nici profesor, nici politician. Ajunsese la limita sărăciei, divorțat şi cu doi copii plecați la studii în România, pe care nu-i putea vizita din lipsa banilor. Cu două săptămîni în urmă Victor Rotaru avu un vis care îi dădu peste cap întreaga sa viață. Răvăşit de gînduri, profesorul materialist de altădată hotărî să

meargă la o mănăstire, să stea de vorbă cu un călugăr.

– Ce vă aduce la noi? îl întrebă părintele Mitrofan pe noul venit.

– Problemele, părinte... Nu credeam că o să ajung vreodată să mă jeluiesc unui preot.

– Multe nu le credem, dar se întîmplă... Vă invit să stăm la masă, ca să discutăm mai bine.

– Vă mulțumesc, părinte, de ce să ascund... chiar mi-e foame, încercă Victor să glumească, iar fața i se lumină de un zîmbet amar.

– Nu-i nimic, frate... Cum...?

– Victor...

– Nu-i nimic, frate Victor! Trebuie să mergem înainte cu nădejdea în victorie! Parcă asta înseamnă numele pe care îl purtați!

– Eh, înseamnă, părinte, dar viața m-a cam descurajat...

– Descurajarea e un păcat! Numai oamenii fără Dumnezeu se descurajează!

Tonul calm şi cumpătat al părintelui Mitrofan l-a determinat pe Victor Rotaru să-şi deschidă sufletul. Fostul

agent al KGB-ului îşi dădea seama că atunci cînd vine vorba de Dumnezeu subterfugiile retorice nu-şi au locul.

– Şi eu sînt unul dintre ei, părinte! zise el cu dezinvoltură.

– Nu zi aşa. Ce, nu eşti botezat?

– Nu, părinte, nu sînt botezat şi pentru asta am venit să stau de vorbă cu dumneavoastră...

– E-e-e! Lasă, că nu eşti tu nici primul, nici ultimul care vine la credinţă la plinătatea vîrstei! Ce, crezi că pe vremea apostolilor se botezau de mici? Abia o să te apropii de Hristos cu mai multă înţelegere! Mai rău e de cei care, deşi sînt botezaţi din copilărie, umblă săracii în afara Bisericii... Dar hai să mîncăm! Pentru orice lucru este şi un timp potrivit! Haide, frate Victor, că îngerii se bucură în ceruri de întoarcerea ta! Hai să ciocnim şi noi cîte un păhărel de vin mănăstiresc, să ne mai înveselim inimile, că de tristeţe îmbătrîneşte omul şi nici mintea nu gîndeşte cum trebuie!

Victor Rotaru, fostul colaborator al KGB-ului, simţea cum se transformă în fratele Victor şi făcea mari eforturi

să nu scape lacrimi. O căldură inexplicabilă îi cuprinse tot corpul şi simţea că îi vine să plîngă de bucurie. Băga mîncarea în gură, dar nu o putea mesteca din cauza lacrimilor care îi umpleau gîtul. Făcu un efort să-şi vină în fire, cînd părintele Mitrofan ridică paharul cu vin şi-l invită să ciocnească.

– Să trăim, frate Victor! Mă bucur de cunoştinţă!

– Dă, Doamne! răspunse oaspetele, jenîndu-se în sinea sa de faptul că a ajuns să bea cu un preot.

Apoi adăugă:

– Părinte, eu am făcut multe greşeli!

– Ei lasă, Dumnezeu iartă...

– Am făcut mari greşeli, părinte! Am vorbit de rău Biserica, am spus că Dumnezeu nu există!

– Hai, gata! Bea-ţi paharul! Eu l-am băut, iar tu nu.

– Am spus că Dumnezeu nu există, părinte!

– Ei, dar ce voiai să spui, dacă tu chiar credeai că nu există?

– Credeam, părinte! Ce prost eram!

– Şi cum ai înţeles că Dumnezeu există?

– Nu ştiu, părinte... Am avut un vis... De atunci mă simt de parcă Hristos ar fi tot timpul undeva de faţă. Vi s-a întîmplat vreodată aşa ceva?

– Slavă Domnului, frate Victor, Hristos este tot timpul de faţă, numai noi nu-L vedem. Acesta e harul lui Dumnezeu care te cheamă. Ai venit într-un loc sfînt cu durerea ta, iar Hristos ţi-a ieşit în întîmpinare. O să te botezi şi viaţa ta o să se schimbe, o să vezi. Hai, nu mai fi trist, trebuie să te bucuri!

– Dar mă bucur, părinte, numai că mă simt nevrednic şi păcătos...

– Ei, asta nu-i rău, de ne-am simţi aşa tot timpul nu am mai face rău nimănui.

– Aşa e, părinte.

În ziua următoare părintele Mitrofan l-a spovedit şi l-a botezat pe Victor Rotaru. Bucuria acestuia nu avea margini. El mai rămase o săptămînă la mănăstire, mergînd la slujbe şi mîncînd la trapeza fraţilor. Totul era nou, curat şi plin de bucurie.

Chiar dacă Victor Rotaru credea acum în Dumnezeu, cele întîmplate în

sala de şedinţe a Kremlinului nu-i dădeau pace. El trăia cu convingerea că doar părintele Mitrofan este un adevărat slujitor al lui Hristos, iar restul, în frunte cu mitropolitul, sînt agenţi infiltraţi. Oricît îl dojenea părintele Mitrofan la spovedanie, fratele Victor nu-şi putea învinge antipatia şi neîncrederea pe care o avea faţă de ierarhia bisericească. Însă dacă părintele Mitrofan evita discuţiile pe astfel de teme, fraţii mănăstirii, printre care şi unii ieromonahi, ascultau cu interes poveştile despre kaghebişti şi masoni infiltraţi în Biserică pe care fratele Victor le înşiruia cu mult talent.

Într-o seară părintele Mitrofan îl sună pe fratele Victor şi-i spuse că vrea să-i facă o vizită. În apartamentul modest din Chişinău, părintele Mitrofan şi Victor Rotaru au petrecut pînă tîrziu după miezul nopţii, discutînd pe temele favorite ale celui din urmă.

– Frate Victor, nu-i bine să smintim fraţii cu astfel de vorbe. Oamenii sînt slabi în credinţă şi nu ştii ce urmări poate avea un cuvînt spus nelalocul lui.

– Părinte Mitrofan! Eu nu înţeleg ce fel de credinţă este asta. Oare trebuie să ascundem adevărul şi să nu facem nimic de frică să nu „smintim" pe cineva? Dar dacă bandiţii ăştia or să sfîşie toată Biserica, atunci n-o să fie sminteală? Cînd mitropolitul aduce mii de tone de benzină fără taxe vamale, nu e sminteală, părinte? Cînd se întîlnesc ei la marafeturile lor cu toată mafia care îşi bate joc de ţara asta şi de popor, atunci nu e sminteală? Eu nu vă înţeleg, părinte!

– Frate Victor, fiecare o să dea răspuns pentru faptele sale...

– Cînd au murit băieţii în Transnistria, de partea cui era mitropolitul? Patriarhul este antihristul, pentru că l-a decorat pe Smirnov[1] cu medalie bisericească! Părinte, cum se poate aşa ceva? Cum să decorezi un criminal cu distincţii bisericeşti? Pentru ce merite? Pentru că a ucis mii de băieţi nevinovaţi, care au murit pentru ca azi mafioţii de la Chişinău să bea în beciurile

[1] Igor Smirnov, preşedintele neschimbat al autoproclamatei Republici Nistrene Moldoveneşti (Transnistria).

de la Cricova[1] cu criminalii de la Tiraspol? Asta este Biserica, părinte?

– Frate Victor, eu nu mă amestec în politică. Eu slujesc lui Dumnezeu...

– Asta spun şi eu, părinte, şi te rog să mă ierţi, trebuie să-I slujim lui Dumnezeu, nu bandiţilor şi criminalilor care ne-au cotropit ţara şi ne-au batjocorit poporul!

Părintele Mitrofan a auzit de zeci de ori povestea despre şedinţa de la Kremlin, dar inima lui curată nu-i îngăduia să creadă întru totul spusele lui Victor Rotaru. În viaţa sa, părintele văzuse mulţi arhierei şi preoţi care s-ar fi potrivit pentru rolul de duşmani ai Bisericii, dar, de fiecare dată cînd acest gînd încerca să se cuibărească în inima sa, călugărul îl învingea prin gînduri bune. Şi acum el îl înţelegea prea bine pe fratele Victor, dar nu-l putea încuviinţa pe faţă, pentru a nu-l îmbolnăvi şi mai tare. Mulţi şi-au pierdut minţile

[1] Beciurile de la Cricova alcătuiesc un adevărat oraş subteran, a cărui galerii se întind pe o lungime de 60 km. Este un obiectiv nelipsit din protocolul prezidenţial şi al persoanelor sus puse de la Chişinău.

încercînd să înţeleagă de ce Dumnezeu rabdă răul făcut în numele Lui. Educaţia îl predispunea pe Victor la raţionamente interminabile, iar lipsa lui de experienţă duhovnicească îl făcea să tragă concluzii simpliste, întemeiate pe logică, nu pe conştiinţa că Dumnezeu este viu şi, la nevoie, poate să Se răzbune singur. Zbuciumul lui nu avea mîngîiere, deşi la fiecare spovedanie se căia pentru gîndurile rele pe care le are asupra ierarhiei.

Victor Rotaru se linişti şi deveni parcă alt om atunci cînd părintele Mitrofan a fost hirotonit de patriarhul Moscovei şi numit episcop al unei eparhii nou înfiinţate. Deşi fratele Victor considera că motivul real al hirotoniei era unul strategic, cu scopul de a slăbi influenţa Patriarhiei Române în Basarabia, totuşi el spunea tuturor că, în cazul părintelui Mitrofan, Dumnezeu i-a întunecat minţile patriarhului şi aşa a pătruns în rîndurile ierarhiei un om al lui Dumnezeu. Uneori Victor Rotaru glumea, zicînd că, dacă părintele Mitrofan a ajuns episcop, înseamnă că Dumnezeu există.

Însă bucuria şi pacea lui Victor Rotaru n-au durat prea mult. Însoţindu-l într-o zi pe vlădica Mitrofan la mitropolie cu o treabă oarecare, fratele Victor a rămas să aştepte în anticameră. Aici, din plictiseală, dar şi din curiozitatea care îl caracteriza, şi-a aruncat ochii pe o hîrtie rămasă pe birou. Hîrtia nu era altceva decît o invitaţie la solemnitatea de deschidere a Lojei Masonice de rit Italian în Republica Moldova, care se făcea prin înalta participare a preşedintelui de atunci al statului, Petru Lucinschi[1]. Fratele Victor îşi ascuţi ochii de fost agent al KGB şi citi lista invitaţilor, din care nu lipseau înaltele feţe bisericeşti atît ale Ortodoxiei, cît şi ale altor culte prezente în Moldova. Ceea ce îl enervă mai mult pe Victor Rotaru nu era atît faptul în sine, cît formula de adresare folosită de masoni, prin care mitropolitul era numit „Excelenţa Voastră". Victor văzuse şi altă dată că unii ierarhi ruşi apar în fotografiile din ca-

[1] Reputat activist comunist în perioada sovietică, devenit preşedinte al Republicii Moldova.

lendarul bisericesc împodobiţi cu panglici şi ordine masonice, dar punea acest fapt pe seama prostiei şi a aroganţei lor. Acum însă înţelegea că ierarhia era o pradă rîvnită nu doar de organele de securitate, ci şi de masoneria internaţională. Victor ştia că experienţa unui simplu agent KGB nu era suficientă pentru a da de capăt acestei ţesături încurcate în lumea întreagă. Care erau scopurile masoneriei şi în ce relaţii se afla ea cu vechile structuri ale Comitetului pentru Siguranţa Statului sovietic? O legătură trebuia să existe cu siguranţă, gîndi Victor Rotaru, hotărînd să se dedice cercetării mai în profunzime a fenomenului.

CAPITOLUL 3

Anul 2008.
România – „ţara popilor".

Efectele libertăţii religioase au depăşit cu mult aşteptările Comitetului pentru Siguranţa Statului. Bisericile s-au înmulţit atît de mult pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice, încît liderii politici, pentru a-şi asigura voturile în alegeri, au început să pozeze lîngă episcopi şi preoţi. Loialitatea Bisericii faţă de politica centrală nu era pusă la îndoială. În decursul a douăzeci de ani nici un episcop nu a contrazis public politica de la Kremlin. Atacurile din Cecenia şi din Transnistria se făceau şi cu încuviinţarea publică a ierarhiei, iar liderii separatişti s-au învrednicit de medalii patriarhale. Aşadar înmulţirea bisericilor şi in-

fluenţa crescîndă a clerului nu puteau aduce decît folos statului. Dar ce s-ar întîmpla dacă într-o zi Biserica ar deveni conştientă de forţa pe care o reprezintă şi s-ar întoarce împotriva politicii centrale? Lucrul acesta trebuia prevenit şi împiedicat să se producă...

Victor Rotaru se ridică de la masa de scris şi începu să umble prin cameră. Era trecut de miezul nopţii, şi mintea lui obosită îşi ordona cu anevoie gîndurile. După cîteva minute el se aşeză din nou la masă şi îşi continuă însemnările:

„Ortodoxia europeană dă şi ea destulă bătaie de cap autorităţilor. Adusă în Europa de state neînsemnate ca putere economică, precum România, Serbia şi Bulgaria, Ortodoxia este văzută ca un tentacul al Rusiei. Acest fapt este departe de adevăr, deoarece toate aceste state mici au fost creştinate încă din perioada apostolică. Asocierea Ortodoxiei cu Rusia şi comunismul s-a făcut prin presa de stînga, care a înfierat Biserica prin aceleaşi clişee pe care le-au folosit pe rînd Revoluţia Franceză, Revoluţia lui Lenin şi represaliile

lui Stalin şi Hruşciov. Mai multe mănăstiri istorice şi biserici ortodoxe au fost bombardate în Serbia în numele democraţiei americane. În România Biserica Ortodoxă a fost atrasă într-un ecumenism exagerat, cu scopul de a o pune în conflict cu restul Bisericilor Ortodoxe din lume..."

Aici Victor se opri şi începu să răsfoiască vraful de ziare, reviste antiglobaliste, cursuri de politologie, Liturghiere şi tot felul de cărţi de slujbă, mai noi şi mai vechi, din care îşi scotea pagini întregi de notiţe. Găsi în sfîrşit ceea ce căuta. Apoi continuă:

„Intrarea României în Europa a fost precedată de vizita papei Ioan Paul al II-lea, care a fost prima întîlnire dintre un papă al Romei şi un patriarh ortodox de la 1054 încoace. Reacţiile antiecumeniste din mediile monahale şi teologice nu au întîrziat să apară. Sfîntul Sinod a emis o circulară secretă prin care tuturor clericilor, monahilor şi teologilor li se interzicea apariţia în presă. Această interdicţie trebuie privită prin prisma faptului că ortodocşii alcătuiesc peste 80% din populaţia

ţării, iar mănăstirile şi bisericile sînt la fel de numeroase ca şi magazinele..."

Peniţa din mîna lui Victor Rotaru părea că ciupeşte coala albă de hîrtie, căutînd să o rupă. Pornit împotriva globalizării şi a expansiunii capitalismului sălbatic, fratele Victor refuza din principiu toată tehnica modernă, începînd de la computer şi pînă la telefonul mobil, încăpăţînîndu-se să scrie cu peniţa pe hîrtie velină. Vădit satisfăcut de munca sa, el îşi continua meditaţia:

„Ortodoxia acestor state mici, odată cu intrarea lor în Uniunea Europeană, răscolea istoria corectată politic a totalitarismului masonic. În România milioane de oameni încă mai cîntau în Vinerea Mare Patimile lui Hristos după textul bizantin care abunda în referiri considerate «antisemite» de legislaţia europeană. Chiar dacă Sfîntul Sinod cenzurase o parte din ele în secret, fără a înştiinţa credincioşii printr-un document oficial, totuşi problema rămînea nerezolvată în principiu. Biserica unei ţări neînsemnate precum România sfida legislaţia europeană şi documentul «Nostra Aetate» adoptat

în 1965 de Conciliul II Vatican, prin care evreii erau absolviţi de vina de a-L fi răstignit pe Hristos. Tot atunci s-a hotărît cenzurarea Evangheliei şi a imnelor creştine de «pasajele antisemite». Orice referire publică la evrei ca avînd legătură cu răstignirea lui Hristos avea să fie catalogată drept «antisemitism» şi pedepsită penal..."

Aici Victor Rotaru se opri şi reciti totul de la început. Chiar dacă rîvna lui lăuntrică îl îndemna să fie direct şi categoric, i se păru că un cititor neavizat s-ar putea plictisi citindu-i pledoaria. Hotărî să rezolve problema printr-un vechi şiretlic gogolian, făcînd următoarea remarcă:

„Cititorul trebuie să-şi învingă orice impresie de exagerare pe care i-o pot provoca referirile prea dese la religie. Această reacţie este produsul unei manipulări seculare. Probabil ea va trece de îndată ce voi spune că în joc sînt puse sume foarte mari de bani. Mari, mai mari decît preţul întregii Europe scoase la licitaţie!"

Satisfăcut de modul în care şi-a destins cititorul imaginar, Victor continuă cu şi mai multă rîvnă:

„Tabu-ul antisemitismului este în directă legătură cu procesul de la Nürnberg şi cu sutele de miliarde de dolari pe care Germania le plăteşte, începînd cu anul 1948, statului Israel, ca despăgubiri de război. În 2002, prin Ordonanţa de urgenţă a Guvernului 31/2002, România, care a ieşit nevinovată din procesul de la Nürnberg, şi-a recunoscut singură vina de a fi exterminat evrei în timpul celui de al Doilea Război Mondial şi a fost amendată cu douăzeci de miliarde de euro. Se pare că evreii sînt singurii care au avut ideea să-şi vîndă morţii. Şi să-i vîndă foarte scump. Plata către statul Israel se face pe cap de mort şi orice discuţie despre cifra bătută în cuie a holocaustului costă sume enorme de bani. Iată de ce referirile contradictorii la evrei, fie de ordin politic, fie religios, trebuie să dispară".

Victor se ridică de la masă şi începu iar să se plimbe prin cameră. Se duse la bucătărie şi puse de ceai. Era tîrziu şi mintea lui, fără să vrea, se lăsa rănită de amintiri. Şi masa, şi ceştile, şi aragazul acesta sovietic îi aduceau

aminte de viaţa lui de odinioară. Prin faţa ochilor trecură imagini din căminul studenţesc, apoi şi-o aminti pe nevastă-sa, care acum era căsătorită în Italia, şi inima lui se umplu de tristeţe. I se făcu ciudă pe evrei, pe capitalişti, pe Gorbaciov şi în genere pe toată lumea. În astfel de clipe i se părea că singura soluţie este să plece într-o mănăstire din fundul Rusiei, să se călugărească. Apoi se aprindea iar de mînie şi îşi zicea că nu se va lăsa pînă nu va face dreptate, pînă nu va spune lumii întregi adevărul, chiar şi cu preţul vieţii. Îşi turnă ceai într-o cană şi se duse iar la birou. Sorbind îngîndurat din ceaiul fierbinte, îşi continuă, liniştit, scrierea:

„Astăzi, în majoritatea statelor europene şi americane, polemica cu evreii este considerată antisemitism şi se pedepseşte cu ani de închisoare. România nu face excepţie de la aceste state. Singură Ortodoxia, rămasă prin imnografia sa în epoca bizantină, sfidează totalitarismul masonic. Creştinii nu înţeleg legătura dintre crimele comise de regimul lui Hitler şi Mussolini

şi comemorarea patimilor lui Hristos pe care ei o fac în Vinerea Mare, dar şi în fiecare duminică, miercuri şi vineri. Cum Hristos, Cel răstignit, a fost transformat în prilej de instigare la ură? Cum sutele de milioane de creştini victime ale persecuţiilor romane, bizantine şi comuniste au fost transformaţi de istoria corectată politic în infractori? De ce nici un regim politic nu recunoaşte numărul imens al victimelor din rîndul creştinilor? De ce împotriva creştinilor şi a lui Hristos se poate spune orice în documentare mincinoase semnate de posturi de televiziune cu renume mondial? Romanele blasfemitoare la adresa lui Hristos şi a creştinilor iau premiul Nobel, iar filmele sînt premiate cu Oscar, în timp ce o simplă ironie la adresa evreilor şi a holocaustului te costă ani de închisoare. Răspunsul este simplu: creştinii îşi caută dreptatea în legile lăsate de Dumnezeu, iar evreii în legile pe care şi le fac singuri..."

Victor se ridică de la masa de scris şi, clătinîndu-se de oboseală, se trînti în pat. El a mai avut timp să-şi facă

semnul crucii înainte de a adormi buştean.

Între timp, istoria continua.

Comisarul european al Justiţiei ieşi pe cerdacul Mănăstirii Vovidenie şi scoase o ţigară. Episcopul „K" se repezi cu un aer vinovat, oferindu-i bricheta aprinsă.

– Preasfinţite! Cît timp o să mai pierd eu pe dealurile României voastre nenorocite? Ţi se pare că nu mai am şi altceva de făcut?

– Dar, Excelenţa Voastră...

– M-aţi asigurat că scoaterea icoanelor şi a crucilor din locurile publice nu este o problemă! Aţi promis că nu va trece nici o lună de la intrarea României în Uniunea Europeană şi nu va mai rămîne nici urmă de icoană în şcoli şi în cabinetele funcţionarilor publici!

– Dar, Excelenţa Voastră, am făcut tot ce ne-a stat în puteri... Campania de presă a fost bine organizată...

– De ce nu v-aţi ţinut de cuvînt!? strigă comisarul european al Justiţiei şi îşi umplu plămînii cu fum.

– Dar, Excelenţa Voastră, v-am prezentat înregistrările emisiunilor de la

televizor, aţi văzut numărul semnăturilor adunate împotriva acestei acţiuni... A fost prea în pripă...

– M-aţi asigurat că Biserica are cea mai mare credibilitate în România şi că Sfîntul Sinod face legea în Biserică! De ce nu aţi acţionat mai dur?

– Excelenţa Voastră, asta aşa este, dar s-au răsculat intelectualii, artiştii, tot poporul. Dacă am fi acţionat mai dur, ne-am fi pierdut credibilitatea în faţa lor. Excelenţa Voastră aţi spus-o în nenumărate rînduri că Biserica trebuie să rămînă şi în continuare instituţia cu cea mai mare credibilitate...

– Ascultă, Preasfinţite – zise comisarul, slobozind nervos fumul din piept –, dacă n-o să vă faceţi treaba, tu şi colegii tăi o să vă vedeţi mutrele astea idioate în ziarele de mîine, cu toată povestea vieţii voastre! O să vă bag la puşcărie, canaliilor, şi o să punem alţii în locul vostru!

– Dar, Excelenţa Voastră, promit că totul va fi rezolvat, e doar o problemă de timp...

– Timpul costă bani, Preasfinţite!

– Promit să rezolv această problemă.

– Fac ceva pe promisiunile tale! zise printre dinţi comisarul, trăgîndu-l pe episcop de barba lui aranjată. Iar acum, dispari din faţa mea!

– Da, să trăiţi! rosti vinovat Preasfinţitul şi se retrase cu paşi mărunţi, dispărînd în întuneric.

La întrunirea secretă de la Mănăstirea Vovidenie, care era doar una din multele care au avut loc în ultimii ani în România, s-a reluat discuţia despre numărul mare al preoţilor şi al mănăstirilor pe teritoriul României. Comisarul european al Justiţiei a aruncat furios harta turistică a României pe masă, strigînd:

– Cînd or să dispară toate aceste ciori de pe harta României?!

„Ciori" erau numite crucile care marcau mănăstirile pe hartă. Mănăstirile româneşti atrag sute de mii de oameni. La unele hramuri se adună de la zece mii la şaptezeci de mii de credincioşi. Dacă vreunui episcop i-ar trece prin cap să-i pună pe toţi aceşti oameni să semneze modificarea unei legi în România, toţi parlamentarii cumpăraţi de masoni ar deveni inutili.

Administraţia europeană trebuia să prevadă şi să combată această posibilitate. România, această „ţară de popi", era vîndută doar la nivelul politic, nu şi religios. Lupta care trebuia dusă acum era aceea împotriva Ortodoxiei, care reprezenta peste 80% din populaţia ţării. Biserica Ortodoxă Română a rămas singura instituţie centralizată care poate influenţa societatea mai mult decît sistemul de învăţămînt. Masonii europeni se grăbeau să limiteze influenţa Ortodoxiei, aşa cum au limitat de-a lungul timpului influenţa Catolicismului. Arma tradiţională într-o astfel de luptă rămînea calomnia. Presa românească, aservită masoneriei mondiale, avea să devină vehiculul principal care avea să ducă tonele de murdărie în casele şi în inimile oamenilor creduli şi dezinformaţi.

CAPITOLUL 4

Anul 2012. România.
Crimele de la Sf. Ana.

În noaptea de 22 spre 23 martie, la azilul Sf. Ana de pe lîngă Mănăstirea de maici Crucea Scrisă, a fost consemnat decesul cetăţenei Paulescu Maricica, în vîrstă de 62 de ani, diagnosticată cu cancer la colon în ultimul stadiu. Decesul s-a produs la ora 4.20, iar pe la ora 7.00 mai multe maşini de poliţie şi ambulanţe umpluseră curtea. Din maşini au început să sară jandarmi şi reporteri, strigînd şi gesticulînd agitaţi. O parte dintre ei au încercuit mănăstirea, iar alta a dat buzna în azilul de bătrîni.

– Spuneţi-ne, cum a avut loc decesul? întrebă reporterul, fără să salute, băgîndu-i maicii stareţe microfonul în faţă.

– Doamna a fost adusă aseară, iar noaptea a murit...

– A fost adusă vie?

– Da, normal, că noi nu sîntem morgă.

– Nu vi se pare straniu ca un om în vîrstă de şaizeci de ani să moară la cîteva ore după ce a fost adus la mănăstire?

– Doamna a fost diagnosticată cu cancer în ultimul stadiu...

– Da, dar despre aceasta trebuie să se pronunțe un medic, iar dumneavoastră nu sînteți medic.

– Aşa arată fişa medicală...

– Şi dumneavoastră personal cu ce ați ajutat-o, i-ați făcut vreo rugăciune, ceva?

– Da, văzînd-o în ce stare gravă se află, l-am chemat pe părintele duhovnic şi i s-a făcut Sfîntul Maslu...

– Nu i-ați făcut şi nişte exorcisme?

– Nu era cazul, exorcismele nu se fac oricui.

– Să înțeleg că practicați şi exorcismele, după modelul Tanacu, chiar dacă Sfîntul Sinod le-a interzis?

– Sfîntul Sinod nu poate interzice ceva ce Biserica are de la începuturile ei.

– Vă mulțumim, maică stareță!

Îndată după interviu, maica stareță a fost luată de doi polițişti şi dusă în maşina de poliție. Un cameraman filma întregul proces.

– Cum vă numiți?

– Iustina... Iustina Cruceru.

– Este numele din buletin? Că voi, călugării, aveți numele voastre false.

– E numele de călugărie.

– Vă rog să vă prezentați ca în acte.

– Iuliana Cruceru.

– Data şi locul naşterii.

– 1972, Bucureşti.

– Studii?

– Facultatea de medicină din Bucureşti, specialitatea farmaceutică.

– În ce relații erați cu cetățeana Paulescu Maricica?

– Nu am cunoscut-o pînă aseară.

– Şi cum se face că un om pe care nu l-ați cunoscut niciodată a ajuns să moară în mănăstirea voastră?

– Mănăstirea are şi un azil de bătrîni. Doamna a fost adusă de fiul ei, pentru a fi îngrijită de măicuțe.

– Cîți bani ați primit pentru asta?

– Nu am primit nimic pentru asta, dar fiul doamnei a lăsat un pomelnic la biserică.

– Nu ne puteţi preciza suma exact?

– Nu ştiu, întrebaţi-l pe părintele duhovnic.

– Aţi eliberat o chitanţă pentru suma primită?

– Nu. A fost o donaţie.

– Chiar şi donaţiile trebuie să se facă în schimbul unei chitanţe. Aveţi chitanţier?

– Avem...

– Ce dovadă puteţi aduce în sprijinul afirmaţiei că cetăţeana Paulescu Maricica a fost adusă în mănăstire de fiul ei?

– Cum ce dovadă? Mai multe maici erau de faţă...

– Aţi încheiat un proces-verbal?

– Nu... Era tîrziu, începuse Vecernia şi am convenit să-l facem azi.

– Azi, după cum vedeţi, este prea tîrziu. Cetăţeana Paulescu Maricica a murit.

– Dumnezeu s-o ierte...

– Dumnezeu o să vă ierte pe dumneavoastră, cetăţeană Cruceru Iuliana,

iar cazul decesului suspect al cetăţenei Paulescu Maricica urmează să fie cercetat. Dumneavoastră sînteţi reţinută ca suspectă de săvîrşire de omor. Vă rugăm să ne urmaţi.

Peste cîteva clipe Iustina Cruceru era scoasă din maşina de poliţie cu cătuşele la mîini şi dusă în văzul tuturor înapoi în clădirea azilului. La vederea ei, măicuţele care erau adunate în faţa bisericii au intrat în panică. Unele au început a plînge, altele au luat-o la fugă spre pădure, iar cele mai în vîrstă au început să strige la poliţişti că sînt lipsiţi de frica lui Dumnezeu şi slugi ale satanei. Mai mulţi cameramani filmau toate cîte se întîmplau. În toată această hărmălaie, pe poarta mănăstirii intră maşina episcopiei. Maicile au alergat în grabă, bucuroase că are cine să le apere şi să le scoată din încurcătura care s-a produs. Portiera s-a deschis şi preasfinţitul „K" a coborît din maşină, scoţînd mai întîi toiagul de argint care, lovindu-se de caldarîm, scotea un sunet nepotrivit.

– Blagosloviţi, Preasfinţia Voastră! au început să îngîne printre lacrimi

măicuţele, aplecîndu-se să sărute mîna episcopului.

Preasfinţitul păşi în grabă printre ele, lovind caldarîmul cu toiagul şi trăgîndu-şi furios mîna pe care călugăriţele încercau zadarnic să o sărute.

– Plecaţi de aici, criminalelor! Poliţia ştie de voi!

– Preasfinţite, s-a produs o neînţelegere... Nimeni n-a omorît pe nimeni...

– Nu vă mai săturaţi de bani, de case, de maşini! De cînd voiam să închid mănăstirea asta! striga episcopul, fixat de camerele de luat vederi. M-am săturat să primesc plîngerile credincioşilor despre fărădelegile care se petrec în acest loc!

A doua zi, toate ziarele scriau despre „crimele" de la Sf. Ana. Într-un articol întins pe două pagini, cu titlul „MAFIA IMOBILIARĂ DE LA SFÎNTA ANA", autorul dezvăluia tainele măicuţelor care atrăgeau bătrîni pentru a le moşteni apartamentele. S-a dovedit că şi Paulescu Maricica a fost doar una dintre multele victime ale „slujitoarelor iadului". Pe lîngă fotografia mare a maicii Iustina încătuşată,

ziarul oferea reproducerea testamentului prin care Paulescu Maricica lăsa moştenire mănăstirii apartamentul şi maşina. Autorul articolului sugera că sărmana bătrînă a fost otrăvită de maica stareţă, care, făcînd cursuri elementare de farmaceutică, ştia să prepare otrăvuri. Familia a dat în judecată mănăstirea, acuzînd călugăriţele de şantaj şi escrocherie, urmate de uciderea Maricicăi Paulescu.

Un alt ziar titra: „NU SE MAI SATURĂ DE BANI, DE CASE ŞI MAŞINI!" Preasfinţitul „K", pozat în veşminte şi mitră pe cap, destăinuia reporterului suspiciunile pe care le-a avut dintotdeauna faţă de această obşte „tolerată". Preasfinţia sa mărturisea că mănăstirea nu a primit aprobare pentru întemeiarea azilului de bătrîni şi că acesta s-a făcut împotriva regulamentelor BOR şi a sfintelor canoane. În plus, duhovnicul de acolo, părintele Irineu, nu era hirotonit canonic şi nu avea studii teologice. Pe deasupra, mai multe mărturii confirmau că părintele Irineu de la Mănăstirea Crucea Scrisă ar fi fost în relaţii cu sti-

liştii şi că ar fi îndeplinit în România misiuni ordonate de structurile de securitate moscovite.

Editorialistul de la ziarul Patriarhiei făcea dezvăluiri senzaţionale despre o suspectă agenţie imobiliară „Stavropoleos". Făcînd legătură dintre „stavropoleos", ceea ce din greceşte înseamnă „oraşul crucii", şi denumirea Mănăstirii „Crucea scrisă", editorialistul susţinea că agenţia imobiliară aparţinea călugăriţelor „criminale".

În următoarele săptămîni toate ziarele şi canalele de televiziune veneau cu noi şi noi amănunte despre „criminalele în serie de la Sf. Ana". Mănăstirea Crucea Scrisă a fost supranumită „Casa morţii" şi „Casa groazei". Politicieni, psihologi, preoţi şi criminalişti comentau în talk-show-uri reacţiile călugăriţelor suspecte. Toate posturile de televiziune rulau imagini cu bietele călugăriţe care alergau spre pădure cuprinse de panică la vederea poliţiei. Replica maicii bătrîne care a strigat poliţiştilor: „Nu aveţi frică de Dumnezeu, slujitori ai iadului!" a devenit refrenul tuturor buletinelor de ştiri.

Unele emisiuni, mai de scandal, ofereau filmări din toaleta mănăstirii şi de la bucătărie, unde, bineînţeles, au fost găsite vase murdare pline de microbi. S-a constatat şi că bătrînele din azil erau forţate să sărute icoanele împotriva normelor elementare de respectare a igienei. Din acest motiv, în azil domneau infecţiile pulmonare şi virozele. Cadavrul Maricicăi Paulescu a fost fotografiat din cele mai jenante unghiuri. Faţa înnegrită şi uscată de cancer a ajuns să se asocieze cu azilul Sf. Ana şi cu viaţa de mănăstire în general.

Monahismul şi mănăstirile inspirau moarte şi groază. Sondajele de opinie arătau că majoritatea românilor era pentru închiderea mănăstirilor care nu se află sub directa supraveghere a unui episcop. Ministerul Cultelor a impus Sfîntului Sinod să recurgă la închiderea mănăstirilor aflate departe de localităţi. Erau declarate în afara legii mănăstirile care nu îndeplineau condiţiile de igienă şi securitate şi nu aveau drumuri de acces asfaltate. Monahii din obştile retrase urmau să fie transferaţi, cu binecuvîntarea Sfîntului

Sinod, în mănăstirile din oraşe, care se aflau sub supravegherea directă a episcopului. Excepţie de la regulă făceau doar mănăstirile istorice aflate departe de localităţi. Acestea rămîneau deschise pentru vizitatori, însă doar în calitate de obiective turistice şi centre culturale.

Maica Iustina Cruceru a fost condamnată la douăzeci de ani de închisoare. Într-o conferinţă de presă organizată de Patriarhia Română, purtătorul de cuvînt al Patriarhiei a declarat că pedeapsa este una cît se poate de umană, avînd în vedere că cetăţeana Iuliana Cruceru, folosindu-se de chipul monahal, a atras şi a otrăvit douăsprezece bătrîne cu scopul de a le moşteni averea. Împreună cu maica Iustina au mai fost condamnaţi părintele Irineu, la cincisprezece ani, şi maica bătrînă care a strigat la poliţişti. Cea din urmă a fost acuzată de colaborare cu cetăţeana Iuliana Cruceru în vederea racolării bătrînelor singure, fapt pentru care a primit opt ani de închisoare. Maica Iustina a fost acuzată de faptul că a oferit servicii medicale fără să fie autorizată.

Mănăstirea Crucea Scrisă a fost declarată închisă pe durata cercetărilor, iar bătrînele de la azilul Sf. Ana au fost transferate cu multă pompă într-un azil de stat. Bineînţeles, unele bătrîne au apărut la televizor destăinuind tratamentul inuman la care erau supuse de călugăriţe, în special de maica Iustina. S-a dovedit că bătrînele bolnave erau puse să muncească din zori şi pînă în noapte, fiind obligate să postească şi să stea în picioare la slujbele interminabile. Toate acestea erau făcute cu scopul de a le grăbi sfîrşitul...

Însă adevărul era cu totul altul. Un ordin intern al Patriarhiei îi obliga pe toţi ieromonahii să aibă studii teologice superioare. Mănăstirile de maici erau obligate să înfiinţeze şi să întreţină fie un azil de bătrîni, fie unul de copii. Acest proiect făcea parte din politica filantropică a Bisericii. Episcopul „K”, aflînd că în obştea de la Crucea Scrisă a intrat o soră cu studii medicale, a călugărit-o în pripă şi a numit-o stareţă, cu misiunea de a înfiinţa un azil de bătrîni. Educaţia şi cuminţenia maicii Iustina i-au convins pe

oamenii din împrejurimi să sprijine mănăstirea şi azilul. Într-un timp scurt, numai din donaţii, a fost ridicat şi amenajat azilul.

Convieţuirea cu bătrînele bolnave şi abandonate dădea multă bătaie de cap călugăriţelor, care veniseră la mănăstire pentru a se deda rugăciunii, departe de grijile lumeşti. Cu toate acestea, ele făceau eforturi supraomeneşti, înconjurîndu-le pe bătrîne cu iubire şi răbdare. Toate aceste eforturi erau răsplătite doar de Dumnezeu, căci fiecare înţelege că bătrînele erau aduse la azil abia după ce rudele le dezmoşteneau. A fost un singur caz cînd una dintre bătrîne a făcut testament, donînd apartamentul mănăstirii. Vestea a ajuns la urechile episcopului însoţită de înfloriturile specifice. De atunci, între episcop şi mănăstire s-a pus un sloi de gheaţă. Preasfinţitul o bănuia pe maica Iustina că ar fi primit şi alte apartamente de la bătrînele pe care le trata, dar că ascunde acest lucru de administraţia bisericească.

Pe lîngă asta, episcopul a primit mai multe sesizări din partea preotului din satul de lîngă Crucea Scrisă, prin care i se aducea la cunoştinţă că părintele Irineu, duhovnicul mănăstirii, spune predici antiecumeniste. În una din predici, călugărul chiar a insinuat că unii episcopi şi-au vîndut credinţa, devenind slugi ale antihristului. Preasfinţitul „K" a perceput aceste insinuări ca pe un atac la persoană şi căuta prilej să se răzbune pe părintele Irineu. Încercarea de a-l demite pe tînărul călugăr din postul de duhovnic a fost zădărnicită de o listă de două mii de semnături care cereau ca părintele Irineu să rămînă în continuare preot la Crucea Scrisă. Din acest motiv, Preasfinţitul a fost atenţionat că este prematur să recurgă la măsuri categorice şi că trebuie adoptată o altă cale pentru rezolvarea problemelor de acest gen. Decesul sărmanei Paulescu Maricica a picat la ţanc. Acum nesuferiţii călugări, care au îndrăznit să atace public metehnele arhieriei superioare, au fost scoşi din joc. Misiunea a fost îndeplinită.

La şedinţa următoare a Sinodului episcopul „K" a fost ridicat la rangul de arhiepiscop, iar mica lui episcopie a primit în plus încă un judeţ.

CAPITOLUL 5

Trista şi apăsătoarea viaţă a Preasfinţitului „K"

Cine era în realitate Preasfinţitul „K" nu ştia nimeni. Văzut la diferite etape ale vieţii sale, episcopul „K" părea să fie nu un singur om, ci mai mulţi. Din copilărie şi pînă la arhierie preasfinţitul a suferit atîtea schimbări, încît mărturiile celor care l-au cunoscut, puse faţă în faţă, apăreau ca un proces mincinos. Nici mama Preasfinţitului nu putea spune ceva coerent despre propriul fiu. Sărmanul trup al episcopului „K" părea să fie bîntuit de mai multe suflete. Fiecare dintre aceste suflete îl izgonea pe cel de mai înainte cu ura cu care un animal mai puternic îl izgoneşte pe altul mai slab.

Viitorul episcop „K" s-a numit Dacian din botez şi s-a născut în anul 1950 într-un sat din Bucovina. Mama sa, Catinca, era o ţărancă harnică, rămasă văduvă în 1943. Primul ei soţ a fost ucis de nemţi în timpul retragerii trupelor româneşti din Rusia. Greutăţile vieţii de după război au determinat-o pe mama viitorului episcop să se recăsătorească. Cel de al doilea soţ al Catincăi, pe numele său Vasile, a fost un om cuminte şi fără personalitate, care lucra cu mult sîrg în gospodăriile statului. Catinca avea din prima căsătorie o fată şi un băiat. Căsătoria cu Vasile s-a făcut mai mult pentru a-i creşte pe cei doi copii. Oricît s-a ferit Catinca de naşterea de fii, după patru ani de căsnicie cu Vasile, fiind de acum trecută de patruzeci de ani, s-a născut Dacian, un copil pe care ea nu l-a dorit. Micuţul Dacian nu a strălucit prin nimic niciodată, moştenind caracterul şters al tatălui său.

Ca şi toţi strămoşii ei, Catinca mergea la biserică. Cocea colaci, broda prosoape şi creştea găini. În fiecare duminică era prezentă la biserica din

sat, plătind slujbe pentru bărbatul mort în război. Cel mai important moment din viaţa duhovnicească a Catincăi era ridicarea mesei cu colaci şi şipuri de vin în timp ce preotul cînta „veşnica pomenire". Părintele din sat era un tolerat al regimului Dej, deoarece scria lunar rapoarte la consiliul sătesc despre lucrurile deosebite pe care le afla de la săteni. În baza acestor rapoarte, s-au făcut de-a lungul timpului mai multe arestări. Catinca ştia asta, pentru că o ştia tot satul, dar nu o deranja. Ea era una din milioanele de români care trăiau după zicala: fă ce spune popa, nu ce face popa. Ba şi mai mult, bunăstarea preotului a sădit în Catinca gîndul să-şi facă măcar unul din băieţi preot. Desigur, ea l-ar fi dorit în fruntea satului pe fiul cel mai mare, de la primul bărbat, dar soarta a rînduit altfel. Băiatul cel mai mare nu doar că nu-şi dorea să fie preot, dar nici în Dumnezeu nu credea. Visul lui era să ajungă tractorist. În schimb Dacian, băiatul mai mic şi mai şters al Catincăi, ieşea cu lumînarea în timpul Liturghiei şi în fiecare duminică venea

cu colaci şi prosoape acasă. La vremea potrivită, pentru o sumă frumuşică de bani şi un porc, părintele din sat a mijlocit pe lîngă autorităţi intrarea la seminar a tînărului Dacian. Aşa a început cariera bisericească a viitorului arhiepiscop „K".

La vremea aceea nu oricine intra în seminar. Regimul comunist supraveghea orice mişcare din interiorul Bisericii şi, mai ales, al învăţămîntului teologic. Nu erau acceptaţi în Seminar băieţii proveniţi din familii de intelectuali. „Originea sănătoasă" era o condiţie impusă atît funcţionarilor politici, cît şi celor ecleziastici. Intelectualitatea interbelică era văzută ca o pătură ostilă sistemului şi deci poporului. Toată elita teologică a fost înfundată în puşcării. Mii de preoţi au fost ucişi. Afară rămîneau mai ales spiritele slabe, capabile de compromis. În fruntea puţinelor instituţii teologice, dacă mai puteau fi numite astfel, au ajuns în genere trădătorii Bisericii. Rostul acestor instituţii şi al oamenilor din ele era unul strict formal, de imagine. România, ca şi Uniunea Sovietică, trebuia să

apară în fața Occidentului ca o țară liberă, în care nici unul din drepturile omului nu era încălcat. Cu toate acestea, poporul român nu înceta să nască băieți credincioşi şi inteligenți, care ajungeau în seminariile teologice mişcați de rîvnă sinceră. Şi cum nimeni nu poate şti ce este în sufletul şi în mintea omului, sistemul cerea o supraveghere îndeaproape a tuturor seminariştilor. Pentru aceasta erau folosite iscoadele, care cădeau la învoială să-şi spioneze colegii. Conştiinciosul, dar ştersul Dacian, a ajuns unul dintre turnători. Misiunea lui era aceea de a depista seminariştii care erau în legătură sau măcar simpatizau cu preoți precum Calciu Dumitreasa sau Dumitru Stăniloaie, ajunşi deținuți politici...

Dar să lăsăm această perioadă nevrednică de pomenire din viața preasfințitului „K", pentru a oferi mai mult loc unei întîmplări care a produs o ruptură de nevindecat în inima acestui om chinuit din toate punctele de vedere.

Pe cînd se afla la studii în Elveția, trimis acolo cu aprobările şi misiunile

de rigoare, de acum tînărul bărbat Dacian s-a îndrăgostit. Mai bine zis, îndrăgostirea s-a produs mai înainte, dar abia după ce a ajuns departe de țară, printre străinii a căror limbă nu o pricepea, Dacian a început să se gîndească tot mai mult la o fată pe care o vedea în fiecare duminică la catedrala mitropolitană din Sibiu, unde fusese student la Teologie. Totul a început de la o poezie pe care Dacian a scris-o într-o noapte în camera sa din hotelul plătit de Securitate. Această poezie şi amintirea fetei din catedrala mitropolitană îl făceau pe Dacian să-şi dorească o altă viață. În serile tîrzii, el ura minciuna şi frica în care trăia. Înțelegea că nu este un erou. Se temea de mai marii săi, se temea de închisoare, de canal, de moarte. Era gata să dea pe oricine la moarte, numai să nu i se întîmple lui nimic rău. Cu toate acestea, undeva în adîncul inimii, el se compara cu eroii din cărțile de aventură pe care le citise. Număra cu nerăbdare zilele cînd se va întoarce în România şi o va cere pe fata din catedrală de nevastă.

Întors în România, tînărul Dacian merse direct la mitropolit.

– Săru' mîna, Înalt Preasfinţia Voastră!

– O, fratele Dacian! se arătă mitropolitul foarte încîntat să-l vadă. Păi, tu nu ai dat pe-acasă? Direct la mitropolie ai venit?

– Da, Înalt Preasfinţia Voastră, răspunse Dacian în timp ce săruta mîna mitropolitului, am ceva important să vă spun!

– Sigur, sigur, frate Dacian! Pentru tine orice!

– Înalt Preasfinţia Voastră, începu sfios Dacian, am nevoie de binecuvîntarea Înalt Preasfinţiei Voastre...

– Spune, Daciane! Cînd nu ţi-am dat eu binecuvîntarea mea pentru ceva?

– Ştiţi, vreau să mă căsătoresc... Iubesc o fată...

Mitropolitul s-a întors cu spatele şi, păşind galeş, s-a aşezat la birou.

– A, vrei să scrii o carte? Pentru doctorat? Sigur că da!

– Înalt Preasfinţia Voastră, simt că o iubesc şi că viaţa mea nu are nici un rost fără ea...

– Aşa..., încuviinţă mitropolitul.

– E o fată cuminte, de biserică...

– Aşa, zi-i, zi-i mai departe! zise răstit mitropolitul.

– Ce-i rău în asta, Înalt Preasfinţia Voastră?

Mitropolitul izbi furios în masă şi se ridică în picioare.

– Niciodată! Crezi că pentru asta ai ajuns tu, o lepădătură din Bucovina, bastard nenorocit şi prost, să studiezi în Elveţia? Tu ştii ce speranţe mi-am pus eu în tine şi cât m-a costat această bursă pe care tu nu o preţuieşti? Nici să nu te gîndeşti! Vei fi episcop! Ai înţeles?

Dacian tăcu. Îi era frică şi se simţea jignit. Îi părea rău că a pornit această discuţie. Voia să facă ceva pentru a-l împăca pe Înaltul.

– Vă rog să mă iertaţi, Înalt Preasfinţia Voastră...

– Ieşi afară! O să discutăm altă dată!

– Săru' mîna, Înalt Preasfinţia Voastră, zise Dacian, ridicîndu-şi valiza de voiaj şi mergînd spre uşă cu spatele... Vă rog să mă iertaţi... Săru' mîna...

– Piei din fața mea, bastard de Bucovina! răcnea mitropolitul în urma sărmanului Dacian. Piei, să nu te văd!

Dacian coborî în grabă scările mari ale palatului. Îi venea să țipe și să trîntească tot ce-i ieșea în cale de mînie, dar se temea. Scîncea reținut, înghițindu-și lacrimile.

Peste jumătate de an află că fata din catedrală se mărită cu un fost coleg de la Teologie, ajungînd preoteasă. De atunci Dacian a început să urască de moarte preoții. Mai tîrziu, cînd a ajuns episcop, de fiecare dată cînd hirotonea un preot, simțea o nevoie nebună de a se răzbuna pe el. Şi o făcea întotdeauna. Nu era nici un preot în eparhia sa, în afara celor impuşi de Securitate, pe care Preasfințitul să nu-l fi jignit public.

Episcopia îl transformă pe sfiosul și neînsemnatul Dacian într-un tiran. Îndată după susținerea doctoratului în Elveția, tînărul pe atunci Dacian a fost tuns în monahism la Mănăstirea Antim din Bucureşti, schimbîndu-i-se numele în „K". La Liturghia de a doua zi a fost hirotonit diacon, iar peste o zi preot. În duminica următoare a fost

ridicat la rangul de arhimandrit și numit consilier patriarhal pe probleme de învățămînt. La prima şedință a Sfîntului Sinod s-a hotărît hirotonia în episcop a arhimandritului „K", fiind repartizat într-o eparhie de provincie.

De acum încolo tînărul și sfiosul bucovinean își începea viața sa oarecum independent și plin de sine însuși. El căpătă putere să comande şi să hotărască destinele a mii de oameni. Această putere îl înnebunea și îl făcea să schimbe tot ce îi ieșea în cale. Preasfințitul schimba chiar și lucrurile care mergeau aparent bine. Din ziua numirii sale a schimbat consilierii, diaconii, femeile de serviciu și secretarele. A aruncat mobila din palatul episcopiei și a comandat alta nouă. A schimbat şoferii, bucătăresele și coriştii. A ordonat chiar şi schimbarea picturii din catedrala episcopală, deoarece pe peretele de la ieşire era reprezentat fostul episcop. Într-un cuvînt, oricine venea să ceară o aprobare de la episcopul „K" trebuia să propună altceva decît și-ar fi dorit şi s-o facă în aşa fel, încît să intuiască ideile episcopului înnebunit de obsesia schimbării.

Episcopul însuşi nu-şi dădea seama că această manie a schimbării îl făcea influenţabil şi uşor de manipulat. Cînd vreun consilier invidios dorea să se răzbune pe un preot, îl lăuda episcopului. Preasfinţitul nici nu a realizat cînd foştii consilieri şi-au reluat funcţiile, iar cei noi au fost trimişi pe rînd care la ţară, care cu canon la mănăstire. Palatul episcopal era un loc care răspîndea frică şi trădare. Între episcop şi preoţii din eparhie exista un zid de consilieri, secretari, diaconi şi şoferi. Rar se învrednicea cineva să-l vadă pe Preasfinţitul.

Odată au venit să-l vadă cîţiva colegi de facultate.

– Pe cine căutaţi? îi întrebă sec un preot înfăşurat cu un brîu purpuriu.

– Am venit la Preasfinţitul.

– Preasfinţitul este ocupat, reveniţi mai tîrziu.

– Transmiteţi-i Preasfinţitului că este căutat de nişte colegi. Am venit de departe...

– Bine, zise preotul cu brîu roşu ridicîndu-se de la birou. Aşteptaţi puţin.

Reveni peste cîteva minute avînd o înfăţişare victorioasă. Oaspeţii s-au înviorat şi ei, crezînd că vor fi primiţi.

– Ce a zis Preasfinţitul? au întrebat ei în cor.

– Preasfinţia Sa a ordonat să vă transmit că colegii Preasfinţiei Sale sînt membri ai Sfîntului Sinod. Mai doriţi ceva? încheie consilierul, vădit satisfăcut de răspunsul Preasfinţitului.

– Nu..., mulţumim, au răspuns preoţii şi au plecat.

Episcopul „K" a rupt orice legătură nu doar cu colegii de seminar şi facultate, ci chiar şi cu fraţii săi trupeşti. A refuzat să meargă la înmormîntarea propriei mame, de frică să nu fie luat peste picior de sătenii care l-au cunoscut din copilărie. Preasfinţitul, dincolo de fastul cu care se înconjura, era atît de singur, încît lăsa impresia că nu a apărut pe lume ca toţi oamenii, dintr-o mamă şi un tată, ci că a fost găsit în magazinul de obiecte bisericeşti al episcopiei.

Din cauza acestei singurătăţi cumplite, Preasfinţitul nu ştia pe ce să cheltuiască mulţimea de bani pe care o

avea. Nu avea nici prieteni, nici familie. Milostenia era exclusă, deoarece Preasfinţia Sa era de părere că orice om trebuie să lupte singur pentru a deveni cineva. Ura săracii, bătrînii şi copiii. Ura preoţii şi pe nevestele acestora. Ura mitropoliţii, pentru că erau mai mari ca el în ierarhie. Această ură răbufnea uneori în accese de inconştienţă în care Preasfinţitul îi lovea pe toţi care îi ieşeau în cale.

Singurele bucurii ale episcopului „K" erau legate de sărbătorile bisericeşti, cînd avea ocazia să iasă în mijlocul mulţimii în odăjdii noi, cu toiag şi engolpion nou. Toţi banii Preasfinţitul îi băga în engolpioane, mitre şi toiege. De trei luni nu mai plătea salariile preoţilor, deoarece strîngea bani pentru un toiag pe care îl comandase unui giuvaergiu de la Viena. Toiagul de argint masiv, încrustat manual şi împodobit cu pietre scumpe, costa şaptezeci şi două de mii de euro. Pe crucea de pe mitra Preasfinţitului străluceau patru pietre preţioase luate din podoabele unei icoane făcătoare de minuni aflate într-o mănăstire din eparhia sa.

Acest lucru îl ştia doar el şi stareţul acelei mănăstiri. Nimeni dintre credincioşi nu ştia că podoabele acestui Preasfinţit de provincie sînt mai scumpe chiar şi decît podoabele Patriarhului.

Uneori, în singurătatea palatului episcopal, chinuit de insomnie, Preasfinţitul „K" se îmbrăca în veşminte, îşi punea engolpioanele, mitra cu pietre scumpe şi păşea solemn, lovind marmura coridoarelor cu toiagul său de şaptezeci şi două de mii de euro.

CAPITOLUL 6

Anul 2005. Uniunea Scriitorilor din Moldova. Hristos – Împăratul Slavei.

În cabinetul fotografului Uniunii Scriitorilor s-a încins o discuție despre închiderea bisericilor în vremea regimului sovietic. La discuție luau parte cîțiva scriitori și jurnaliști, un ieromonah, Victor Rotaru și, desigur, fotograful însuși.

– Măi, zise fotograful închizîndu-le gura celorlalți, eu știu foarte bine cine și cum închidea bisericile. Eu am fotografiat toate bisericile și toate cimitirele din țara asta. Am mii de fotografii în cutiile astea, numai că nu am timp să le developez...

– Ei, bisericile cum s-au închis, așa s-au și deschis. Comuniștii le-au închis, comuniștii le deschid, interveni

sarcastic un jurnalist de modă veche. Eu cred în Dumnezeu, dar în biserică nu cred, adăugă el înainte de a da paharul de vin peste cap.

– Măi, tu ai fost prost de cînd te știu, îl luă peste picior fotograful. Tu scriai articole despre Bodiu[1] și acum scrii despre Voronin.

– Nu-i adevărat!

– Hai, lasă, vrei să-ți aduc mîine o fotografie din '74, unde ești tu alături de Bodiu?

– Știi ce? Atunci așa erau timpurile. Toți am fost pe lîngă Bodiu, iar acum am fi bucuroși să mai fim pe lîngă cineva, dar nu mai trebuim nimănui!

Jurnalistul rîse de unul singur.

– Nu comuniștii au închis bisericile, ci masonii! zise Victor Rotaru trăgîndu-și scaunul mai aproape de masă.

– Ei, asta o știe toată lumea, îl aprobă fotograful. Toți sînt masoni!

– Ei au distrus bisericile și au ucis preoțimea catolică la Revoluția Franceză, ei au făcut secularizarea în Ro-

[1] Bodiu – ultimul prim-secretar al Partidului Comunist al Republicii Sovietice Socialiste Moldovenești.

mânia lui Cuza, cu tot guvernul lui plin de masoni, şi tot ei au făcut Revoluţia leninistă, urmată de persecutarea a milioane de creştini.

– Hi-i-i! pufni jurnalistul. Cît ai căta, peste tot sînt masoni! Măi, masonule, ia fugi de sub fereastră! Hi-i-i!

Jurnalistul chicotea cu poftă, dar fără să-i facă şi pe ceilalţi să rîdă.

– Eu nu ştiu cu ce se ocupă masonii, interveni în vorbă ieromonahul, ştiu numai că sînt peste tot.

– Părinte, mă iertaţi, aţi văzut înregistrările din catedrala din Timişoara?

– Nu numai din Timişoara. Există înregistrări mai vechi din biserici, din Kiev şi din Moscova.

– Pînă la urmă, masonii ăştia sînt credincioşi sau nu? întrebă un scriitor care se cherchelise.

– Or fi credincioşi, dar nu ca noi.

– În cine cred ei?

– Numai în Dumnezeu nu!

– În marele Arhitect!

– Da, care este marele drac!

– Ştiaţi că masonii din Chişinău se întîlnesc la hotelul Codru?

– Există masoni în Chişinău?

– Măi, tu sau eşti prost, sau eşti mason! rîse fotograful. Nu ştii că Lucinschi a deschis Loja italiană la Chişinău? Se spune că fostul primar ar fi mason.

– În zidul Kremlinului există un templu masonic. Televiziunea rusă a făcut un documentar despre masonii postsovietici.

– Hai că devine interesant!

– Nu-i nimic interesant. Aceleaşi presupuneri şi enigme care domnesc în jurul masoneriei de sute de ani. Nimic concret. Ritualuri satanice, jertfe omeneşti, conspiraţii, bănci, drepturile omului, legi, congrese, lideri politici şi religioşi... Şi nici o dovadă palpabilă!

– De peste o sută de ani toţi patriarhii ecumenici sînt masoni!

– Pe dracu! Cum să fie aşa ceva?

– Nu o spun eu, citeşte dicţionarul masonilor. Din douăş'patru, toţi patriarhii României au fost masoni! Nu ştiu cum o fi fost Teoctist, că despre el masonii tac.

– Crezi că asta are vreo legătură cu starea în care a ajuns Biserica astăzi?

– Păi cum? Cînd au început arestările în masă ale elitei preoţeşti? Nu

vezi că în fruntea Bisericii sînt promovaţi numai proştii, profitorii, necredincioşii? Toate acestea sînt stricăciuni care s-au produs din interior, în timp, sub supravegherea atentă a patriarhilor mincinoşi.

– Şi unde-i Dumnezeu în ecuaţia asta?

– Nu-ţi face griji, Dumnezeu nu Se lasă niciodată batjocorit. Vine şi vremea lor.

Fotograful turnă vin în pahar şi-l dădu părintelui.

– Măi! zise el cu înflăcărare. Mie mi-au povestit cazuri care s-au întîmplat cu cei care au participat la închiderea bisericilor în timpul bolşevicilor.

– Şi eu ştiu...

– Şi eu...

– Era în Băneşti o secretară de partid, cam proastă şi cam curvă, ca toate secretarele comuniste. Asta, cînd s-a închis biserica din sat, ca să arate cît e ea de comunistă, a intrat în Sfîntul Altar, s-a suit pe Pristol şi a dansat. La cîteva zile i s-au luat picioarele. A paralizat!

– Eu ştiu un caz cu un om din Chiţcani. Ăsta a agăţat cu o sîrmă groasă

crucea de pe soborul mare de la Noul Neamţ şi trăgea să o doboare. Sîrma s-a desprins şi, izbindu-l, l-a omorît pe loc.

– Şi eu am auzit de un tractorist care a dărîmat biserica. Nimeni din sat nu s-a învoit, numai unul, mai beţivan, s-a suit în buldozer şi a îndeplinit ordinul secretarului de partid. La scurt timp după aceea, fiind beat, s-a aplecat din tractor şi a fost tras sub şină. N-a rămas nimic din el!

– Cu Dumnezeu nu te pui, zise fotograful şi dădu paharul peste cap. Mai devreme sau mai tîrziu, ţi se întoarce.

Victor Rotaru, ameţit de vin şi dornic de vorbă, îi opri pe toţi cu o mişcare vajnică a mîinii:

– Măi, eu pot să vă dovedesc la toţi că masoneria stă în spatele patriarhilor şi a papilor şi că închiderea bisericilor şi uciderea milioanelor de creştini s-au făcut de către masoni, folosindu-se de prostia ierarhiei noastre bisericeşti!

– Hai, Victor, dă-i drumul, zise ironic fotograful. Zi tot ce ai pe suflet!

– Eu nu glumesc! exclamă Victor patetic. Vaticanul este împînzit de masoni! Altfel de ce au ridicat anatema de pe masonerie? A? Nu ştiţi că evreii masoni, deghizaţi în cardinali, au întrunit Conciliul II Vatican, unde practic au abrogat Evanghelia, declarînd că nu evreii L-au răstignit pe Hristos? Apoi, de ce a murit brusc mitropolitul Irineu Mihălcescu, după ce a ieşit din loja masonică şi a scris acea carte interzisă pînă azi în care deconspiră lucrarea masoneriei în Biserică? Dacă Irineu nu a fost ucis de masoni, atunci de ce a fost şters din diptihul bisericesc, încît nu este pomenit printre mitropoliţii Moldovei, ca şi cum nici nu ar fi existat vreodată? Eu, fraţilor, pot să vă ţin un curs întreg pe tema asta, pentru că sînt foarte bine documentat, încheie Victor şi dădu paharul peste cap.

– Interesant ce zici. Dacă aşa ceva a existat într-adevăr, mă pune pe gînduri, zise jurnalistul necredincios.

– Ce să ne ducem atît de departe, continuă Victor înflăcărat, nu ştiţi ce s-a discutat în 2008 la Toronto? Comu-

nitatea Mondială a Bisericilor, această organizaţie masonică, a convocat toată episcopimea ortodoxă şi i-a pus în vedere că trebuie să-şi revizuiască textele liturgice în vederea alinierii la normele europene, care sînt nişte norme evreieşti. Adică, mai pe româneşte, să cenzureze toate pasajele în care se face referire la evrei, că, vezi Doamne, cărţile de cult ale ortodocşilor sînt pline de referiri antisemite. Eu vreau să vă întreb: cum de, atît Vaticanul de acum cincizeci de ani, cît şi Consiliul Mondial al Bisericilor de azi, sînt obsedate de aceleaşi idei şi principii? Credeţi că aceste idei s-au născut în interiorul Bisericii? Nu, ele au fost impuse de masoni! Să-mi mai spună cineva că masonii sînt nevinovaţi, inocenţi şi filantropi!

Victor Rotaru scuipă mînios într-o parte.

– Fraţilor, intră în vorbă ieromonahul, numele lui Hristos a fost şi rămîne incomod pentru toţi cei care lucrează răul în lume. Nu vedeţi cît scandal se face în jurul scoaterii icoanelor din şcoli, din locurile publice? Şi asta în

timp ce blocurile şi stîlpii oraşelor sînt acoperite de pancarde de zeci de metri care reprezintă maşini, femei, ţigări, parfumuri, sticle de vin. Încercaţi să afişaţi chipul lui Hristos pe panourile prevăzute pentru reclamă şi veţi vedea că va răbufni un scandal internaţional, în care veţi fi acuzaţi de discriminare. Dar cred că nimeni nu ar reuşi să afişeze chipul lui Hristos în locul panourilor pentru reclamă, chiar dacă ar plăti dublu, pentru că nu va primi aprobare de la primărie. Observaţi că de două mii de ani oamenii se luptă să-L şteargă pe Hristos din istorie, dar nu reuşesc. În fiecare post al Crăciunului şi al Paştelui, Discovery şi National Geographic mai lansează cîte un film deocheat împotriva lui Hristos. În fiecare an mai apare cîte un film sau cîte o carte de succes care atacă Dumnezeirea Fiului lui Dumnezeu. Auzim acelaşi glas hulitor pe care l-au auzit şi Apostolii, şi creştinii primelor veacuri care erau aruncaţi la tigri şi la lei în circurile romane. Hristos însă a ieşit întotdeauna învingător! Numele Celui răstignit a ajuns să fie mîndria suvera-

nilor romani, iar crucea, acest semn cîndva blestemat, a ajuns să fie simbol al biruinţei. Credeţi-mă, dacă împăratul Constantin nu ar fi avut o vedenie, el nu ar fi pus niciodată semnul crucii pe scuturile ostaşilor săi. Este o prostie să afirmi că un tiran care domina întreaga lume ar fi putut fi convins de creştini să creadă că prin cruce, acest semn urît de toţi romanii, va birui în luptă. De atunci şi pînă acum, lupta se duce între Cruce şi duşmanii ei. Sau vi se pare că societatea modernă nu mai crede în simboluri şi în forţe suprafireşti? Ce prostie! Atunci de ce atîta scandal în jurul semnelor şi simbolurilor de tot felul, care au ajuns să fie interzise prin lege în majoritatea statelor europene? De ce unii au simţit nevoia să schimbe crucea roşie de pe maşinile de salvare cu semiluna şi steaua lui David? Oamenii continuă să fie reprezentaţi de simboluri şi semne, să se regăsească şi să se identifice în ele. Cine nu are un semn care să-l reprezinte nu există. Oare de ce Israelul are pe steagul de stat steaua lui David? Şi o să vă mai întreb: oare cum s-a ajuns

ca majoritatea statelor din lume care sînt populate de creştini să aibă stele pe steag, în loc de cruce, sau să nu aibă nimic? Cînd şi de ce au căzut crucile de pe steagurile marilor puteri?

Victor Rotaru asculta atent orice cuvînt, închipuindu-şi cum vor arăta toate aceste dovezi în cartea sa despre conspirația masonilor împotriva Bisericii.

– Măi, asta cam aşa e, interveni jurnalistul. Dacă te duci în Israel, sîmbăta nu lucrează nimeni, toate magazinele sînt închise! Şi nimeni nu se revoltă, nu-i dă în judecată la Strasbourg sau mai ştiu eu pe unde. Pe steag, cum zici, stă steaua lui David, un semn religios. Numai în România deranjează crucile şi icoanele din locurile publice...

– Şi ştii pe cine deranjează? sări Victor Rotaru. Tot pe evrei! Dacă citeşti rapoartele lor, afli că reclamă afişarea crucii în Parlamentul României! Al dracului popor!

– Hai, măi, că sînt poporul lui Dumnezeu, glumi fotograful.

– Or fi, dar eu nu-i recunosc.

– Am citit undeva o zicală evreiască. Cică, dacă se judecă un evreu cu

un creştin în țară creştină, trebuie să facă totul pentru a cîştiga procesul, iar la urmă să zică: aşa zice legea ta. Iar dacă se judecă în Israel, trebuie să cîştige judecata şi să zică: aşa zice legea noastră. Hi-hi!

– Dacă nu le-ar îngădui Dumnezeu, nu ar putea face legi împotriva lui Hristos. Hristos S-a lăsat oarecînd ucis de oameni, dar a treia zi a înviat. Cei care L-au răstignit, în loc să iasă învingători, au fost înfrînți. Hristos este piatra cea din capul unghiului, pe care nu au băgat-o în seamă ziditorii evrei.[1] Ironia soartei, sau puterea prorociei, face ca masonii să se numească singuri „ziditori" care încearcă să rezidească lumea neglijînd piatra din capul unghiului, care este Hristos. Iudeii şi-au ucis Mîntuitorul, cerînd ca sîngele Lui să fie asupra lor şi asupra copiilor lor şi, iată, sînt două mii de ani de cînd nu-şi mai află odihna, fiind urîți de toți. Templul lui Solomon a fost dărîmat în vremea lui Vespasian, la treizeci de ani după răstignirea lui Hris-

[1] Psalmul 117, 22.

tos, şi nici pînă azi nu a fost ridicat. Nu de bani duc lipsă evreii, ci de binecuvîntarea lui Dumnezeu. Vremea templului şi a jertfelor de animale a trecut odată cu jertfa Fiului lui Dumnezeu. De două mii de ani evreii nu-şi mai îndeplinesc îndatoririle faţă de Legea lui Moise, din pricina lipsei templului şi a preoţilor care au fost ucişi pînă la unul de romani. Ce propovăduiesc ei azi şi cui? Un singur lucru, acela că Hristosul creştinilor nu este adevăratul Mesia. Hristos este piatră de poticnire pentru mulţi, precum a zis Apostolul Pavel, şi cei care vor cădea pe ea se vor zdrobi, şi de va cădea peste cineva, îi va strivi...

Afară se înnoptase. Discuţia se încinse şi fiecare avea ceva de spus. Cuvintele acestea, care pentru o bună parte a lumii ar fi părut obositoare şi neînţelese, se aşezau firesc în minţile puţin ameţite ale celor de faţă. Chiar dacă aveau vîrste şi educaţii diferite, chiar dacă nu prea umblau la biserică şi nici nu străluceau de virtuţi, toţi erau creştini. Îl recunoşteau pe Hristos ca Dumnezeu al lumii, ca Domn şi

Mîntuitor al sufletelor lor. Lucrul acesta îi făcea pe toţi să vadă lumea cu alţi ochi. Întreg Occidentul politic corect le părea o maşină monstruoasă pornită să ucidă tot ce aveau ei mai sfînt. Toţi erau de acord că ateismul sovietic a fost mai uman decît falsa libertate în care au intrat. Sovieticilor, care au ucis milioane de creştini, nu le-a venit ideea să cenzureze cărţile de cult. Acum însă se urmărea distrugerea din temelii a tradiţiei creştine, a Evangheliei.

Vîltoarea vieţii însă îi întorcea pe fiecare la grijile sale. Reclamele luminoase, zgomotul maşinilor şi mulţimea trecătorilor au alungat orice gînd despre credinţă şi mîntuirea sufletului.

CAPITOLUL 7

Anul 260 î. Hr. Alexandria.
Biblia lui Ptolemeu.
Războiul traducerilor.

Domnia lui Ptolemeu al II-lea, zis şi „Philadelphul", este plasată de istorici între anii 289 şi 246 înainte de Hristos. Acesta era fiul lui Ptolemeu I Soterul, care i-a urmat la tron lui Alexandru, cuceritorul Egiptului. Dacă toate aceste nume nu vă spun mare lucru, atunci faima Bibliotecii din Alexandria şi a Musaionului trebuie să vă spună cu siguranţă ceva. Aflaţi că întemeietorul vestitei Biblioteci antice şi a Musaionului a fost Ptolemeu Philadelphul, de care se leagă şi istorisirea noastră de mai departe.

Philon Alexandrinul, un evreu elenizat contemporan cu Hristos, scrie

despre Ptolemeu Philadelphul că ar fi fost, prin virtuţile sale, „cel mai de seamă nu numai dintre cei din vremea sa, ci chiar dintre toţi cei ce-au existat vreodată în vechime". Ptolemeu era faimos pentru dragostea sa pentru înţelepciune şi artă, fiind iniţiatorul multor proiecte grandioase, numite de Philon, nu fără temei, „supraomeneşti". Unul din aceste proiecte a fost şi traducerea Cărţii Sfinte a evreilor în limba greacă, rămasă în istorie cu numele de Septuaginta, adică traducerea celor şaptezeci de înţelepţi.

La vremea aceea comunitatea evreilor din Alexandria era alcătuită cam din 180000 de oameni, dintr-un total de 300000 de cetăţeni. Adică evreii erau cei mai numeroşi dintre toate neamurile care populau în acea vreme capitala Egiptului. Aceasta însă nu trebuie să ducă la gîndul că evreii aveau şi o influenţă majoră asupra celorlalte neamuri. Comunitatea evreiască devenise elenofonă, iar ebraica, limba în care a fost scrisă Tora, ajunsese o limbă moartă. Evreii de rînd cunoşteau din cărţile sfinte ale poporului lor doar ceea ce li se tîlcuia la sinagogă.

Regele Ptolemeu, după cum arată sursele istorice, era înconjurat de sfetnici cărturari şi preocupaţi de promovarea culturii. Unii dintre ei erau, cu siguranţă, evrei. Aşa cum Ptolemeu nu cunoştea ebraica, iar Tora nu fusese niciodată tradusă într-o altă limbă, regele savant a putut afla despre măreţia şi înalta filosofie cuprinsă în această carte lăsată de Însuşi Dumnezeu doar de la un evreu. Sau poate de la mai mulţi? Cel puţin cîteva nume ale celor implicaţi în traducerea Septuagintei au ajuns pînă la noi. Istoria acestei lucrări este mai mult decît captivantă şi merită să fie restaurată aici în baza mărturiilor istorice.

Într-o zi, un oarecare Demetrios din Phaleron, om apropiat al regelui, probabil din pricina inteligenţei şi a culturii sale, dar poate şi pentru calităţile sale politice, a făcut următoarea sugestie suveranului savant:

– Maiestatea Voastră, îngăduiţi-mi să deschid un subiect de discuţie care, sînt încredinţat, vă va face plăcere.

– Urechile mele sînt pururea deschise spre vorbele înţelepte cu care

m-ai obişnuit de-a lungul timpului, prietene Demetrios.

– Văzînd înclinaţia Maiestăţii Voastre spre filosofia cuprinsă în cărţile oamenilor de seamă, nu doar din rîndul grecilor, ci şi al egiptenilor şi al altor neamuri, am socotit de cuviinţă să vă pun înainte una din cărţile ce se socoteşte a fi mai presus de orice înţelepciune omenească, deoarece se spune despre ea că ar fi scrisă de Însuşi Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul şi pămîntul...

– Descoperă-mi degrabă unde se află această carte şi de ce eu nu am pînă acum cunoştinţă despre ea!

– Maiestatea Voastră, cartea aceasta nu a fost vreodată tălmăcită în greceşte, de aceea nici nu a fost cu putinţă a fi cunoscută de către greci. Deşi sînt sigur că înţelepţii cei mai de seamă ar fi rîvnit la înălţimile spirituale ce se cuprind în ea.

– Demetrios, adu-mi această carte, iar eu voi porunci tălmăcitorilor să o expună în limba greacă, pentru a fi cunoscută de lumea întreagă!

– Această carte, precum am mai zis, pe lîngă înţelepciunea cuprinsă în ea,

mai este şi sfîntă, de aceea nu oricine e potrivit pentru a o traduce, ci doar cineva care, pe lîngă cunoştinţa limbii, mai are şi exerciţiul virtuţii!

– Numeşte-mi un astfel de tălmăcitor, şi eu îl voi răsplăti!

– Cel mai cu cale mi se pare ca tălmăcirea acestei Cărţi Sfinte să se facă nu de către unul, ci de către mai mulţi tălmăcitori, iar aceştia, la rîndul lor, să fie din neamul şi din credinţa evreilor, căci lor le aparţine această Carte nepreţuită.

– Să vină aici Aristeas, căci el e evreu şi poate să ne dea un sfat mai potrivit!

– Aristeas ştie toate acestea mai bine ca oricine, căci de la el am aflat şi eu despre această minunată carte! Cu siguranţă el are şi un plan prin care tălmăcirea ei ar fi cu putinţă. Dar alerg să-l chem!

Peste cîteva clipe, Demetrios reveni împreună cu Aristeas.

– Aristeas, îl întîmpină regele bucuros, Demetrios mi-a istorisit lucruri minunate despre o carte ce se cheamă Sfîntă la evrei! Iar eu, aprinzîndu-mă

de o curiozitate pe măsură, doresc cît mai degrabă să o am tălmăcită în greceşte! Adu-mi, aşadar, tălmăcitori vrednici, care să ştie bine atît limba noastră, cît şi limba evreilor!

– Maiestatea Voastră, răspunse Aristeas, dorinţa pe care o arătaţi este vrednică de laudă şi îmi face multă plăcere mie, ca evreu. Ţin însă să vă spun că limba în care s-a scris Cartea Sfîntă despre care vorbim nu este cea pe care o cunosc evreii de azi, ci limba chaldeeană, cunoscută doar de învăţătorii Legii, care trăiesc pe lîngă Templu.

– Să fie aduşi aici aceşti învăţători şi să se pună pe treabă! Iar eu le voi răsplăti munca pe măsura demnităţii mele! Iată, eu îi voi scrie lui Eliazar, marele preot al evreilor, să mi-i trimită aici pe cei mai buni!

– Maiestatea Voastră, continuă Aristeas, înţelepciunea de care daţi dovadă este cunoscută tuturor şi nu are nevoie să fie lăudată de mine. Ştiţi, aşadar, că în firea înţelepciunii este ca lzborul minţii să se facă în deplină libertate, nu strîmtorat de vreo piedică oarecare. Evreii, care sînt cei mai nu-

meroşi în Alexandria, au fost supuşi robiei de către părintele Maiestăţii Voastre, vrednicul de pomenire Ptolemeu Soterul. Aşadar, dacă scrisoarea către marele preot Eliazar ar fi însoţită de vestea eliberării evreilor, s-ar împlini un lucru vrednic de faima înţelepciunii şi a mărinimiei cu care este înconjurat numele Maiestăţii Voastre. Atunci am avea deplina încredinţare că tălmăcitorii numiţi de preot vor fi cei doriţi, iar truda lor, făcută în semn de mulţumire, ar presupune lumina bucuriei şi a libertăţii, fără de care nu este de conceput filosofia.

– Sfatul tău place inimii mele, Aristeas! Tocmeşte chiar acum scrisoarea către preotul evreilor, în care vesteşte-i şi eliberarea poporului vostru! Sînt nerăbdător să am această carte în biblioteca mea...

Victor Rotaru îşi curmă aici visarea prilejuită de lectura unui studiu de istorie biblică. Formaţia sa de fizician îl determina să caute răspunsuri exacte acolo unde raţiunea se dovedea de multe ori neputincioasă. Venind la credinţă relativ tîrziu, după o viaţă

zbuciumată şi nu tocmai virtuoasă, Victor înţelegea din creştinism atîta cît putea. Era fascinat mai mult de polemicile epocale decît de latura contemplativă a creştinismului. Experienţa sa politică, dar mai bine zis dezamăgirile suferite ca parlamentar, cînd a fost martor atîtor nedreptăţi şi lobby-uri comise împotriva propriului popor, l-au făcut să creadă din ce în ce mai mult în teoria conspiraţiei. Cele auzite în sala de şedinţă a Kremlinului cu peste douăzeci de ani în urmă acum se adevereau. Închis în apartamentul său din Chişinău, Victor citea zi şi noapte sursele cele mai diverse despre istoria creştinismului, despre ereziile şi polemicele istorice. Episcopul Mitrofan, care nu era un om tocmai erudit, dar care avea simţul firesc al lucrurilor, preţuia inteligenţa şi înclinaţia spre studiu a lui Victor, aşa că îl sprijinea în activitatea sa. Biserica duce lipsă de apologeţi, considera părintele Mitrofan, de aceea îl vizita ori de cîte ori avea timp pe încrîncenatul Rotaru, aducîndu-i de fiecare dată provizii alimentare şi bani de cheltuială.

Din cercetările sale, Victor pricepu curînd că toate polemicele purtate împotriva creştinismului, indiferent de epocă şi loc, aveau argumente iudaice. Căutînd să afle originea acestei polemici, Victor se izbi de contradicţiile iscate de multele traduceri ale Bibliei pe care evreii şi mai tîrziu ateii le reproşau creştinilor educaţi în spiritul culturii şi limbii greceşti mai mult decît în tradiţia iudaică, cea care ar fi singura autentică în legătură cu Dumnezeu. Aşa a ajuns să studieze contextul istoric şi cultural în care a apărut prima traducere a Bibliei.

Turnîndu-şi ceai fierbinte în ceaşcă, Victor Rotaru se întoarse iar în epoca lui Ptolemeu, lăsîndu-se purtat de cuvintele pline de dulceaţă ale evreului Aresteas, care îi relata istoria traducerii Torei unui oarecare Philokrates, în felul următor:

După trei zile, Demetrios din Phaleron, luîndu-i şi ducîndu-i pe tălmăcitori peste cele şapte stadii de mare pînă la insulă, după ce i-a trecut podul şi au înaintat către latura cea dinspre nord, îi adună într-o locuinţă pregătită chiar lîngă ţărm (sălaş

minunat şi tare liniştit!), îi îmbie pe acei oameni să purceadă la înfăptuirea traducerii, spunîndu-le că, dacă vor avea nevoie de ceva, să binevoiască să-i ceară. Iar aceia lucrau punînd în armonie tălmăcirea prin confruntări. Şi ce era pus în urma căderii lor de acord era apoi copiat de către Demetrios [...] În fiecare zi, Dorotheos le pregătea aceleaşi feluri de mîncare cu ale regelui, căci aşa primise poruncă. Tot în fiecare zi, odată cu zorii, ei se înfăţişau la palat şi, după ce îl salutau pe rege, erau lăsaţi să se întoarcă la sălaşul lor [...] Se întîmplă aşa încît tălmăcirea fu isprăvită în şaptezeci şi două de zile, ca şi cum ar fi fost stabilit dinainte (căci 72 era numărul tălmăcitorilor). La sfîrşit, Demetrios, adunînd toată comunitatea evreilor în locul unde se înfăptuise traducerea, o citi tuturor în prezenţa tălmăcitorilor, care se bucurară de o caldă primire şi din partea mulţimii, ca unii ce făcuseră un mare bine. La fel l-au întîmpinat şi pe Demetrios, rugîndu-l să trimită şi căpeteniilor lor o copie a întregii Legi. După ce s-au citit sulurile, preoţii, cei bătrîni din grupul tălmăcitorilor şi, din partea comunităţii evreieşti din Alexandria, conducătorii mulţimii au zis:

– Fiindcă traducerea a fost făcută în chip frumos şi sfînt şi cu toată luarea-aminte, e bine ca ea să rămînă aşa şi să nu sufere nici o schimbare.

Cuvintele acestea au fost însoţite de aclamaţiile tuturor. Apoi au cerut să se rostească un blestem, după obiceiul lor, împotriva oricui s-ar apuca să schimbe textul, fie lungindu-l, fie prescurtîndu-l. Lucru foarte bun pentru a-l păstra în veci neschimbat.[1]

Victor luă stiloul şi sublinie în stilul său caracteristic pasajul care consemna blestemul împotriva celor care vor îndrăzni să schimbe textul. Această scrisoare a lui Aristeas, datînd din secolul al treilea înainte de Hristos, confirma că traducerea grecească a Torei, denumită mai tîrziu Septuaginta, a fost primită cu entuziasm de întreaga comunitate evreiască din Alexandria, în frunte cu marele preot Eliazar şi toţi

[1] Textul *Scrisorii lui Aristeas către Philokrates* şi alte referiri la scrieri, evenimente şi personalităţi legate de Septuaginta sînt preluate din volumul *Septuaginta – Geneza, Exodul, Leviticul, Numerii, Deuteronomul*, Ed. Polirom, 2004.

cărturarii templului iudaic. Textul a fost considerat „frumos" şi „sfînt" şi orice modificare a lui era văzută ca o blasfemie.

Victor Rotaru îşi adăugă ceai în ceaşcă şi continuă lectura.

Cînd află de toate acestea, regele se bucură nespus. Socotea că lucrarea fusese dusă la îndeplinire cum nu se putea mai bine. I s-a citit şi lui întregul text şi a fost uimit de înţelepciunea Legiuitorului. I-a spus lui Demetrios:

– Cum de nici un istoric ori poet nu pomeneşte de cartea aceasta atît de veche şi desăvîrşită!?

Demetrios i-a răspuns:

– Pentru că Legea aceasta e sfîntă şi vine de la Dumnezeu. Unii, care s-au atins de ea, au fost pedepsiţi de Dumnezeu şi s-au lăsat păgubaşi...

Victor lăsă deoparte cartea şi începu să-şi noteze concluziile:

„Varianta grecească a Torei a circulat în tot Orientul, bucurîndu-se de buna primire a sinagogii pînă la începutul veacului al doilea după Hristos, cînd evreii au impus o nouă traducere,

zisă a lui Aquila, diferită de Septuaginta. Noua traducere nu aducea îmbunătăţiri lingvistice şi nici teologice, ci era o reacţie împotriva creştinilor care se foloseau de Septuaginta ca de o carte sfîntă pe care îşi întemeiau credinţa în Hristos. Istoria nu consemnează nici o reacţie negativă din partea sinagogii împotriva Septuagintei, anterioară scrierii cărţilor Noului Testament. Philon Alexandrinul, un evreu care a trăit aproximativ între anii 30 î. Hr. şi 45 d. Hr., considera traducerea Torei în limba greacă în varianta lui Ptolemeu drept o împlinire a voii lui Dumnezeu în lucrarea de luminare a neamurilor. Traducerea însăşi este socotită de Philon ca fiind inspirată de Duhul Sfînt. Referindu-se la cei 70 (după alţii 72) de tălmăcitori, Philon scrie: «ca stăpîniţi de un spirit divin, ei prind a profeţi, nu fiecare cu vorbele sale, ci toţi cu aceleaşi cuvinte şi expresii, ca şi cum în urechile tuturora ar fi răsunat glasul unui sufleur nevăzut». «Pentru aceeaşi idee – continuă Philon – sensurile proprii ale cuvintelor greceşti s-au potrivit cu sensurile

proprii ale cuvintelor chaldeene, acordîndu-se perfect cu lucrurile exprimate.» Aceste elogii aduse traducerii greceşti a Torei, devenită Vechiul Testament al creştinilor, nu vin din partea unui creştin, ci de la un iudeu, care consideră traducerea Torei o lucrare prin care neamurile, «părăsindu-şi obiceiurile proprii şi luîndu-şi rămas bun de la strămoşi, toţi se vor converti la Legea noastră [iudaică]»."

Pe cît de adevărat era că Tora şi restul cărţilor Vechiului Testament au fost scrise în limba ebraică şi aparţineau poporului evreu, pe tot atît de adevărat era şi faptul că limba ebraică era moartă de secole. Sistemul de scriere, doar prin consoane, şi numeroasele transcrieri ale sulurilor de către persoane care trebuiau să presupună cuvîntul pornind de la două sau cîteva consoane, făceau pretenţiile evreilor de a deţine şi transmite adevăratul sens al cuvintelor sfinte să pară tendenţioase. O altă piedică în calea evreilor o constituia şi uzura firească a sulurilor. Lectura devenea din ce în ce mai anevoioasă, de aceea, în diferite

epoci, evreii au recurs la noi şi noi metode de reprezentare grafică a sunetelor. A vorbi în această situaţie de o confruntare teologică între variantele ebraice (diferite şi ele, din cauza transcrierilor) şi varianta greacă a cărţilor Vechiului Testament nu este ştiinţific.

Cel mai vechi manuscris în limba ebraică datează de la 896 după Hristos. Manuscrisele de la Qumran fac dovada existenţei mai multor variante ebraice a unor cărţi vetero-testamentare. Prin urmare întreaga polemică de secole între iudei şi creştini pornită de la speculaţii în jurul traducerilor este falsă. Creştinii au folosit un text al Vechiului Testament anterior întrupării şi răstignirii lui Hristos, ceea ce trebuie să excludă orice bănuială de contrafacere a traducerii în favoarea creştinismului. Iudeii înşişi au folosit textul grecesc al Torei vreme de trei secole, existînd mărturii istorice venite dinspre cronicari evrei, constituite în adevărate elogii la adresa Septuagintei şi niciodată critici. Însă aceasta a durat pînă la apariţia cărţilor Noului Testament, care făceau frecvente trimiteri la

Septuaginta. Apologeţii creştini Îl vesteau pe Hristos ca pe Cel vestit de proroci, întemeindu-şi predica tot pe textul grecesc al cărţilor Vechiului Testament. Reacţia evreilor a fost una cît se poate de şocantă: ei au început să producă noi traduceri ale cărţilor sfinte în care au modificat sensurile pasajelor mesianice, încălcînd blestemul sinagogii rostit pe vremea lui Ptolemeu asupra celor ce vor îndrăzni să modifice traducerea Septuagintei.

De atunci şi pînă acum, oamenii se bat pe texte, împiedicîndu-se în litere şi uitînd că Hristos rămîne acelaşi în veac, chiar dacă toate cărţile din lume ar dispărea sau ar fi modificate de către oameni.

CAPITOLUL 8

Anul 2012. România.
Penitenciarul nr. 118.

În fața Penitenciarului nr. 118 din orașul N. erau amenajate camere de luat vederi, și o mulțime de jurnaliști, coborînd din microbuze inscripționate PRESA, își căutau loc în așteptarea evenimentului. Din clipă în clipă maica Iustina Cruceru, celebra ucigașă în serie de la Sf. Ana, urma să fie adusă de la Tribunal pentru a fi închisă după gratii pentru douăzeci de ani. Arhiepiscopul „K", înconjurat de cîțiva consilieri și diaconi, aștepta să dea interviuri. Mînecile largi ale hainei lui arhierești fluturau în vînt. Palmele îi asudau pe toiagul de argint. Știa ce trebuie să spună, dar emoțiile îl copleșeau oricum.

Dubița apăru de după colț, mergînd încet, pentru a da solemnitate evenimentului. Șoferul avea ordin să aibă o intrare bună, prelungită. În fața porții de fier mașina opri. Cameramanii își croiau loc prin mulțime și o duzină de microfoane, ca niște sulițe cu burete în vîrf, erau gata să-i strivească gura maicii Iustina.

– Cum vi se pare condamnarea?

– Sînteți de acord cu condamnarea?

Au început fiecare a striga de îndată ce portiera s-a deschis și călugărița, îmbrăcată în haine negre și cu cătușe la mîini, a fost scoasă afară. Patru polițiști mascați, înarmați cu automate, o escortau, mimînd pericolul care îi păștea pe toți în preajma unui infractor de talia maicii Iustina.

– Dom' colonel! Dom' colonel! a început să strige episcopul „K" la vederea maicii Iustina. Dom' colonel! Scoateți haina monahală de pe ea! Ordonați să-și scoată haina monahală de pe ea! Protestez! Este o simplă mireancă! Ordonați să-și scoată haina monahală de pe ea! Nu voi admite ca această criminală să poarte și în închi-

soare haina monahală! Există o decizie a Sfîntului Sinod care trebuie respectată! Dom' colonel! Dom' colonel!

Şeful Penitenciarului nr. 118 îl cunoştea foarte bine pe Preasfinţitul „K" de cînd era seminarist. Drumurile lor s-au intersectat nu o dată pe cale de serviciu. Enervat de istericalele episcopului, faţă de care nutrea o antipatie pe care nu o ascundea, colonelul se opri în faţa escortei episcopale şi zise răspicat:

– Preasfinţite, trebuia să-i scoţi haina cît era la episcopie. Acum e în ograda mea şi eu mă tem să ordon aşa ceva, ca să nu mă bată Dumnezeu.

La auzul acestor cuvinte, episcopul „K" se tulbură şi intră în criză:

– Şi să ştiţi că nu sînt Preasfinţit, ci Înalt Preasfinţit! începu el să strige în urma colonelului care se îndrepta spre poartă. Nu permit nimănui să încalce o decizie a Sfîntului Sinod! Protestez! Aţi jignit un Înalt Preasfinţit şi o să regretaţi! Aţi jignit pe arhiereul lui Hristos!

Colonelul se întoarse brusc şi scuipă în direcţia Preasfinţitului. Cameramanii erau ocupaţi cu maica Iustina

şi incidentul cu episcopul „K" nu a fost filmat. Însă nici declaraţiile prevăzute de scenariul comisarului european al Justiţiei nu au fost date. Preasfinţitul intră în criză şi începu să urle şi să-şi lovească diaconii în văzul tuturor. În cele din urmă, el a fost înşfăcat şi înghesuit în maşină. Consilierul administrativ, care avea ordin să acţioneze în astfel de situaţii, scoase o seringă şi-l înţepă în picior pe episcop. Peste cîteva secunde, înaltul prelat dormea buştean pe bancheta din spate a maşinii. Declaraţiile atribuite episcopului „K" au apărut doar în ziarele de a doua zi. Orice filmări au devenit imposibile din cauza stării grave care l-a ţinut mai multe zile.

Maica Iustina a intrat în închisoare la patruzeci de ani. Spre seară, a fost adusă şi bătrîna maică Anastasia. Aceasta nu a fost adusă în aceeaşi maşină cu maica Iustina deoarece strica scenariul de presă. Maica, bătrînă şi bolnavă, risca să provoace milă spectatorilor. În schimb Iustina, cu faţa ei uscăţivă şi ochii negri, strălucitori, se potrivea tiparului de călugăriţă crimi-

nală pe care îl lansa cu această ocazie presa românească.

Din prima zi, Iustina cîştigă simpatia şefului penitenciarului, care, ştiindu-le nevinovate pe călugăriţe, încerca să facă totul pentru a spăla, măcar în parte, faţa justiţiei române. Nu se putea spune despre domnul colonel că era un om fără prihană. Făcuse multe nedreptăţi la viaţa lui, ordonînd sau supraveghind asasinarea mai multor deţinuţi incomozi în perioada comunistă. Apropiindu-se de bătrîneţe, s-a transferat din proprie iniţiativă la penitenciarul de femei, considerînd că aici va avea o viaţă mai liniştită. S-ar fi putut spune că domnul colonel se căia de crimele pe care le-a făcut de-a lungul multor ani, deşi pocăinţa lui avea ceva miliţienesc în ea. De cîte ori colonelul făcea o favoare cuiva, lăsa impresia că de fapt îi întinde o cursă.

Campania de presă împotriva monahismului izbuti, iar soarta de mai tîrziu a maicii Iustina, a bătrînei maici Anastasia şi a părintelui Irineu nu mai interesa pe nimeni. Masoneria, în persoana comisarului european al Justi-

ţiei, îşi atinse ţelul, iar episcopul „K" îşi satisfăcu orgoliul, răzbunîndu-se pe bieţii călugări. Ura personală a episcopului a fost motorul principal de care s-au folosit duşmanii Bisericii. Peste cîteva zile, presa tăcu şi oamenii discutau noi şi noi subiecte prin trenuri, în parcuri şi pe băncile din faţa blocului. România părea în continuare o ţară liberă, la fel ca restul Europei.

În condiţiile în care dulăii din presă primiseră ordin să nu mai răscolească subiectul aşa-numitor crime de la Sf. Ana, colonelul le putea acorda protecţie călugăriţelor. Folosindu-se de autoritatea sa, el le puse pe amîndouă în aceeaşi celulă, unde se puteau ruga şi puteau citi în voie. Angajaţilor închisorii, pentru a preveni rapoartele nedorite sau bîrfele, le-a zis că lucrul acesta este necesar deoarece maica are facultatea de medicină şi va oferi consultaţii medicale deţinutelor în zilele în care medicul închisorii lipseşte. Toată lumea ştia că medicul lipseşte cam des, de aceea motivaţia colonelului a fost primită ca atare.

Contingentul Penitenciarului nr. 118 era foarte pestriţ. Aici trăiau împreună prostituate acuzate de trafic de fiinţe umane, traficante de droguri, mame care şi-au ucis copilul la naştere, soţii şi amante care şi-au ucis iubiţii, bătrîne care nu au achitat rata la bancă, contabile acuzate de uz de fals. În sfîrşit, femei de toate vîrstele, culorile şi constituţiile, provenite din diferite medii, acuzate de crimă, furt, escrocherie, trafic şi ce se mai găseşte în codul penal, convieţuiau ca nişte animale în cuşcă în Penitenciarul nr. 118. Pe cît de diferite le erau acuzaţiile, pe atît de diferite le erau şi purtările şi opiniile. Crizele de isterie şi bătăile erau o privelişte obişnuită în Penitenciarul nr. 118.

După masa de dimineaţă, în curtea închisorii avu loc un incident. Samantha, o roşcată schiloadă, acuzată pentru trafic de fiinţe umane, se repezi ţipînd la maica Iustina:

– Fă curvo! Crezi că dacă te culci cu colonelu' eşti cea mai tare? Turnătoare şi curvă nenorocită!

Samantha o apucă pe Iustina de piept şi ar fi vrut să o lovească, dar în aceeaşi clipă fu apucată de păr şi izbită cu putere în nas. În clipa următoare, Samantha era întinsă pe asfalt cu faţa în sus, bolborosind în sînge. O namilă de om, despre care îţi puteai da seamă că e femeie doar pentru că era închisă în penitenciarul de femei, o ţinea în continuare pe roşcată de păr, pregătită să o lovească din nou.

– Fă tîrîtură! De cînd baţi tu pe cine vrei, fără să-mi spui mie? Te crezi în Italia, cu poponarii tăi? Fă, cît o să fiu eu aici, un fir de păr n-o să cadă din capul călugăriţei! Fă, tu eşti proastă să dai în omu' lu' Dumnezeu?

– Asta toarnă, bolborosea roşcata încercînd să se ridice.

– De unde-ai luat-o, fă? Maica stă ca şi noi... E închisă, fă!

Apoi, întorcîndu-se spre maica Iustina, care amuţise de spaimă, o întrebă:

– Cîţi ani ţi-au dat, maică?

– Douăzeci, răspunse Iustina, dorind să facă ceva pentru Samantha, de care i se făcuse foarte milă. Dar, vă rog frumos, lăsaţi-o să se ridice...

– Ha-ha! rîse matahala, ridicînd-o pe roşcata plină de sînge de jos. Acum, pe bune, maică, cît ți-au dat?

– Douăzeci, de ce să vă mint?

Matahala începu să rîdă, întorcîndu-se spre mulțimea care făcuse roată. Toată adunarea începu să hohotească, încît şi Samantha, ştergîndu-şi gura de sînge, izbunci în rîs.

– Cum douăzeci, ce, l-ai omorît pe preşedinte? întrebă Samantha, aranjîndu-şi părul şi ştergîndu-şi cu mîneca fața mozolită de sînge.

Iustina rîse şi ea, văzînd că toată lumea rîde:

Maica Anastasia, care abia acum se dezmetici, se răsti din mulțime:

– Lăsați-o în pace pe maica stareță! V-a spus că are douăzeci, înseamnă că douăzeci are. V-ați învățat toate să spuneți minciuni şi credeți că şi călugării spun minciuni...

– Auzi, fă, se răsti matahala la roşcată, tu cîți ani ai?

– Eu, doişpe'...

– Vezi, fă? Cine dintre noi are douăzeci, a?

– Nu mai are nime'... Vipera are şaişpe...

– Vezi, fă, ce era să faci? se răsti matahala la roşcată, prefăcîndu-se că vrea să o lovească iarăşi, trebuie să arăți respect față de cei cu termen mai mare... Ai înțeles, fă?

– Eu de unde să ştiu? se scuză Samantha. Am văzut-o cu colonelu', a primit cameră aparte...

– Fă, ți-am zis eu că-i omu' lu' Dumnezeu? De asta Dumnezeu are grijă de ea, că n-o vîndut ca tine curve la Italia şi nu s-o legat cu poponarii ca şi tine, hî-î-î! Dacă-I slujeşti lu' Dumnezeu, şi Dumnezeu are grijă de tine, fă! Eu, iaca, am crucită la gît, m-m-ua! Na, fă, pupă şi tu, poate o să ai noroc! Fetelor, fiți atente la mine! Tot respectu' la maica, ați înțeles? Că ea să roagă pentru noi!

Intrînd în celulă, Iustina încuie uşa, se trînti în pat şi începu să plîngă. Oare mai avea Dumnezeu grijă de ea, aşa cum spunea matahala? Primi aceste cuvinte ca pe o prorocie, ca pe un răspuns dat suspinelor ei neauzite. Îi mulțumea lui Dumnezeu pentru toate, dar îndoiala şi deznădejdea o doborau de multe ori. Scrisorile ei către Patriarh şi

Sfîntul Sinod rămîneau fără răspuns. Se simţea singură în faţa unei lumi pline de ură şi nepăsare. O dobora fastul slujbelor de la Radioul Patriarhiei, care, de aici, din închisoare, sunau ca un blestem. Dincolo de vocile frumoase ale diaconilor şi zgomotul cristalin al cădelniţelor era muţenia celor care ar fi trebuit să o apere. O durea şi muţenia stareţilor şi a prietenilor din alte mănăstiri. Scrisorile către aceştia rămîneau şi ele fără răspuns. Nici un preot nu a mai primit-o la spovedanie, de frică să nu fie aflat de ierarh. S-a văzut dintr-o dată excomunicată, aruncată în afara bisericii. Nu ştia dacă a adormit şi vede un coşmar sau s-a trezit dintr-un vis şi a nimerit în iad. Tot sprijinul ei era acum maica Anastasia. Această ţărancă bătrînă, trecută prin greutăţi, o întărea cu răbdarea şi înţelepciunea ei lipsită de vicleşug. Maica Anastasia îi era acum şi prieten, şi mamă, şi duhovnic, şi patriarh.

Înţeleapta bătrînă se plimba pe afară atît cît să o lase pe Iustina să plîngă. O cunoştea prea bine. Dar, chiar dacă nu ar fi cunoscut-o, era om. Cine nu ar fi plîns în locul ei?

CAPITOLUL 9

Anul 2004. Chişinău.
Slujbă cu preşedintele.
Izgonirea demonului mut.

La vremea scrierii acestor rînduri, în Republica Moldova un kilogram de parizer bun costa în jur de 100 de lei moldoveneşti. Atunci cînd, în anul 2000, reprezentanţii partidului comunist, în campania lor electorală, au mers cu maşini mari sovietice şi au vîndut prin sate parizer cu 2,60 lei, ţara părea să se transforme într-o scenă din Bulgakov. Comuniştii făgăduiau alegătorilor că, dacă vor ajunge la putere, vor aduce iarăşi preţurile din Uniunea Sovietică, echivalînd leul moldovenesc cu rubla sovietică. După ce au vîndut cîteva maşini de pîine cu 14 bănuţi bucata şi cîteva

sute de kile de parizer cu doi lei şi şaizeci de bani, comuniştii au fost aleşi la guvernare cu majoritate de voturi. Este de prisos să mai spunem că după alegeri preţurile, în loc să scadă, au crescut.

Scurgîndu-se cei patru ani de guvernare comunistă, s-a apropiat iar vremea alegerilor. De data aceasta comuniştii nu au mai ieşit să vîndă pîine şi salam la preţuri sovietice, pentru că s-au gîndit să folosească pe post de momeală biserica. Preşedintele comunist deveni peste noapte un simbol al renaşterii religioase şi mare ctitor de locaşuri sfinte. Mai în glumă, mai în serios, domnia sa (sau tovărăşia, nici nu ştim cum să-i spunem) a început să se compare cu Ştefan Cel Mare, iar un preasfinţit din Albania, venind în Moldova, a declarat pentru presa locală că nu a mai văzut niciodată o conlucrare atît de rodnică între biserică şi stat şi că numele preşedintelui Moldovei va rămîne înscris în istorie alături de numele împăraţilor bizantini.

Liderul comunist zbura cu mitropolitul la Ierusalim în sîmbăta Paştelui şi

aducea poporului focul sfînt. Nu ştim cum de nu îi tremura mîna acestui Prometeu comunist şi cum de nu se picura cu ceară atunci cînd aprindea lumînările credincioşilor. În mulţimea care îşi întindea mîna pentru a lua lumină din mîna comunistă erau soţiile, copiii şi nepoţii preoţilor care au fost ucişi şi deportaţi de comunişti. Regimul sovietic a ucis peste 200000 de clerici. O batjocură mai mare a memoriei acelor preoţi nici că se putea gîndi. Cu toate acestea, aducerea focului haric de către comunişti în sîmbăta Paştelui devenise o tradiţie.

Bineînţeles, comuniştii au cîştigat din nou alegerile.

La una din slujbele electorale, s-a întîmplat să fie invitat şi Preasfinţitul Mitrofan. Preşedintele auzise de faima pe care o avea în popor acest episcop tînăr şi nepătat politic. Vlădica Mitrofan nu numai că era departe de intrigile politice şi urzelile afaceriste ale unor ierarhi cu care se obişnuise actualul preşedinte de pe cînd era ministru de interne în perioada sovietică, ci era un ascet picat parcă din cer pe scaunul

arhieriei, pentru a-i mustra pe ceilalţi prin viaţa sa curată. Fără să fie un făţarnic, vlădica Mitrofan nu mînca nici măcar la ospeţe carne. De băut bea puţin, aşa încît nimeni nu l-a văzut vreodată ameţit sau vesel de băutură. Era o prezenţă plăcută, glumind cu măsură şi avînd întotdeauna răbdare să-l asculte pe celălalt pînă la capăt. Acestea şi alte calităţi, dar mai ales faptul că era un om de rugăciune, slujind frumos şi cu dăruire Sfînta Liturghie, i-au atras dragostea credincioşilor şi, îndeobşte, a tuturor celor care ajungeau să-l cunoască.

Nu a rămas indiferent faţă de vlădica Mitrofan nici Preşedintele. Acesta chiar fusese într-o vreme bîntuit de ideea de a-l face pe Mitrofan mitropolit, însă a renunţat după ce episcopul i-a sugerat la o reuniune că ar avea mai mare susţinere în popor dacă ar schimba numele partidului. Aşa că prezenţa vlădicăi Mitrofan la această slujbă era mai mult pe post de jucărie pentru pom: trebuia să strălucească şi să tacă.

Săvîrşindu-se Liturghia, mitropolitul a ieşit pe amvon în faţa mulţimii

de oameni, care nici nu încăpeau în biserică. La slujbă veniseră şi mulţi gură-cascâ, dornici nu să se roage Domnului, ci să-l vadă pe preşedinte. Mitropolitul ţinea într-o mînă sfînta cruce, iar cu alta îl sprijinea pe preşedinte, trăgîndu-l aproape.

– Iubiţi fraţi creştini! îşi începu mitropolitul cuvîntarea. Astăzi ne-am învrednicit să ne rugăm împreună cu conducerea ţării. Trebuie să fim mulţumiţi că avem parte de o aşa conducere, care sprijină sfînta noastră biserică. Dumneavoastră ştiţi de acum de la televizor că domnul Preşedinte a renăscut Mănăstirea Căpriana, această sfîntă ctitorie a Domnitorului Ştefan cel Mare şi Sfînt, iar acum intenţionează să restaureze şi Mănăstirea Curchi, şi alte locaşuri sfinte... Aşa-i, domnu' Preşedinte?

– Desigur, încuviinţă Preşedintele, neştiind dacă trebuie să spună mai mult sau să tacă.

– Dacă vom avea şi de acum înainte astfel de conducători, ei vor reuşi să ducă la bun sfîrşit truda pe care au început-o spre binele Bisericii Ortodoxe din Moldova! Eu personal îi mulţu-

mesc domnului Preşedinte pentru că în fiecare an ne plăteşte avionul şi dumnealui singur, lăsînd orice treburi, zboară împreună cu noi la Ierusalim pentru a le aduce şi credincioşilor din Moldova focul haric. Datorită sprijinului acordat de domnul Preşedinte, în fiecare an un număr însemnat de preoţi din mitropolia noastră poate zbura cu avionul plătit de Preşedinţie la Ierusalim, pentru a se închina la Locurile Sfinte şi pentru a se întări în credinţă. Cine altcineva dintre politicieni a făcut un asemenea lucru? Răspunsul la această întrebare cred că îl ştiţi cu toţii: Nimeni! Mă refer la politicienii de la noi, din republică, pentru că se ştie că preşedintele Rusiei, domnul Vladimir Putin, zboară şi el în fiecare an împreună cu Preafericitul Patriarh pentru a aduce focul haric tuturor credincioşilor din Rusia.

Terminîndu-i-se cuvintele, mitropolitul s-a întors către Preşedintele care se clătina uşor, ţinîndu-şi în semn de evlavie mîinile în faţa pîntecului.

– Domnule Preşedinte, vă mulţumim pentru tot ce faceţi pentru binele Bisericii Ortodoxe din Moldova!

– Aceasta este o datorie a noastră faţă de popor, îngînă Preşedintele. Conducerea ţării trebuie să fie alături de problemele poporului. Eu am spus-o şi o mai spun: problemele poporului sînt problemele noastre! Aşa că noi şi de acum înainte o să fim alături de popor şi o să facem totul ca el să trăiască mai bine! Noi sîntem pentru ridicarea nivelului de trai în republica noastră şi alinierea la normele europene!

La masa întinsă în curtea bisericii cuvîntările au continuat în acelaşi spirit. Au vorbit pe rînd premierul, consilierii prezidenţiali, alţi doi episcopi, preotul paroh. Numai episcopul Mitrofan era trecut cu vederea, de parcă nici n-ar fi fost de faţă. Atunci cînd s-ar fi crezut că i-a ajuns rîndul să vorbească, în celălalt capăt al mesei se ridică un consilier şi începu să verse acelaşi şuvoi de cuvinte fără legătură, din care se înţelegea doar cît de bun este Preşedintele şi cît de bine ar fi ca el să rămînă preşedinte şi după noile alegeri. Încă vorbind consilierul, episcopul Mitrofan s-a ridicat în picioare, scrutînd adunarea cu privirea. Toată

lumea amuţi, iar Preşedintele, care tocmai îi spunea un nou banc mitropolitului, la vederea lui Mitrofan se trezi din beţie.

– Îmi cer iertare că vorbesc fără să mi se ofere cuvîntul, zise vlădica Mitrofan, aplecîndu-se cuviincios către mitropolit şi Preşedinte. Binecuvîntaţi, Înalt Preasfinţite, să spun şi eu cîteva cuvinte.

Vlădica Mitrofan îşi făcu semnul crucii, rostind formula tradiţională pe care o rosteşte preotul ortodox la începutul predicii pe amvon:

– În numele Tatălui, şi al Fiului, şi al Sfîntului Duh! Iubiţi fraţi şi surori! Cu părere de rău, am văzut că astăzi amvonul sfintei biserici s-a transformat în tribună politică! S-au rostit multe cuvinte frumoase, de laudă, dar nu la adresa lui Dumnezeu! S-a vorbit prea mult despre politică, dar nu s-a zis nici un cuvînt despre Evanghelia zilei. Daţi-mi voie să tîlcuiesc înţelesurile Evangheliei de azi, căci ştiu că cei mai mulţi dintre voi aţi venit astăzi pentru a vă ruga Domnului şi pentru a asculta sfintele cuvinte, care sînt cu-

vintele vieţii veşnice prin care noi toţi ne umplem de nădejdea mîntuirii şi devenim mai buni!

Preşedintele şi mitropolitul stăteau fără grai. Întreaga adunare îl asculta pe Mitrofan cu gurile căscate şi orice încercare de a-l opri l-ar fi costat pe Preşedinte pierderea alegerilor. Roşu de mînie, Preşedintele nu-şi lua ochii de la vlădica Mitrofan.

– Iubiţi fraţi şi surori! Evanghelia de astăzi ne istoriseşte minunea pe care Domnul şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos, în negrăita Sa iubire de oameni, a făcut-o faţă de tînărul stăpînit din pruncie de un demon mut. Ce lucru cumplit este să nu poţi vorbi! Darul vorbirii a fost dat de Dumnezeu numai oamenilor şi prin el ne deosebim de restul făpturilor. Şi animalele comunică între ele, dar nu prin cuvinte. Dacă oamenii ar fi trebuit să trăiască precum animalele, nu ar fi avut nevoie de cuvinte. Nu ai nevoie de cuvinte pentru a chema pe cineva în ajutor, pentru a-ţi face cunoscută foamea sau afecţiunea. Oare nu se înţeleg animalele între ele fără să aibă nevoie de

cuvinte şi oare nu înţelegem noi înşine ce voiesc animalele după sunetele şi mişcările pe care le fac? De aceea, vă spun, iubiţi fraţi şi surori, că pentru un singur lucru i-a lăsat Dumnezeu omului graiul: pentru a vesti lauda şi minunile Lui, pentru a-L slăvi pe Dumnezeu. Tînărul acela stăpînit de demon a crescut în casa tatălui său, a fost îngrijit şi înconjurat cu dragoste, dar el nu-şi putea mărturisi dragostea şi mulţumirea pe care o purta tatălui său. Că tatăl său era iubitor, se vede din faptul că îşi căra fiul îndrăcit în urma Mîntuitorului Hristos, pentru a-I cere ajutorul. Faţă de o astfel de iubire nu a putut rămîne nepăsător Hristos, care este Iubirea însăşi. El a poruncit cu putere dumnezeiască demonului şi acela a ieşit îndată din tînăr, lăsîndu-l ca mort. A fost ca mort, deoarece a murit unei vieţi supuse robiei, pentru a se naşte spre o viaţă liberă. Aşadar, ştiind cît de mare este darul vorbirii şi la ce ne-a fost dat, să nu-l folosim doar în scopurile care pot fi atinse şi fără cuvinte, de animalele necuvîntătoare, ci să deschidem mai des gurile noastre

spre lauda lui Dumnezeu! Oricine tace atunci cînd trebuie să mărturisească numele lui Hristos este mai de plîns decît acest tînăr pomenit în Evanghelia de azi! Oricine se teme să mărturisească adevărul se află în robia demonului muţeniei! Să izgonim demonul muţeniei din inimile noastre! Oricine Îl va mărturisi pe Fiul lui Dumnezeu înaintea oamenilor, şi Fiul îl va mărturisi în ziua de apoi înaintea Tatălui şi a îngerilor; dar oricine se va ruşina de numele lui Hristos înaintea oamenilor, şi Hristos Se va ruşina de el în ziua cea de apoi. Amin!

Preasfinţitul Mitrofan se însemnă cu semnul crucii şi se aşeză. Mulţimea răspunse într-un glas:

– Mulţumim, părinte!

S-a lăsat iarăşi linişte. Toată lumea aştepta să vadă ce se va întîmpla mai departe. Preşedintele, vădit deranjat de predica vlădicăi Mitrofan, a încercat să o dreagă cu o glumă:

– Ei, Înalt Preasfinţite mitropolit, vlădica Mitrofan a fost azi ca un apostol în mijlocul nostru, al păcătoşilor, hî-î-î!

Toată suita de consilieri, mitropolitul, episcopii şi premierul au rîs şi ei împreună cu Preşedintele.

– Tot îi bine cînd are cine te pune la punct, hî-î-î! rîse Preşedintele nervos şi ridică paharul cu coniac. Să bem pentru asta!

Glumele Preşedintelui cădeau nepotrivit după predica episcopului Mitrofan. Toţi aceşti oameni, care pînă acum păreau atît de importanţi, dintr-o dată au apărut în toată goliciunea lor. Erau roşii de mînie şi de băutură şi nu puteau răspunde altfel decît prin glume de prost gust. Tot poporul a văzut cît de măreţ poate să apară un simplu arhiereu, care nu era nici cel mai mare în grad, nici cel mai bătrîn, atunci cînd vorbeşte în numele lui Hristos cu îndrăzneală. Cuvintele lui erau adevărate şi vii, dînd pe faţă toată deşertăciunea şi neputinţa acestei lumi în faţa măreţiei lui Dumnezeu şi a poruncilor Lui. Vlădica Mitrofan nu era un predicator strălucit, el urma schemele predicilor învăţate la seminar, dar avea credinţă şi această credinţă se transmitea ascultătorilor. Cuvintele lui simple te ungeau la suflet. Poporul zvîcnea împreună cu duhul acestui episcop, simţindu-se iubit şi apărat în faţa pericolelor de orice fel. Oamenii simţeau şi credeau că ceea ce spune vlădica Mitrofan este adevărat şi bun pentru ei. Iar lucrul acesta îi făcea să-l iubească şi mai mult. Odată cu dragostea poporului însă creşteau invidia şi ura împotriva credinciosului episcop Mitrofan.

Ajuns la maşină, Preşedintele începu să înjure şi să trîntească:

– Idiotul! Prostul! N-o să aibă viaţă în Moldova! Eu oricum o să fiu Preşedinte, dar el episcop n-o să mai fie!

Inocentul episcop Mitrofan, care a ţinut să îndeplinească cu orice preţ tipicul bisericesc care prevede tîlcuirea Evangheliei zilei, l-a atins pe Preşedinte în orgoliul său de fost general al miliţiei sovietice. Această cuvîntare a vlădicăi Mitrofan şi ruşinea pe care o simţise veneau după un recent scandal pe care îl avusese în presa moscovită. Cu cîteva săptămîni înainte, Preşedintele comunist a avut o reuniune cu preoţii mitropoliei, tot în scopuri

electorale. Ori că era beat, ori că era pus pe glume, dar Preşedintele a zis cu această ocazie că Hristos este primul comunist din istorie şi de aceea creştinii trebuie să voteze partidul comunist. Şi pentru că nu toţi preoţii sînt lipsiţi de umor şi aserviţi politic, informaţia aceasta a făcut pînă seara înconjorul lumii. Nu numai presa de la Chişinău, dar şi cea moscovită se amuza pe seama faptului că Preşedintele comunist le-a ţinut popilor o predică în care le-a deconspirat temeiurile comuniste ale creştinismului.

Coroborate, întîmplarea care a pricinuit scandalul în presă şi cea de azi îl făceau pe Preşedinte să turbeze de mînie. „Cine m-a pus să mă leg cu popii, să stau la masă cu toţi idioţii? gîndea în sinea sa. Eu mă cobor la ei, le arăt cinste, iar ei mă fac de rîs în faţa oamenilor! Să treacă alegerile şi mai vorbim noi!"

Preşedintele era acum convins că numai Mitrofan l-a dat în presa moscovită. I se părea că Mitrofan îl urăşte şi că îi face rău numai ca să se dea erou în faţa poporului. „Ce bine că nu

l-am făcut mitropolit! gîndea nervos. Cine l-a făcut pe ăsta episcop? O să scriu la Moscova! N-o să las lucrurile aşa! Încă nu s-a văzut ca un general, un preşedinte, să fie făcut de ruşine de un popă!"

Preşedintele izbi cu pumnul în banchetă şi strigă la şofer să mîne mai repede. Peste cîteva minute, cu girofarurile pornite, escorta prezidenţială zbura cu o sută optzeci de kilometri la oră prin satele prăpădite ale Moldovei.

CAPITOLUL 10

Anul 70 d. Hr. Ierusalim.
Martiriul Sfîntului Ştefan.
Dărîmarea templului – blestemele se împlinesc.

Comunitatea creştină din Ierusalim a fost cea dintîi şi cea mai influentă comunitate creştină în lumea prebizantină. Primii creştini au fost evrei. Apartenenţa etnică era considerată ca fiind primordială de către mulţi din cei care au crezut în Hristos la început. Desigur, această concepţie era o reminiscenţă a iudaismului şi contravenea principiilor Evangheliei.

Polemica se ducea nu doar între sinagogă şi creştini, ci şi în interiorul noii Biserici. Cărţile apostolilor, dar şi alte documente ale vremii au păstrat mărturiile polemicii din interiorul co-

munităţii creştine de la Ierusalim. O parte însemnată a evreilor creştinaţi era nemulţumită că apostolii îi primeau în Biserică pe păgîni. Evreii considerau că Mesia a fost trimis neamului lui Israel şi că, pentru a te face părtaş al Împărăţiei Lui, era nevoie să fii evreu. Părerea multora era că păgînii convertiţi la creştinism ar trebui mai întîi să se taie împrejur şi să creadă în Legea lui Moise.

Împotriva acestui fapt s-a ridicat Apostolul Pavel, care a discutat în detalii, în epistolele sale, chestiunea apartenenţei etnice în creştinism, spunînd că, odată cu venirea lui Hristos, nu mai există elin, nici scit, nici iudeu şi nici măcar femeie sau bărbat, ci toţi sînt egali prin Hristos. Poate şi pentru asta Apostolul Pavel a rămas în istorie ca cel mai înverşunat duşman al evreilor (deşi el însuşi era evreu din grupul fariseilor). Însă părerea aceasta nu este doar a Apostolului „neamurilor", ci ea a fost exprimată de toţi apostolii (prin care nu se înţeleg doar cei doisprezece), la primul Sinod al Bisericii Creştine care s-a ţinut în anul 50 la Ierusalim.

Credința creștină, prin care elementul național a fost considerat neînsemnat, lăsînd prioritate calității de om, a fost întemeiată pe mărturiile milenare ale prorocilor proveniți din rîndul poporului lui Israel. Sensul prorociilor a fost descoperit de nimeni altul decît de Hristos Însuşi, Care este plinirea Legii şi a prorocilor. Desigur, sinagoga nu a recunoscut niciodată acest adevăr, ordonînd uciderea lui Hristos şi a tuturor celor care vor răspîndi învățătura Lui. Chiar viitorul Apostol Pavel, pe care evreii îl urăsc atît de mult pînă azi, consacrîndu-i filme negative la Discovery şi National Geographic, a fost unul dintre evreii care, „avînd hîrtie de la arhierei", urmărea creştinii pentru a-i ucide, nu doar în Ierusalim, ci şi în părțile Siriei...

Trezit din visare de glasul puternic al diaconului, Victor Rotaru îşi făcu semnul crucii. Slujba era un chin pentru el, deoarece aştepta să ajungă mai repede acasă pentru a-şi continua scrierea despre conspirația evreilor împotriva creştinilor. Acum era obosit. Adormise abia spre dimineață. În

plus, nu îşi băuse cafeaua, deoarece vlădica Mitrofan, care îi era duhovnic, nu-i îngăduia să bea sau să mănînce pînă la sfîrşitul Liturghiei. Acum îl irita felul în care se citea „Apostolul". Un seminarist fudul răgea ca un vițel, dorind parcă să-i sperie pe credincioşi, nu să le binevestească. Răvăşit de mînie şi de propriile gînduri, Victor reuşi, spre încheierea citirii, să-şi dea seama că „Apostolul" zilei a fost despre martiriul Sfîntului Ştefan. Îi păru rău că nu a fost mai atent, deoarece îl interesa în mod direct. Victor ştia slab Scriptura, de aceea, la sfîrşitul slujbei, apropiindu-se de părinte să sărute crucea, l-a întrebat din ce carte s-a citit azi.

– Din Faptele Apostolilor, răspunse părintele, mirat că mai sînt şi unii care ascultă ce se citeşte la slujbă.

– Mulțumesc, răspunse Victor bucuros că şi-a mai găsit un subiect de studiu.

Ajuns acasă, Victor îşi scoase din frigider o bucată de salam, pe care începu să o molfăie din picioare. Turnă apă în ceainic şi-l puse pe aragaz.

Acest obicei studenţesc făcea parte din viaţa lui. Uniunea Sovietică şi-a învăţat cetăţenii să bea ceai la fiecare masă, mai bine zis, i-a învăţat că ceaiul, atunci cînd nu este altceva de mîncare, poate ţine de foame. Avînd încă mîncare în gură, Victor se repezi la raftul cu cărţi şi scoase Biblia. Căută din picioare cartea Faptele Apostolilor, apoi se duse la masa de lucru şi începu să citească:

În zilele acelea, înmulţindu-se ucenicii, eleniştii (iudei) murmurau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la slujirea cea de fiecare zi. Şi, chemînd cei doisprezece mulţimea ucenicilor, au zis:

– Nu este drept ca noi, lăsînd deoparte cuvîntul lui Dumnezeu, să slujim la mese. Drept aceea, fraţilor, căutaţi şapte bărbaţi dintre voi, cu nume bun, plini de Duh Sfînt şi de înţelepciune, pe care noi să-i rînduim la această slujbă. Iar noi vom stărui în rugăciune şi în slujirea cuvîntului.

Şi a plăcut cuvîntul înaintea întregii mulţimi, şi au ales pe Ştefan, bărbat plin de credinţă şi de Duh Sfînt, şi pe Filip, şi pe Prohor, şi pe Nicanor, şi pe Timon, şi pe Parmena, şi pe Nicolae, prozelit din Antiohia, pe care i-au pus înaintea apostolilor, şi ei, rugîndu-se şi-au pus mîinile peste ei [i-au hirotonit]. Şi cuvîntul lui Dumnezeu creştea, şi se înmulţea foarte numărul ucenicilor în Ierusalim, încă şi mulţime de preoţi se supuneau credinţei.

Iar Ştefan, plin de har şi de putere, făcea minuni şi semne mari în popor. Şi s-au ridicat unii din sinagoga ce se zicea a libertinilor şi a cirenenilor şi a alexandrinilor şi a celor din Cilicia şi din Asia, sfădindu-se cu Ştefan. Şi nu puteau să stea împotriva înţelepciunii şi a Duhului cu care el vorbea. Şi au întărîtat poporul şi pe bătrîni şi pe cărturari şi, năvălind asupră-i, l-au răpit şi l-au dus în sinedriu. Şi au pus martori mincinoşi, care ziceau: Acest om nu încetează a vorbi cuvinte de hulă împotriva acestui loc sfînt şi a Legii. Că l-au auzit zicînd că Acest Iisus Nazarineanul va strica locul acesta şi va schimba datinile pe care ni le-a lăsat nouă Moise. Şi aţintindu-şi ochii asupra lui, toţi cei ce şedeau în sinedriu au văzut faţa lui ca o faţă de înger.

Ceainicul fluieră şi Victor sări de la masă, fugind în bucătărie. Îşi turnă o

cană mare de ceai, în care puse trei linguriţe de zahăr, şi se întoarse la Scriptură. Continuă lectura:

Şi a zis arhiereul:

– Adevărate sînt acestea?

Iar el a zis:

– Bărbaţi fraţi şi părinţi, ascultaţi! Dumnezeul slavei S-a arătat părintelui nostru Avraam, cînd era în Mesopotamia, mai înainte de a locui în Haran, şi a zis către el: Ieşi din pămîntul tău şi din rudenia ta şi vino în pămîntul pe care ţi-l voi arăta. Atunci, ieşind din pămîntul caldeilor, a locuit în Haran. Iar de acolo, după moartea tatălui său, l-a strămutat în această ţară, în care locuiţi voi acum, şi nu i-a dat moştenire în ea nici o palmă de pămînt, ci i-a făgăduit că i-o va da lui spre stăpînire şi urmaşilor lui după el, neavînd el copil. Şi Dumnezeu a vorbit astfel: „Urmaşii lui vor fi străini în pămînt străin, şi acolo îi vor robi şi-i vor asupri patru sute de ani. Şi pe poporul la care vor fi robi, Eu îl voi judeca – a zis Dumnezeu –, iar după acestea vor ieşi şi-Mi vor sluji Mie în locul acesta". Şi i-a dat legămîntul tăierii împrejur; şi aşa a născut pe Isaac şi l-a tăiat împrejur a opta zi; şi Isaac a născut

pe Iacov şi Iacov pe cei doisprezece patriarhi. Şi patriarhii, pizmuind pe Iosif, l-au vîndut în Egipt; dar Dumnezeu era cu el, şi l-a scos din toate necazurile lui şi i-a dat har şi înţelepciune înaintea lui Faraon, regele Egiptului, iar acesta l-a pus mai mare peste Egipt şi peste toată casa lui. Şi a venit foamete peste tot Egiptul şi peste Canaan, şi strîmtorare mare, şi părinţii noştri nu mai găseau hrană. Şi Iacov, auzind că este grîu în Egipt, a trimis pe părinţii noştri întîia oară. Iar a doua oară Iosif s-a făcut cunoscut fraţilor săi şi Faraon a aflat neamul lui Iosif. Şi Iosif, trimiţînd, a chemat pe Iacov, tatăl său, şi toată rudenia sa, cu şaptezeci şi cinci de suflete. Şi Iacov s-a coborît în Egipt; şi a murit şi el şi părinţii noştri; şi au fost strămutaţi la Sichem şi au fost puşi în mormîntul pe care Avraam l-a cumpărat cu preţ de argint, de la fiii lui Emor, în Sichem. Dar cum se apropia vremea făgăduinţei pentru care S-a jurat Dumnezeu lui Avraam, a crescut poporul şi s-a înmulţit în Egipt, pînă cînd s-a ridicat peste Egipt alt rege, care nu ştia de Iosif. Acesta, purtîndu-se ca un viclean cu neamul nostru, a asuprit pe părinţii noştri să-şi

lepede pruncii lor, ca să nu mai trăiască. În vremea aceea s-a născut Moise şi era plăcut lui Dumnezeu. Şi trei luni a fost hrănit în casa tatălui său. Şi fiind lepădat, l-a luat fiica lui Faraon şi l-a crescut ca pe un fiu al ei. Şi a fost învăţat Moise în toată înţelepciunea egiptenilor şi era puternic în cuvintele şi în faptele lui. Iar cînd a împlinit patruzeci de ani, şi-a pus în gînd să cerceteze pe fraţii săi, fiii lui Israel. Şi el credea că fraţii săi vor pricepe că Dumnezeu, prin mîna lui, le dăruieşte izbăvire, dar ei n-au înţeles. Şi a doua zi s-a arătat unora care se băteau şi i-a îndemnat la pace, zicînd: Bărbaţilor, sînteţi fraţi. De ce vă faceţi rău unul altuia? Dar cel ce asuprea pe aproapele l-a îmbrîncit, zicînd: Cine te-a pus pe tine domn şi judecător peste noi? Nu cumva vrei să mă omori, cum ai omorît ieri pe egiptean? La acest cuvînt, Moise a fugit şi a trăit ca străin în ţara Madian, unde a născut doi fii. Şi după ce s-au împlinit patruzeci de ani, îngerul Domnului i s-a arătat în pustiul Muntelui Sinai, în flacăra focului unui rug. Iar Moise, văzînd, s-a minunat de vedenie, dar cînd s-a apropiat ca să ia seama mai bine, a fost glasul Domnului

către el: „Eu sînt Dumnezeul părinţilor tăi, Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov". Şi Moise, tremurînd, nu îndrăznea să privească; iar Domnul i-a zis: „Dezleagă încălţămintea picioarelor tale, căci locul pe care stai este pămînt sfînt. Privind, am văzut asuprirea poporului Meu în Egipt şi suspinul lor l-am auzit şi M-am pogorît ca să-i scot. Şi acum vino, să te trimit în Egipt". Pe Moise acesta de care s-au lepădat, zicînd: Cine te-a pus pe tine domn şi judecător?, pe acesta l-a trimis Dumnezeu domn şi răscumpărător, prin mîna îngerului care i se arătase lui în rug. Acesta i-a scos afară, făcînd minuni şi semne în ţara Egiptului şi în Marea Roşie şi în pustie, timp de patruzeci de ani. Acesta este Moise, cel ce a zis fiilor lui Israel: „Proroc ca mine vă va ridica Dumnezeu din fraţii voştri; pe EL să-L ascultaţi". Acesta este cel ce a fost la adunarea în pustie, cu îngerul care i-a vorbit pe Muntele Sinai şi cu părinţii noştri, primind cuvinte de viaţă ca să ni le dea nouă. De acesta n-au voit să asculte părinţii noştri, ci l-au lepădat şi inimile lor s-au întors către Egipt, zicînd lui Aaron: „Fă-ne dum-

nezei care să meargă înaintea noastră; căci acestui Moise, care ne-a scos din ţara Egiptului, nu ştim ce i s-a întîmplat". Şi au făcut, în zilele acelea, un viţel şi au adus idolului jertfă şi se veseleau de lucrurile mîinilor lor. Şi S-a întors Dumnezeu şi i-a dat pe ei să slujească oştirii cerului, precum este scris în cartea prorocilor: „Adus-aţi voi Mie, casă a lui Israel, timp de patruzeci de ani, în pustie, junghieri şi jertfe? Şi aţi purtat cortul lui Moloh şi steaua dumnezeului vostru Remfan, idolii pe care i-aţi făcut, ca să vă închinaţi la ei! De aceea vă voi strămuta dincolo de Babilon". Părinţii noştri aveau în pustie cortul mărturiei, precum orînduise Cel ce a vorbit cu Moise, ca să-l facă după chipul pe care îl văzuse; şi pe acesta primindu-l, părinţii noştri l-au adus cu Iosua în ţara stăpînită de neamuri, pe care Dumnezeu le-a izgonit din faţa părinţilor noştri, pînă în zilele lui David, care a aflat har înaintea lui Dumnezeu şi a cerut să găsească un locaş pentru Dumnezeul lui Iacov. Iar Solomon I-a zidit Lui casă, dar Cel Preaînalt nu locuieşte în temple făcute de mîini, precum zice prorocul: Nu mîna Mea a făcut toate acestea? Voi cei tari în

cerbice şi netăiaţi împrejur la inimă şi la urechi, voi pururea staţi împotriva Duhului Sfînt, precum şi părinţii voştri, aşa şi voi! Pe care dintre proroci nu l-au prigonit părinţii voştri? Şi au ucis pe cei ce au vestit mai dinainte sosirea Celui Drept, ai Cărui vînzători şi ucigaşi v-aţi făcut voi acum, voi, care aţi primit Legea întru rînduieli de îngeri şi n-aţi păzit-o!

Iar ei, auzind acestea, fremătau de furie în inimile lor şi scrîşneau din dinţi împotriva lui. Iar Ştefan, fiind plin de Duh Sfînt şi privind la cer, a văzut slava lui Dumnezeu şi pe Iisus stînd de-a dreapta lui Dumnezeu. Şi a zis:

– Iată, văd cerurile deschise şi pe Fiul Omului stînd de-a dreapta lui Dumnezeu!

Iar ei, strigînd cu glas mare, şi-au astupat urechile şi au năvălit asupra lui. Şi scoţîndu-l afară din cetate, îl băteau cu pietre. Iar martorii şi-au pus hainele la picioarele unui tînăr, numit Saul. Şi îl băteau cu pietre pe Ştefan, care se ruga şi zicea:

– Doamne Iisuse, primeşte duhul meu!

Şi, îngenunchind, a strigat cu glas mare:

– Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta!

Şi zicînd acestea, a murit.

Victor căzu pe gînduri preţ de cîteva minute, apoi îşi revăzu sublinierile. Care era vina lui Ştefan pentru care a fost ucis? Prima, că ar fi vorbit împotriva Legii lui Moise. Dar ce a vorbit? Din cuvîntarea sa înaintea sinedriului reies doar afirmaţii consemnate în Scriptură, nimic schimbat sau interpretat. Oare sinagoga s-a întors împotriva lui Moise şi a prorocilor?

O altă acuzaţie a fost aceea că Ştefan ar fi zis că Iisus a anunţat dărîmarea Templului. Hristos Însuşi a fost acuzat de acest lucru. La vremea uciderii Sfîntului Ştefan, Templul încă mai era mîndria evreilor şi una dintre cele mai măreţe construcţii din istoria omenirii. El avea să cadă după douăzeci de ani, în timpul asaltului Ierusalimului de către romani. Soldaţii lui Vespasian aveau să distrugă Templul din temelii, trecînd prin sabie toţi preoţii iudeilor. Dispariţia Templului şi a preoţiei a făcut imposibilă împlinirea legii lui Moise. Jertfele şi alte îndatoriri prescrise în Vechiul Testament nu puteau fi îndeplinite decît la templu.

Prorocia căderii Templului, care trezea atîta ură în iudei, însemna, de fapt, anunţarea unei ere noi, marcate de jertfa mîntuitoare a Fiului lui Dumnezeu. Dispariţia Templului şi a preoţiei iudaice, care a fost înlocuită de rabinat, a rămas unul dintre argumentele centrale în polemica iudeo-creştină.

Sînt două mii de ani de cînd evreii iudei nu-şi pot îndeplini îndatoririle prescrise de lege, refuzînd totodată să recunoască adevărul Evangheliei. Pentru a-şi mai astîmpăra mustrările cugetului, au făurit Talmudul care nu face decît să certifice îndepărtarea evreilor de Moise şi de proroci, ca să nu spunem de Dumnezeu. Această baricadare în spatele cărţilor străine de calea mîntuirii pare să fie o urmare a blestemului rostit de sinagoga alexandrină în vremea lui Ptolemeu. Schimbarea înţelesurilor Scripturii a devenit un blestem pentru iudei, aşa încît aceştia cinstesc astăzi mai mult propriile interpretări cuprinse în Talmud decît Tora însăşi. Dar oare legea este cea care merită cinste, sau Cel care a dat-o? În numele Legii, iudeii L-au

ucis pe Legiuitor. Nu în zadar prorocii şi apostolii au vorbit despre „blestemul legii", deoarece a rămîne tributar legii înseamnă un blestem. Poporul evreu a avut de îndurat în decursul istoriei urmarea blestemelor cu care singur s-a legat de multe ori. Nimic din cele zise de Hristos, de proroci şi de sinagogă nu a rămas neîmplinit.

Aşa cum binecuvîntările i-au însoţit pe fiii lui Israel de fiecare dată cînd aceştia au urmat căile Domnului, tot aşa şi blestemele i-au împresurat de fiecare dată cînd s-au îndepărtat de El. După uciderea Fiului lui Dumnezeu, evreii au fost luaţi iarăşi în robie, ajungînd pribegi şi străini pentru următorii două mii de ani. Este cumplit chiar să te şi gîndeşti la suferinţele îndurate de poporul care a fost chemat de Dumnezeu să se bucure doar de binecuvîntări şi prosperitate.

Victor dădu paginile Bibliei, căutînd concordanţele pe care i le oferea ediţia sinodală sub fiecare pagină. Găsi ceea ce căuta. Erau cuvintele lui Hristos înainte de patima Sa, relatate de Evanghelistul Matei în singura

Evanghelie scrisă în aramaică. Sorbi din ceai şi citi:

Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că zidiţi mormintele prorocilor şi împodobiţi pe ale drepţilor, şi ziceţi: De am fi fost noi în zilele părinţilor noştri, n-am fi fost părtaşi cu ei la vărsarea sîngelui prorocilor. Astfel, dar, mărturisiţi voi înşivă că sînteţi fii ai celor ce au ucis pe proroci. Dar voi întreceţi măsura părinţilor voştri! Şerpi, pui de vipere, cum veţi scăpa de osînda gheenei? De aceea, iată, Eu trimit la voi proroci şi înţelepţi şi cărturari; dintre ei veţi ucide şi veţi răstigni; dintre ei veţi biciui în sinagogi şi-i veţi urmări din cetate în cetate, ca să cadă asupra voastră tot sîngele drepţilor răspîndit pe pămînt, de la sîngele dreptului Abel, pînă la sîngele lui Zaharia, fiul lui Varahia, pe care l-aţi ucis între templu şi altar. Adevărat grăiesc vouă, vor veni acestea toate asupra acestui neam. Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci şi cu pietre ucizi pe cei trimişi la tine; de cîte ori am voit să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar nu aţi voit. Iată, casa voastră vi se lasă pustie, căci vă zic vouă: De acum nu Mă veţi mai vedea,

pînă cînd nu veţi zice: Binecuvîntat este Cel ce vine întru numele Domnului!

Terminînd de citit, Victor îşi făcu semnul crucii şi sărută Biblia. Simţea cum ura faţă de evrei, care îl încerca în ultima vreme, se topi la adierea dragostei lui Hristos. Cu cîtă durere se despărţea Hristos de cei care aveau să-L dea la moarte peste puţine zile! Victor îşi aminti chipul soţiei sale recăsătorite în Italia şi pe cei doi copii pe care nu-i mai văzuse demult. Duse cana cu ceai la gură, dar nu putu să bea. Îşi încleştă dinţii şi începu să plîngă. Hristos era acolo.

CAPITOLUL 11

Anul 2008. Toronto. Întrunirea Consiliului Mondial al Bisericilor. „Schimbaţi Evanghelia şi distrugeţi slujbele Bisericii!"

Comisarul european al Justiţiei tocmai îşi încheie turneul prin statele europene pe care le considera importante strategic. Scopul acestei călătorii era impunerea la nivel european a pedepsei cu închisoarea pentru negarea publică a Holocaustului. Noua lege urma să pedepsească pînă şi ironia la adresa evreilor. Din declaraţiile Comisarului european al Justiţiei străbătea o oarecare grabă. Posturile de televiziune din România au transmis ştirea oarecum voalat, înlocuind formula „negarea holocaustului" prin „negarea genocidului", fără a mai spune despre ce fel de genocid era

vorba. Singurul genocid recunoscut prin lege este holocaustul.

Tema era sensibilă în România, stat care fusese recent învinuit de crime împotriva evreilor şi amendat cu douăzeci de miliarde de euro, care urmau să fie plătiţi statului Israel. Spania tocmai abrogase legea holocaustului, limitînd pedeapsa pentru antisemitism la amendă. Cu o lună mai devreme preşedintele României fusese acuzat de antisemitism, iar România a fost numită „ţară în care antisemitismul o duce bine" într-un cotidian din Tel Aviv. Declaraţia Comisarului european al Justiţiei, pe care aveau să o preia toate agenţiile de presă, a fost: „Susţin introducerea sancţiunilor severe!" Numai că reintroducerea sancţiunilor severe pentru opinie nu era o noutate pentru România. Vreme de jumătate de secol, aici sute de mii de oameni au fost arestaţi, maltrataţi şi ucişi din cauză că au îndrăznit să gîndească altfel decît o cerea sistemul...

– Exemplul spaniolilor nu trebuie să creeze un precedent pentru alte state! izbucni comisarul. Orice urmă de

antisemitism trebuie să dispară de pe faţa pămîntului! Trebuie să acţionăm radical, pentru a preveni situaţiile de tipul celei din Spania!

– Excelenţa Voastră, în România situaţia este sub control...

– Nu vorbesc de România, mă gîndesc la Italia, Austria şi la tîmpiţii de greci! Problema antisemitismului nu trebuie să redevină subiect de polemici! Am investit prea mult în victoria noastră! Chestiunea evreiască este închisă! Despre evrei vorbesc numai evreii! Toţi ceilalţi trebuie să tacă! Sau să plătească pentru îndrăzneala lor!

Comisarul îşi turnă apă în paharul de cristal. Noaptea cădea peste palatul de la Cotroceni. Cei cîţiva politicieni, episcopul „K" şi un consilier patriarhal, care fuseseră chemaţi la această întrunire neoficială, tăceau şi ascultau. Fiecare încerca să ghicească motivul vizitei înaltului demnitar european.

– Dar să lăsăm politica! Nu-i aşa, părinte consilier? ironiză comisarul. Vreau să ştiu cum stăm la capitolul cărţi de cult.

– Excelenţa Voastră, începu consilierul patriarhal, general activ al Secu-

rităţii. La capitolul cărţi de cult Biserica Română e cu un pas înaintea tuturor bisericilor ortodoxe din lume.

– Ce înseamnă „cu un pas înainte", generale? Pe cînd un Conciliu II Vatican al ortodocşilor? replică entuziasmat comisarul şi se ridică în picioare.

– Slujba Patimilor din Vinerea Mare a fost cenzurată substanţial...

– Ce înseamnă substanţial?! urlă comisarul. Slujba aceasta trebuie să dispară cu totul!

– De acord, Excelenţa Voastră..., îngînă consilierul patriarhal, derutat de reacţia comisarului, dar e o chestiune de timp...

– Timpul costă bani, generale!

– Dar, Excelenţa Voastră... Vă pot spune că această slujbă se citeşte o singură dată pe an... În catedralele din oraşele mari ea e scurtată sau nici nu se cîntă... În orice caz, Sfîntul Sinod a tipărit o variantă din care au fost scoase treisprezece strofe, cele mai dure...

– Ajunge! Sînteţi toţi nişte proşti şi nişte neisprăviţi! Ce alte cărţi mai au ortodocşii? M-aţi tîmpit cu cărţile voastre de cult! Mă simt în Evul Me-

diu! Oare este posibil ca la început de mileniu trei oamenii să se mai roage după cărţi? O! România – ţara popilor şi a proştilor care se închină unui mort! Preasfinţite, n-ai nimic de spus?

Preasfinţitul „K" se schimbă la faţă. Nu ştia ce vrea să audă comisarul.

– Despre ce să zic, Excelenţa Voastră? întrebă Preasfinţitul fîstîcit.

– Despre cărţile de cult, Preasfinţite, şi despre pronunţatul lor caracter antisemit! Cîte cărţi de cult aveţi?

– Ecelenţa Voastră, eu nu am mai citit de mult la strană, mă tem că aş - putea să greşesc... Să spună părintele consilier... el stă mai mult pe la Patriarhie, are legături cu Institutul Biblic...

– Ha-ha! rîse comisarul nervos. Zi, părinte consilier, ce cărţi de cult aveţi?

– Păi, ce să spun..., Excelenţa Voastră... Avem mai multe... Evanghelia, Liturghierul... şi mai sînt, mai sînt multe...

– Bă! Vreau să-mi spui numărul exact şi cum se cheamă! Eu nu mă încred în consilierii mei europeni, poliţişti tîmpiţi ca şi tine! Vreau să fiu informat despre tot ce ţine de cultul ortodox! Şi vreau această informaţie de

la români, că voi sînteţi ţară de popi şi de profesori de religie! Ştiai că aceste cărţi urmează să fie dezbătute luna viitoare la Toronto, la întrunirea Consiliului Mondial al Bisericilor?

– Da... Excelenţa Voastră cunoaşteţi mai bine situaţia...

– Aşadar vreau să fiu sigur că la Toronto se vor lua decizii cu privire la fiecare dintre cărţile de cult ale ortodocşilor. Eu nu am timp să pierd cu prostii din astea, generale. Te rog să mi le înşirui aici pe toate...

– Vă rog să mă iertaţi, Excelenţa Voastră... Nu vreau să greşesc, misiunea mea este alta decît aceea de a studia cărţile de cult... Daţi-mi voie să-l sun pe Preasfinţitul Vitalie, el e cu slujbele, cu din astea...

– Sună-l chiar acum!

Consilierul patriarhal îl sună pe Preasfinţitul Vitalie.

– Alo, Preasfinţite! Am nevoie de informaţii despre cărţile de cult...

– Care dintre ele, părinte consilier?

– Toate!

– În ce sens? Ce anume vă interesează?

– Cam cîte sînt? Numărul lor...

– Şi cît de groase! şopti comisarul, atent la discuţie.

– Păi, Liturghierul, cu cele şapte laude... Octoihul, Mineele pe cele douăsprezece luni... Triodul, Penticostarul...

– Cît de groase sînt? întrebă comisarul, descurajat de numărul mare al cărţilor.

– Cît de groase sînt, Preasfinţia Voastră?

– Cum cît de groase? Sînt groase, părinte! Opt sute de pagini, şase sute, patru sute, depinde...

– Ajunge! zise enervat comisarul şi-i făcu semn să închidă. Acum înţeleg de ce se lungeşte atît de mult povestea asta cu ortodocşii! Vaticanul a fost floare la ureche pe lîngă turma asta întunecată! O, Evul Mediu! Cînd o să terminăm cu voi?!

Apoi, întorcîndu-se către politicieni, continuă:

– Luna viitoare avem o întrunire importantă la Toronto, în care se va discuta problema antisemitismului la nivel de biserici. E ştiut că ortodocşii stau cel mai prost la acest capitol. Fraţii noştri din Consiliul Mondial al Bi-

sericilor vor face totul pentru a impune un proiect de cenzurare a cărţilor de cult ortodoxe. Obiectivul final al acestor acţiuni, care continuă linia convenţiilor de la Conciliul II Vatican, este acela de a declara Evanghelia carte instigatoare la ură şi de a o scoate în afara legii. Misiunea voastră este de a pune capăt atacurilor din presă la adresa Rusiei. Consilierii noştri au ajuns la concluzia că masele de credincioşi din România sînt mai mult înclinate spre fundamentalismul de tip rusesc decît spre ecumenism. Am reuşit să ajungem la un consens cu reprezentanţii Patriarhiei Moscovei şi credem că la Toronto se vor lua hotărîrile de care avem nevoie. Dacă ortodocşii privesc spre Rusia, Rusia va deveni a noastră!

La Toronto s-au reunit reprezentanţii tuturor bisericilor, cu excepţia celor care au ieşit demonstrativ din Consiliul Mondial al Bisericilor, printre care Patriarhia Ierusalimului, Patriarhia Georgiei şi Patriarhia Serbiei. Patriarhia Rusiei, în pofida repetatelor proteste ale credincioşilor, a continuat să facă parte din Consiliul Mondial al

Bisericilor, a cărui membră a devenit în 1960, pe vremea preşedinţiei lui Hruşciov, omul care a promis că îl va arăta la televizor pe ultimul preot din URSS. Consiliul Mondial al Bisericilor este o organizaţie care nu reprezintă interesele nici unei biserici, scopul său fiind acela de a dezbina din interior toate structurile ecleziale, în special pe cele tradiţionale, pentru a pregăti societatea ateistă pe care au visat-o masonii din spatele Revoluţiei Franceze şi a Revoluţiei Comuniste din Rusia.

Cei mai importanţi membri ai CMB sînt şi membri ai diverselor loji masonice. Dar numai cei din Grupul Bilderberg au primit cu o zi înainte de adunare următorul mesaj: „Schimbaţi Evanghelia! Distrugeţi slujbele Bisericii! Am zis!"

Conferinţa de la Toronto a discutat în special problema holocaustului. Concluzia care se impunea în urma luărilor de cuvînt era aceea că holocaustul este rezultatul firesc al polemicii iudeo-creştine de veacuri. Un oarecare pastor adventist din Venezuela, pe nume Arthur Rosenstein, a rostit o

alocuţiune intitulată: „Cruciadele, preludiul holocaustului". Cu voce tremurîndă de emoţii, Arthur Rosenstein îşi rostea discursul din tribuna umbrită de un steag masonic:

– Onorată asistenţă! În această perioadă dominată de atacurile teroriste care au loc pretutindeni în lume, bisericile sînt chemate să lucreze la instaurarea păcii în lume. Orice amprentă a totalitarismului religios, imprimată de convieţuirea bisericii creştine cu tiranii bizantini, dar şi europeni din Evul Mediu, trebuie ştearsă ca o pată ruşinoasă de pe faţa Evangheliei lui Hristos. Pentru nimeni nu mai este un secret că marşurile cruciaţilor, aceste trupe SS ale Vaticanului, au fost îndreptate întîi de toate împotriva evreilor din Ierusalim. Inchiziţiile din Spania şi Italia au persecutat sute de mii de evrei. Astăzi putem afirma cu certitudine că ura împotriva evreilor, antisemitismul, a fost alimentat de-a lungul secolelor de oamenii Bisericii Creştine, atît în Orient, cît şi în Apus. La o cercetare superficială a slujbelor creştine, descoperim că ele mustesc de expresii antisemite, prin

care poporul evreu este învinuit de uciderea lui Hristos. Biserica Catolică şi-a asumat vina pentru uciderea evreilor şi a recurs, în 1965, la Conciliul II Vatican, la cenzurarea cărţilor sale de expresiile antisemite. Credem că exemplul Vaticanului va fi urmat şi de alte biserici, în special de bisericile creştine orientale, care păstrează pînă azi texte alcătuite în perioada bizantină, un imperiu prin excelenţă antisemit. Credem că va veni o vreme cînd Evanghelia se va îmbrăca într-o nouă haină, curăţată de ciulinii urii împotriva poporului evreu. Memoria celor şase milioane de evrei exterminaţi în holocaust ar fi cinstită astfel într-un mod adecvat. Noua ordine mondială pe care o făurim nu va cunoaşte un alt holocaust! Vă mulţumesc şi aşa să ne ajute Dumnezeu!

Au urmat şi alte cuvîntări despre alinierea Bisericii la normele corecte politic, expuse în termeni politici şi juridici, care dovedeau o totală necunoaştere a istoriei şi a temeiurilor creştinismului.

Înainte ca Arthur Rosenstein să-şi încheie cuvîntarea, reprezentantul Bisericii Ruse s-a ridicat şi a ieşit din sală. El

s-a simţit lezat în intimitatea sa religioasă. Era creştin şi era rus. Nimeni din cei din sală nu a pomenit nimic despre cele şaptezeci de milioane de ruşi ucişi în timpul celor două războaie mondiale. Nimeni nu a pomenit de genocidul anticreştin iniţiat de Lenin şi de consilierii săi evrei. Nimeni nu s-a gîndit să cinstească exterminarea creştinilor în circurile romane. Cine stă în spatele „corectării istoriei"? Cine va răspunde pentru episcopii, preoţii şi călugării catolici ghilotinaţi în pieţe după Revoluţia Franceză? Cine va cere socoteală miniştrilor şi călăilor evrei care au exterminat zeci de mii de creştini în închisorile din România? O, blestemată ţinere de minte a răului! O, diavolească sete de răzbunare! O, minciună, care cobori de la părintele minciunii, diavolul cel ucigaş de oameni!

Vlădica Ilarion, episcop de Viena din partea Bisericii Ortodoxe Ruse, a şocat întreaga adunare şi toată opinia publică europeană prin gestul său. El avea să facă nişte declaraţii categorice în presă, amendînd intenţia de a alinia slujbele ortodoxe la normele impuse de politica masonică occidentală.

– Este inadmisibilă, din punctul meu de vedere, corectarea textelor liturgice pentru alinierea lor la normele contemporane, a declarat vlădica Ilarion pentru Mediafax. Relativ recent, Biserica Romano-catolică a decis să înlăture aşa-numitele „texte antisemite" din slujba din Marea şi Sfînta Vineri. Cîţiva membri ai Bisericii Ortodoxe au început să propage ideea unei revizuiri a slujbelor ortodoxe, pentru a le aduce mai aproape de standardele contemporane ale politicii corecte. De exemplu, părintele Serghie Hackel din Anglia, un participant activ la dialogul creştin-iudaic, a propus înlăturarea textelor din slujba Săptămânii Mari, care vorbesc de vina iudeilor în moartea lui Hristos. El afirmă, de asemenea, că numai o lectură „superficială şi selectivă" a Noului Testament îl poate duce pe cititor la concluzia că iudeii L-au răstignit pe Hristos. În realitate, argumentează el, au fost vinovaţi Pontiu Pilat şi administraţia romană, care erau responsabili din punct de vedere juridic pentru condamnare şi răstignire.

Apoi episcopul Vienei a adăugat:

– Nu este numai o problemă a revizuirii tradiţiei liturgice, ci şi una a reexaminării istoriei şi doctrinei creştine. Tema centrală a tuturor celor patru Evanghelii este conflictul dintre Hristos şi iudei, care în final au cerut condamnarea la moarte a lui Iisus. Nu a fost nici un conflict între Hristos şi administraţia romană, implicată tîrziu numai pentru că evreii nu aveau dreptul să condamne la moarte. Toate acestea sînt atît de evidente, încît nu au nevoie de nici o explicaţie. Exact aşa a înţeles Biserica veche istoria Evangheliilor şi aceasta este înţelegerea reflectată în textele liturgice. Totuşi regulile contemporane ale „politicii corecte" cer o altă interpretare, pentru a alinia nu numai slujbele Bisericii, dar şi credinţa creştină însăşi la tendinţele modernităţii...

Întrunirea de la Toronto a fost un eşec. Protestul episcopului Ilarion, care reprezenta Biserica cea mai bine ancorată în tradiţia liturgică a creştinismului răsăritean, a zădărnicit eforturile celor ce lucrează din umbră împotriva lui Hristos. Lupta a fost cîştigată, dar războiul a continuat...

CAPITOLUL 12

Evreii faţă în faţă cu Hristos: acuzaţii şi dezvinovăţiri. Scrisoarea unui preot ortodox român către un tînăr evreu din Canada.

Declaraţiile dure ale comisarului european al Justiţiei, precum şi ecourile întrunirii de la Toronto au reaprins polemicile în jurul chestiunii evreieşti. Internetul românesc s-a umplut de articole pro şi contra evreilor. Un tînăr evreu din Canada a pus la îndoială importanţa teologică a slujbelor Bisericii. „Nu are nici o importanţă, pînă la urmă, cine L-a omorît pe Hristos. Important este să crezi în Hristos. Iar, dacă învinuirea evreilor de moartea lui Hristos răscoleşte o temă atît de delicată precum holocaustul, poate ar fi mai bine ca Biserica să renunţe la această acuzaţie."

Un preot ortodox i-a adresat o scrisoare, în care a oferit argumente istorice, teologice şi culturale în sprijinul păstrării tradiţiei liturgice a Bisericii, dovedind că polemica Bisericii împotriva iudaismului a avut întotdeauna un caracter pur intelectual şi niciodată nu a promovat manifestări agresive la adresa evreilor.

Iată textul scrisorii:

Dragă Joseph,

O problemă mai mult decît gravă pe care o ridică tendinţa de „corectare" a istoriei este citirea trecutului prin experienţa crimelor comise de regimurile totalitare din secolul al XX-lea. De la condamnarea criminalilor de război implicaţi în campaniile de exterminare a evreilor pînă la urmărirea penală pentru antisemitism, atunci cînd acest termen începe să acopere o arie din ce în ce mai mare de înţelesuri şi subînţelesuri, este un drum întortocheat şi alunecos, care sfîrşeşte într-o mlaştină a ignoranţei şi a urii.

Poporul evreu este unul dintre cele mai puternice şi mai influente popoare din istoria omenirii, dacă este să o fac pe imparţialul, iar dacă este să-mi exprim convingerea personală, izvorîtă din credinţa mea creştină, atunci poporul evreu este poporul ales al lui Dumnezeu, aşa cum mărturiseşte Biblia.

Din păcate, simplul fapt că eu, în calitate de creştin, invoc Biblia, este pentru o parte a evreilor o blasfemie. Această afirmaţie nu constituie o înţepătură venită din spirit de concurenţă confesională, ci o realitate confirmată de două mii de ani. Polemica dintre creştini şi evrei este, fără îndoială, cea mai lungă şi cea mai susţinută din istorie.

Nici o altă confruntare religioasă nu a dat naştere atîtor texte polemic-filosofice, poetice, imnografice, exegetice. Această extraordinară tradiţie a polemicii iudeo-creştine se cuvine a fi cercetată, valorificată şi apreciată la justa ei valoare. Cenzurarea acestui uriaş fond cultural, îndrăznesc să spun cel mai mare din istoria omenirii, atît prin cantitatea, cît şi prin varietatea genurilor literar-artistice pe care le presu-

pune, este un act de vandalism fără precedent. Faptul că aceste monumente ale literaturii universale nu sînt studiate în facultăţile de filosofie şi literatură şi, îndeobşte, nicăieri în arogantul învăţămînt „laic" este dovada cea mai grăitoare că cenzura aplicată polemicii iudeo-creştine nu este o necesitate posthitleristă, ci are o vechime mult mai mare.

Însă cenzurarea la nivelul cultural, în spaţiile academice, a înaintat treptat pînă la înaltele foruri ecleziale şi statale. În 1965, Vaticanului i s-a impus să-şi definească poziţia faţă de poporul evreu, în sensul de a contrazice acuzaţia de „deicid" (uciderea lui Dumnezeu), care se cuprinde în Evanghelii şi în imnografia creştină. Aşa a apărut documentul „Nostra Aetate", care îşi propune să restaureze pacea între creştini şi iudei prin renunţarea la realităţile consemnate în Evanghelii, legate de complotul împotriva lui Hristos, trădarea, condamnarea şi răstignirea Lui.

Unul dintre argumentele invocate de „Nostra Aetate" este şi acela că nu

toţi evreii au complotat împotriva lui Iisus şi de aceea orice generalizare este răuvoitoare. Rămîne să demonstrăm dacă individualismul tipic modern se verifică şi în societatea imperiului roman de acum două mii de ani, şi în tradiţia iudaică în special.

Desigur, această declaraţie oficială a Bisericii Catolice s-a făcut pe fondul crimelor săvîrşite împotriva evreilor de regimul lui Mussolini şi Hitler. Este oare potrivită folosirea unei fobii cauzate de un regim totalitar recent pentru a recurge la cenzurarea unei religii cu o vechime de două mii de ani? Este oare sinceră această pretenţie pacifistă a evreilor, sau ea nu este decît o prelungire a unei confruntări neîntrerupte vreodată dintre cele două religii: iudaismul şi creştinismul?

Strecurarea prejudecăţii cum că orice polemică, fie politică sau religioasă purtată cu evreii se constituie într-o încurajare a fascismului şi jigneşte victimele holocaustului este, fără îndoială, o exagerare.

Conciliul II Vatican a dat naştere unei adevărate vînători de expresii an-

tisemite în cărţile Noului Testament şi în imnografia creştină, în special cea răsăriteană, ortodoxă. Aşa se face că textul Slujbei Prohodului, care se cîntă în Vinerea Mare în amintirea patimilor Mîntuitorului, a fost cenzurat tacit în varianta nouă a Sfîntului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române (BOR), aruncîndu-se afară treisprezece strofe. De asemenea au fost cenzurate unele tropare din slujbele Învierii (de duminică), precum şi unele referiri la evrei din varianta liturgică a Evangheliei, aşa încît expresii precum „zis-a Domnul evreilor care veniseră la Dînsul" au devenit „zis-a Domnul celor ce veniseră la Dînsul" şi altele de acest fel.

Toate aceste modificări întreprinse de BOR s-au făcut fără vreo motivare scrisă şi fără a fi declarate. Ele urmează întocmai prescripţiile Conciliului II Vatican, deşi s-ar părea că Biserica Ortodoxă Română nu are nimic cu Roma şi anticipează cu mult „intrarea" în Europa a României, care abia în 2002 va fi declarată vinovată de crime împotriva evreilor prin controversata Ordonanţă 31/2002.

Întrebarea legitimă pe care trebuie să ne-o punem este aceea dacă un monument literar cu o vechime de peste douăsprezece secole, cum este Prohodul Domnului, are vreo legătură cu holocaustul. O altă întrebare este în ce măsură parabolele imnografiei ordodoxe presupun evreii din zilele noastre şi dacă există măcar un singur loc în care, prin invocarea evenimentelor răstignirii lui Hristos, se sugerează nevoia de răzbunare a creştinilor.

Dacă în toate cărţile Noului Testament, precum şi în întreaga imnografie ortodoxă nu va fi găsită nici cea mai mică aluzie la răzbunare împotriva evreilor, ci, dimpotrivă, vor fi găsite numeroase referiri prin care creştinii se identifică cu poporul evreu în abaterile sale, atunci cenzura impusă de Conciliul II Vatican este un fapt nedrept, care, ca orice nedreptate, nu poate să aducă decît revoltă şi nemulţumire. În acest sens, Canonul Mare (de pocăinţă) al Sfîntului Andrei Criteanu, citit şi el în perioada Postului Mare, este ilustrarea cea mai grăitoare a faptului că ortodocşii, condamnînd

faptele rele comise de evrei ca popor, sau ca individualităţi, şi le asumă ca pe ale lor, identificîndu-se cu poporul lui Dumnezeu în bine şi în rău.

Aşadar pe ce se bazau imnografii creştini atunci cînd au alcătuit Canonul Prohodului, lansînd acuzaţii de genul:

Îngîmfat Israil,
Ucigaşe popor!
Pentru ce pe Varava, pătimaş, slobozi,
Iar pe Domnul pentru ce Îl răstigneşti?"

Sau:

O, neam evreiesc!
Îndărătnic, ce-ai primit arvuna!
Cunoscut-ai ridicarea Bisericii;
Pentru ce dar pe Hristos L-ai osîndit??[1]

Aceste afirmaţii ale creştinilor erau oare îndreptăţite de tradiţia şi prescripţiile iudaice, sau erau rodul unei fobii colective cultivate pe himere şi superstiţii?

În continuare vom încerca să vedem poporul evreu nu prin prisma holocaustului, ci prin prisma cărţilor

[1] Din strofele cenzurate de Sinodul BOR.

Vechiului Testament, aşa cum apar ele în ediţia Sinodală a BOR, fără ca cineva să se fi gîndit vreodată să propună cenzurarea lor pe motiv de instigare la ură religioasă şi naţională.

Astfel, în Cartea a Cincea a lui Moise (parte a Torei) stă scris:

De vei auzi de vreuna din cetăţile tale, pe care Domnul Dumnezeul tău ţi le dă ca să locuieşti, că s-au ivit în ea oameni necredincioşi dintre ai tăi şi au smintit pe locuitorii cetăţii lor, zicând: Haidem să slujim altor dumnezei, pe care voi nu i-aţi ştiut, caută, cercetează şi întreabă bine, şi de va fi adevărat că s-a întâmplat urîciunea aceasta în mijlocul tău, să loveşti pe locuitorii acelei cetăţi cu ascuţişul sabiei, s-o dai blestemului pe ea şi tot ce este în ea şi dobitoacele ei să le treci prin ascuţişul sabiei (XIII, 12/16).

Să-i ucizi cu pietre până la moarte, că au încercat să te abată de la Domnul Dumnezeul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului şi din casa robiei (XIII, 10).

Cînd te vei apropia de cetate ca s-o cuprinzi, fă-i îndemnare de pace. De se va

învoi să primească pacea cu tine şi-ţi va deschide porţile, atunci tot poporul ce se va găsi în ea îţi va plăti bir şi-ţi va sluji. Iar de nu se va învoi cu tine la pace şi va duce război cu tine, atunci s-o înconjuri. Şi când Domnul Dumnezeul tău o va da în mâinile tale, să loveşti cu ascuţişul sabiei pe toţi cei de parte bărbătească din ea (XX, 10-13).

Aceleaşi prescripţii şi în cărţile Cronicilor:

Curînd sirienii au fugit de israeliţi, iar David a nimicit sirienilor şapte mii de care şi patruzeci de mii de pedestraşi, şi pe Şofac, comandantul oştirii, l-a ucis (Cartea Întîia a Cronicilor XIX, 18).

Însă pe copiii lor nu i-a ucis, fiindcă a făcut după cum este scris în lege, în cartea lui Moise, unde a poruncit Domnul, zicând: „Părinţii nu trebuie să fie ucişi pentru feciori, nici feciorii nu trebuie să fie ucişi pentru părinţi, ci fiecare să fie ucis pentru păcatul lui (Cartea a Doua a Cronicilor XXV, 4).

Şi pomenirea doar unuia dintre genocidurile săvîrşite de poporul evreu, în Cartea Esterei:

Au făcut deci sfat în luna întâi, adică în luna Nisan, în anul al doisprezecelea al domniei lui Artaxerxe, şi au aruncat Pur, adică sorţi, de faţă cu Aman, ca să vadă în ce lună şi în ce zi să fie ucis dintr-o dată poporul lui Mardoheu, şi a căzut sorţul pe luna a douăsprezecea, adică pe luna lui Adar (III, 7).

Întorcîndu-ne la creştinism, trebuie să spunem că acuzaţiile aduse lui Hristos se bazează doar pe prescripţii vechi-testamentare şi de aceea El a putut fi condamnat doar de evrei, nicidecum de romani, care L-au declarat nevinovat. Vina de moarte a lui Hristos a fost aceea că S-a declarat pe Sine fiu al lui Dumnezeu, pe care mai marii sinagogii au calificat-o drept hulă, iar pentru hulă Legea prescrie moartea:

Deci pentru aceasta căutau mai mult iudeii să-L omoare, nu numai pentru că dezlega sâmbăta, ci şi pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, făcându-Se pe Sine deopotrivă cu Dumnezeu (Evanghelia după Ioan 5, 18).

Deci a ieşit Iisus afară, purtând cununa de spini şi mantia purpurie. Şi le-a

zis Pilat: Iată Omul! Când L-au văzut deci arhiereii şi slujitorii, au strigat, zicând: Răstigneşte-L! Răstigneşte-L! Zis-a lor Pilat: Luaţi-L voi şi răstigniţi-L, căci eu nu-I găsesc nici o vină. Iudeii i-au răspuns: Noi avem lege şi după legea noastră El trebuie să moară, că S-a făcut pe Sine Fiu al lui Dumnezeu (Evanghelia după Ioan 19, 5-7).

Atunci arhiereul şi-a sfâşiat hainele, zicând: A hulit! Ce ne mai trebuie martori? Iată, acum aţi auzit hula Lui. Ce vi se pare? Iar ei, răspunzând, au zis: Este vinovat de moarte (Evanghelia după Matei 26, 65-66).

Pilat le-a zis: Dar ce voi face cu Iisus, ce se cheamă Hristos? Toţi au răspuns: Să fie răstignit! A zis iarăşi Pilat: Dar ce rău a făcut? Ei însă mai tare strigau şi ziceau: Să fie răstignit! Şi văzând Pilat că nimic nu foloseşte, ci mai mare tulburare se face, luând apă şi-a spălat mâinile înaintea mulţimii, zicând: Nevinovat sînt de sângele Dreptului acestuia. Voi veţi vedea. Iar tot poporul a răspuns şi a zis: Sângele Lui asupra noastră şi asupra copiilor noştri! (Evanghelia după Matei 27, 22-25).

Prin urmare răstignirea lui Hristos a fost cerută nu de un grup de evrei rebeli, ci de sinagogă, în conformitate cu prescripţiile de mii de ani ale credinţei iudaice. Evreii nu au renunţat niciodată la aceste prescripţii, ele conţinîndu-se în însăşi esenţa credinţei iudaice, care consideră vinovat de moarte pe oricine se închină altui Dumnezeu decît cel al iudeilor. Individualismul, din prisma căruia se încearcă disculparea poporului evreu în „Nostra Aetate", era de neconceput în cadrul comunităţii iudaice de acum două mii de ani. Nici un evreu nu putea avea altă părere decît Sinagoga şi să rămînă în acelaşi timp evreu, deoarece era exclus din Sinagogă, dacă nu chiar ucis, cum este cazul Apostolului Ştefan, care a crezut în Hristos.

În principiu, uciderea lui Hristos este conformă Legii iudaice, ea nefăcînd decît să se alinieze unui şir întreg de ucideri la ordinul Sinagogii, printre care şi cazurile unor proroci. Însă dacă Hristos nu este un proroc mincinos, ci este adevăratul Fiu al lui Dumnezeu, Cel vestit de profeţii, atunci Legea tre-

buie să cadă pentru a da loc unui nou legămînt, pe care partea cea mai mare a evreilor îl mai aşteaptă încă.

Dacă Hristosul mărturisit de creştini este izbăvirea făgăduită iudeilor? Oare creştinii au dreptul, în condiţiile democraţiei de astăzi, să aibă această credinţă? Sau trebuie, potrivit prescripţiilor iudaice, să fie persecutaţi, să li se interzică dreptul la cinstirea memoriei colective a Bisericii lor şi, ceea ce este şi mai grav, să fie obligaţi prin lege să renunţe la convingerea că Iisus Hristos a fost o persoană istorică concretă, Care S-a născut, a propovăduit şi a fost răstignit în sînul poporului evreu? Şi toate acestea să fie făcute sub masca binevoitoare a luptei contra rasismului şi fascismului...

Jertfa lui Hristos a fost prevestită cu mii de ani mai devreme, în detalii care, dacă nu ar fi cuprinse în cărţile Vechiului Testament, ar fi putut fi declarate invenţii fabricate de creştini. Nu doar moartea lui Hristos a fost profeţită, ci şi trădarea, cu tot cu încercarea de a măslui adevărul jertfei Fiului lui Dumnezeu. Vom lăsa la o

parte multele profeţii referitoare la naşterea lui Hristos din spiţa lui David, în Bethleem, şi ne vom limita doar la cele legate de trădarea, patima şi mistificare adevărului despre Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel răstignit.

Aşadar, iată cei treizeci de arginţi pomeniţi în Evanghelii, primiţi de Iuda şi reîntorşi Sinagogii cu mărturisirea: „Am vîndut singe nevinovat!", regăsiţi într-un text al Vechiului Testament:

Atunci a grăit Domnul către Mine: „Aruncă-i olarului preţul acela scump cu care Eu am fost preţuit de ei". Şi am luat cei treizeci de arginţi şi i-am aruncat în vistieria templului Domnului, pentru olar (Prorocul Zaharia 11, 13).

Să recitim textul Noului Testament, avînd de acum cunoştinţa profeţiei:

Atunci Iuda, cel ce L-a vîndut, văzînd că a fost osîndit, s-a căit şi a adus înapoi arhiereilor şi bătrînilor cei treizeci de arginţi, zicînd: Am greşit vînzînd sînge nevinovat! Ei i-au zis: Ce ne priveşte pe noi? Tu vei vedea. Şi el, aruncînd arginţii în templu, a plecat şi, ducîndu-se, s-a spîn-

zurat. Iar arhiereii, luînd banii, au zis: Nu se cuvine să-i punem în vistieria templului, deoarece sînt preț de sînge. Şi ţinînd ei sfat, au cumpărat cu ei Ţarina Olarului, pentru îngroparea străinilor. Pentru aceea s-a numit ţarina aceea Ţarina Sîngelui, pînă în ziua de astăzi. Atunci s-a împlinit cuvîntul spus de Zaharia prorocul, care zice: „Şi au luat cei treizeci de arginţi, preţul celui preţuit, pe care l-au preţuit fiii lui Israel, şi i-au dat pe Ţarina Olarului după cum mi-a spus mie Domnul" (Evanghelia după Matei 27, 7-10).

Potrivit profeţiilor, Hristos trebuia să fie vîndut de unul dintre oamenii apropiaţi şi să fie predat la moarte de cei de aceeaşi credinţă şi de acelaşi neam:

Chiar omul cu care eram în pace, în care am nădăjduit, care a mîncat pîinea mea, a ridicat împotriva mea călcîiul (Psalmul 40, 9).

Sau:

Că de m-ar fi ocărît vrăjmaşul, aş fi răbdat şi dacă cel ce mă urăşte s-ar fi fălit împotriva mea, m-aş fi ascuns de el. Iar

tu, omule, asemenea mie, căpetenia mea şi cunoscutul meu, care împreună cu mine te-ai îndulcit de mîncări, în casa lui Dumnezeu am umblat în acelaşi gînd! (Psalmul 54, 12-15).

Hristos este nevinovat şi a fost omorît pentru a plini rînduiala lui Dumnezeu:

Nu se afla în el fărădelege şi în gura lui nu se găseşte minciună; dar Domnul a vrut să-l zdrobească şi să-l facă să sufere (Prorocul Isaia 53, 9-10).

Răstignirea a fost prevăzută cu mai bine de o mie de ani înainte, în detalii uimitoare, de prorocul David, care descrie scena împărţirii de către ostaşii romani a hainelor lui Hristos cel răstignit:

Împărţit-au hainele mele loruşi şi pentru cămaşa mea au aruncat sorţi (Psalmul 21, 20).

Dar învierea lui Hristos, adică Dumnezeirea Lui, avea să fie tăgăduită chiar de martorii oculari:

Pus-au împotriva mea rele în loc de bune şi ură în locul iubirii mele (Psalmul 108, 4).

Nu mă da pe mine pe mîna celor ce mă necăjesc, că s-au ridicat împotriva mea martori nedrepţi şi nedreptatea a minţit sieşi (Psalmul 26, 18).

Aici trebuie să amintim şi despre banii plătiţi soldaţilor de către mai marii Sinagogii pentru a ascunde adevărul învierii, aşa cum este consemnat în Evanghelii.

Sînt oare toate acestea, dar şi alte numeroase referiri din Vechiul Testament la Hristosul creştinilor, simple coincidenţe? Este oare tendinţa de cenzurare a adevărului istoric, în care un loc aparte îl ocupă obsesia interzicerii prin lege a cultului „persoanelor vinovate de infracţiuni contra păcii şi omenirii", o necesitate impusă de grozăvia holocaustului? Sau „ştergerea numelui" are o vechime mult mai mare, întemeindu-se pe prescripţiile milenare ale iudaismului?

În continuare dau doar cîteva pasaje din Vechiul Testament, care demonstrează că „cenzurarea memoriei" are un sens adînc şi cu o foarte îndelungată tradiţie la poporul evreu:

Şterşi să fie din cartea celor vii şi cu cei drepţi să nu se scrie (Psalmul 68, 32);

Să piară copiii lui şi într-un neam să se stingă numele lui (Psalmul 108, 12);

Eu însă, ca un miel blînd, dus la junghiere, nici nu ştiam că ei urzesc gînduri rele împotriva mea, cînd ziceau: să-i punem lemn otrăvit în mîncarea lui şi să-l smulgem de pe pămîntul celor vii, pentru ca nici numele să nu i se mai pomenească (Ieremia XI, 19).

Aducînd toate aceste dovezi biblice milenare prin care trebuie privită moartea lui Hristos, nu am nicidecum intenţia de a învinovăţi poporul evreu de uciderea propriului Mîntuitor, ci doar să semnalez gravitatea cenzurii aplicate unor întregi culturi şi religii, pornind de la prejudecăţile aduse de ideologiile totalitare moderne. A-L scoate pe Hristos din cadrul poporului evreu, din care S-a născut, în sînul căruia a propovăduit, a fost trădat şi răstignit, înseamnă a nega realitatea Lui istorică şi faptul că El este Mesia cel prezis de proroci. A spune că Hristos a fost răstignit de altcineva decît de

evrei înseamnă a recunoaşte că Hristos nu a existat, că este doar un personaj al mitologiei creştine şi nimic mai mult. Acest lucru trebuie să-l poată explica mai marii Bisericii tuturor celor care încearcă să dea aspect politic unei probleme strict spirituale, religioase. A amenda Evanghelia în termenii în care au fost amendate regimurile fasciste este inadmisibil şi se constituie într-o defăimare adusă întregii comunităţi creştine de oriunde şi de oricînd. Oare poporul evreu, apărîndu-şi memoria cea atît de dureroasă, doreşte să lovească fără cruţare şi fără discernămînt în ceea ce au mai sfînt creştinii? Vreau să cred că nu.

Să lăsăm cărţile sfinte şi imnografia tuturor religiilor neatinse de orgoliile politice. Fiind creştin, am credinţa mea şi felul meu de a înţelege sfinţenia. Ca om sensibil la tot ce e frumos, ştiu să preţuiesc valorile altor culturi şi religii, fără a mă abate de la credinţa mea. Această înţelegere, întemeiată pe dragostea şi toleranţa propovăduite de Hristos, mă fac să privesc cu detaşare monumentele literaturii talmudice, precum şi pe cele ale Greciei, Indiei, Chinei antice sau ale Arabiei mahomedane. Să lăsăm loc polemicii civilizate între culturi şi religii, singura cale umană de cunoaştere şi comunicare, ca cei mai buni şi cei mai drepţi să învingă prin cuvînt, nu prin sabie.

Cred că epoca în care am păşit, după experienţa persecuţiilor asupra evreilor de către regimurile fasciste, dar şi cele asupra creştinilor de către regimurile comuniste, ar trebui să ne aducă o mult mai mare înţelepciune şi să ne facă să gîndim mai mult atunci cînd rostim o acuzaţie la adresa unei religii sau culturi, cu atît mai mult cînd această acuzaţie se face cu titlu de Lege.

Vreau să trăiesc cu speranţa că nu am păşit în era demolării a tot şi a toate în numele toleranţei.

Această scrisoare, fiind făcută publică, s-a bucurat de reacţiile favorabile ale unor internauţi filosemiţi.

CAPITOLUL 13

Anul 1922. Smolnîi. Scrisoarea secretă a lui Lenin către Molotov. Uciderea celor 8100 de preoți din orășelul Șuya și împrejurimi. Cine se află în spatele persecuțiilor împotriva creștinilor?

Epoca modernă a fost marcată de cele mai cumplite crime împotriva umanității pe care le-a cunoscut istoria. Numai jertfele celor două războaie mondiale depășesc cifra de două sute de milioane. Pe teritoriul Rusiei și al fostei URSS au fost ucise circa 70 de milioane de oameni. Aici trebuie să numărăm soldații căzuți pe cîmpurile de luptă, orășenii uciși în timpul răscoalelor, țăranii înstăriți deportați, cetățeni civili uciși în timpul bombardamentelor și al atacurilor ar-

mate, victimele foametei și ale frigului, intelectualitatea și studențimea reacționară. Un loc aparte îl constituie creștinii persecutați pentru credința lor. Atît Revoluția Franceză, cît și Revoluția Comunistă din Rusia au declarat război pe față Bisericii, ucigînd și deportînd milioane de creștini pentru motivul că erau creștini.

Într-o scrisoare din decembrie 1913, adresată lui Maxim Gorki, Lenin scria: „Orice idee despre doamne-doamne, orice cochetărie cu doamne-doamne este o urîciune... Orice apărare sau îndreptățire a ideii de dumnezeu, chiar și cea mai subtilă și bine intenționată, este o îndreptățire a reacțiunii".

Prin urmare creștinii trebuiau lichidați.

Victor Rotaru tocmai coborîse din microbuzul nr. 8 și traversa Bulevardul Ștefan cel Mare prin fața Primăriei Chișinăului. Pășea grăbit, mînat de gîndurile care-i aprindeau mintea. Pe umăr ducea o geantă plină cu hîrtii și reviste sovietice. Avea o întîlnire la Casa Presei cu un fost student, care scria acum la o gazetă. Acesta îl con-

vinse că oceanul de informaţii care îl interesează sînt mai uşor de găsit pe internet, prin motoarele de căutare, decît cercetînd arhivele devastate ale Bibliotecii Naţionale. Oricum, avea să meargă şi la bibliotecă. Ştia exact ce caută şi mai ştia că doar acolo poate găsi ce-l interesează.

– Salut, îşi făcu Victor intrarea întinzînd mîna.

– Salut-salut! îi răspunse fostul student strîngîndu-i mîna.

– Ai internet?

– Este. Dar merge cam prost... Te interesează ceva anume?

– Ştii că pe mine întotdeauna m-a interesat ceva anume, glumi Victor. Vreau documente despre persecuţia creştinilor în perioada comunistă.

– Păi..., ştii ceva anume? Vreun titlu, nume... ca să ştiu ce caut.

– Există o scrisoare a lui Lenin către Molotov. Am auzit de ea prin '90, atunci, cu Frontu'. A apărut într-o revistă sovietică, dar nu mai ştiu detalii.

– Stai să văd... Deci Lenin, Molotov, scrisoare... Aşa-a-a, zise printre dinţi fostul student, urmărind adresele des-

chise pe ecranul computerului. Ia să vedem... „Письмо В.И. Ленина об изъятии церковных ценностей”...[1] Măi, ia vezi dacă nu-i asta!

Victor se aplecă entuziasmat peste umărul fostului student, citind în grabă documentul deschis.

– Asta-i, bre! Măi, minune şi cu internetu' ăsta! Asta-i! Poţi să mi-o scoţi la imprimantă?

– Nici o problemă! Dar pe urmă mă laşi puţin, că am ceva de făcut pentru şefu'.

– Dă-mi scrisoarea şi promit că nu te mai deranjez... pînă mîine! rîse Victor mulţumit şi îşi lovi fostul student peste umăr. Îţi mulţumesc, fratele meu! Nici nu ştii ce ajutor mi-ai dat! Cînd o să iasă cartea, ai primul exemplar! Hai, te-am lăsat! Spor la treabă!

Victor îşi luă hîrtiile şi coborî în grabă scările de la Casa Presei. Peste cîteva minute îşi sorbea cafeaua într-un bar ieftin, afundat în hîrtiile pe care le înşirase pe toată masa. Îşi scoase o foaie şi începu să traducă:

---

[1] „Scrisoarea lui V. I. Lenin despre confiscarea bunurilor bisericeşti”.

SCRISOAREA LUI V. I. LENIN DESPRE CONFISCAREA OBIECTELOR BISERICEŞTI

Tovarăşului Molotov pentru membrii Biroului Politic. Strict Secret. Rugăminte să nu se facă în nici un caz copii, ci fiecare membru al Biroului Politic (inclusiv tov. Kalinin) să-şi facă propriile notiţe pe documentul însuşi. Lenin

Victor sorbi din cafea şi îşi continuă traducerea.

În legătură cu cele petrecute în Şuya, care au fost de acum puse în discuţie la Biroul Politic, mi se pare necesar să luăm chiar acum o hotărîre fermă în legătură cu tonul general al luptei în această direcţie. Deoarece mă îndoiesc că voi putea participa personal la şedinţa Biroului Politic din 20 martie, îmi voi exprima sugestiile în scris.

Victor citi mai departe, fără să traducă. Scrisoarea era destul de lungă, iar el era interesat de lucrurile esenţiale şi reprezentative pentru politica anticreştină a bolşevicilor. În continuare, Lenin făcea referire la o răscoală care a avut loc în orăşelul Şuya ca re-

acţie la acţiunile de confiscare a obiectelor de cult iniţiate de VŢIK (Comitetul Executiv Central al Rusiei). Motivul oficial al confiscării obiectelor de cult a fost acela de combatere a foametei care s-a abătut asupra Rusiei. În realitate, foametea a fost provocată de bolşevici prin reţinerea recoltei de pîine. Lenin ştia că în ţară există resurse suficiente de pîine şi chiar s-a păstrat scrisoarea lui în care mărturiseşte aceasta: „Nu departe de Moscova, în guberniile vecine: Kursk, Orlov, Tambov, după calculele unor specialişti atenţi, noi deţinem, la momentul de faţă, peste 10 milioane de puduri[1] surplus de pîine". Raţiunile lui Lenin nu erau unele comerciale, ci strict politice: „Noi trebuie nu doar să surpăm orice împotrivire, ci să-i obligăm să muncească în noile cadre sociale. Şi avem mijloace pentru aceasta... Acest mijloc este monopolul asupra pîinii, cartela de pîine, totala subordonare a forţei de muncă".[2]

---

[1] Un pud este egal cu 16 kg.

[2] V. I. Lenin, *Opere complete* (ed. rus.), vol. 36, pp. 369; 269.

Biserica Rusă a susținut campania de colectare a aurului şi argintului din biserici pentru combaterea foametei. Însă nici Patriarhul Tihon, nici alți episcopi nu au fost de acord ca la topitorie să meargă şi sfintele vase folosite pentru slujirea Euharistiei. Se pare că în acest scop a existat un ordin al patriarhului, motiv pentru care Lenin îl considera pe Preafericitul Tihon, canonizat ulterior de Biserica Rusă, drept cap al rebeliunii din Şuya.

Lenin scria:

Eu cred că aici duşmanul nostru face o greşeală uriaşă, încercînd să ne atragă într-o luptă hotărîtoare, într-un moment cînd aceasta este extrem de disperată şi extrem de neconvenabilă pentru el. Dimpotrivă, pentru noi acest moment reprezintă prin sine nu doar unul în exclusivitate prielnic, ci îndeobşte singurul moment cînd putem, cu un procent de 99 din 100, să-l zdrobim pe duşman cu desăvîrşire, asigurîndu-ne pozițiile de care avem nevoie pentru multe decenii înainte. Tocmai acum şi doar acum, cînd în locurile foametei sînt mîncați oameni, iar pe drumuri zac sute, dacă nu chiar mii de cadavre, noi

putem (şi de aceea trebuie) să efectuăm confiscarea bunurilor bisericeşti cu cea mai turbată şi mai necruțătoare energie, neoprindu-ne în fața nici unei presiuni din partea celor ce se împotrivesc. Exact acum şi doar acum masele țărăneşti vor fi pentru noi sau, cel puțin, nu vor putea susține acea mînă de clerici şi parte a burgheziei reacționare care pot şi vor să aplice politica de împotrivire decretului sovietic...

Victor sorbi ultima gură de cafea şi comandă un ceai negru fără zahăr. Îi era şi foame, dar nu prea avea bani. Va mînca acasă, mai avea o bucată de salam şi un sac de cartofi, pe care i l-a adus vlădica Mitrofan. Era nervos pe Lenin şi pe cei din jurul lui. Cîtă minciună şi cîtă ură! Oare pentru hrana poporului avea nevoie Lenin de aurul bisericilor? Dacă ar fi fost aşa, nu ar fi înfometat cu bună ştiință Rusia...

Continuă traducerea:

Chiar şi în ruptul capului trebuie să efectuăm confiscarea bunurilor bisericeşti în cel mai hotărît şi mai rapid mod, prin care putem să ne asigurăm un fond de cîteva sute de milioane de ruble în aur (tre-

buie să ne amintim bogăţiile gigantice ale unor mănăstiri şi lavre). Fără asta, nici o activitate de stat şi, în genere, nici o construcţie gospodărească în parte şi nici lupta pentru poziţia noastră la Genova nu sînt de inimaginat. A lua în mîinile noastre acest fond în valoare de cîteva sute de milioane de ruble în aur (dar poate chiar cîteva miliarde) este un obiectiv care trebuie atins cu orice preţ. Iar acest lucru poate fi făcut doar acum! Toate calculele ne arată că mai tîrziu aceasta nu ne va reuşi, deoarece nici un alt prilej decît foametea disperată nu ne va oferi o astfel de dispoziţie a maselor largi a ţărănimii, căci ea [foametea] ne va garanta simpatia acestor mase sau ne va asigura neutralitatea lor, astfel ca victoria în lupta pentru confiscarea bunurilor să fie negreşit şi pe deplin a noastră.

Victor îşi primi ceaiul şi mulţumi. Următorul pasaj îl sublinie mai întîi pe textul original, apoi îl traduse:

Un scriitor înţelept în chestiuni de stat – îşi continua Lenin scrisoarea – *a zis, pe bună dreptate, că, dacă, pentru atingerea unui scop politic, este nevoie de a recurge la*

un şir de atrocităţi, ele trebuie făcute în modul cel mai energic şi într-un timp cît mai scurt, deoarece masele populare nu vor suporta o perioadă prea lungă de atrocităţi.

Atrocităţile nu au întîrziat să urmeze. Numai în anul acela, 1922, în Şuya şi în împrejurimi au fost executaţi 8100 de clerici, dacă este să amintim doar cifrele dovedite documentar. Lenin a ordonat ca răfuiala cu clerul să fie dură şi rapidă:

...Biroul Politic va da o directivă detaliată instanţelor judecătoreşti, verbală, ca procesul împotriva rebelilor din Şuya să aibă loc cu repeziciune maximă şi să sfîrşească nu altfel decît prin împuşcarea unui număr foarte mare a celor mai influente persoane din clerul oraşului Şuya, iar, după posibilitate, şi din Moscova şi din alte cîteva centre duhovniceşti.

Pe Patriarhul Tihon eu consider de cuviinţă să nu-l atingem, cu toate că el se află fără nici o îndoială în fruntea acestei rebeliuni a patronilor de sclavi. În privinţa lui trebuie să emitem o directivă secretă către „Gospolitrup"[1], ca toate relaţi-

[1] *Conducerea Politică de Stat (prescurtare).*

ile acestui activist să fie cît mai exact şi mai amănunţit supravegheate şi descoperite, în special în momentul de faţă. Să fie împuterniciţi Dzerjinski şi Unşliht să facă săptămînal raport despre aceasta către Biroul Politic.

...La întrunirea Partidului să se ia o decizie secretă precum că sustragerea bunurilor, în special din lavrele bogate, mănăstiri şi biserici, trebuie să aibă loc cu o necruţătoare hotărîre, să nu se oprească, indiferent ce ar fi, iar totul să se petreacă în cel mai scurt termen cu putinţă. Cu cît va fi mai mare numărul reprezentanţilor burgheziei şi al clerului reacţionar pe care îi vom împuşca cu această ocazie, cu atît mai bine.

Încrîncenarea lui Lenin împotriva creştinilor avea să devină linia de aur a partidului comunist. Nu se ştie numărul exact al creştinilor exterminaţi, dar marea majoritate din zecile de milioane de victime ale comunismului erau creştini. Numai dintre clerici au fost executaţi peste 200000. A crede în Dumnezeu, a-L mărturisi pe Hristos, devenise o infracţiune care se pedepsea cu ani grei de exil, dar cel mai des

cu moartea. Persecutarea preoţilor şi a episcopilor nu avea nici o legătură cu dorinţa de îmbogăţire a bolşevicilor. Preoţii au continuat să fie persecutaţi chiar şi după ce bisericile au fost pustiite şi demolate. Lupta aceasta era deasupra unor simple interese politice. Era o luptă duhovnicească.

Istoria confirmă că atît Lenin, cît şi Stalin şi cei din anturajul lor au trăit la limita sărăciei. Averile imense ale Bisericii nu au fost răpite pentru a fi folosite de oamenii partidului, dar nici pentru a fi redate poporului, aşa cum se afirma în mod oficial. Unde pleca aurul din Rusia în timp ce populaţia murea de foame? Se poate oare crede în Teoria Conspiraţiei, care susţine că, dincolo de teatrul politic, există un Guvern Mondial ocult, lucrînd la făurirea unei „noi ordini mondiale", condusă de cei aleşi şi că toate bogăţiile din lume se scurg încetul cu încetul în fondurile acestui grup de iniţiaţi? Dar cine sînt „aleşii"? Din cele aflate pînă acum, cei aleşi nu pot să fie în nici un caz creştini...

Victor îşi plăti cafeaua şi ceaiul şi plecă abătut spre casă. Era trecut de

ora mesei. Se înghesui în microbuz, sprijinindu-se de oameni necunoscuţi şi antipatici. În difuzor răsuna *Russkoe Radio*, pe care Victor îl ura. Acasă îşi curăţă nişte cartofi şi-i prăji, apoi îi mîncă. Ieşi la balcon şi stătu abătut cîteva minute. Era mulţumit de rezultatele cercetărilor sale. Se duse la masa de lucru şi-şi făcu următoarele notiţe din memorie:

„Componenţa Biroului Politic. 1917 – 7 membri, dintre care 4 evrei (Troţki, Kamenev, Zinoviev, Sokolnikov). A ţinut trei zile. Reînfiinţat ca organ conducător al Partidului (practic al ţării!) în martie 1919. Din organul întărit oficial, în perioada 1921-1922 făceau parte 5 persoane, dintre care 3 evrei – ceilalţi doi erau Lenin şi Stalin (dintre care primul era evreu, iar al doilea căsătorit cu o evreică). Evreii au ocupat funcţii importante în conducerea URSS pînă în anul 1957. De atunci evreii nu au mai fost admişi în posturile de conducere."

Victor căzu pe gînduri. El încerca să înţeleagă ce s-a petrecut în 1957. Să se fi retras evreii din funcţiile de condu-

cere doar pentru a lucra din umbră? Cum se face că mai toţi oligarhii post-sovietici sînt evrei? Victor îşi notă această întrebare, hotărînd să o dezlege prin cercetarea arhivelor de stat. Avea acolo o relaţie şi era sigur că i se va oferi accesul la dosare.

În mintea lui Victor încolţi o idee grozavă. Brusc, el se întrebă dacă nu cumva a fost posibil ca, aşa cum în spatele persecuţiilor anticreştine purtate de comunişti au stat evreii, şi persecuţiile din Imperiul Roman să fi fost orchestrate de evrei.

Acest gînd nu era cu totul absurd. Imperiul Roman era un imperiu al toleranţei religioase. Aici a fost ridicat Pantheonul, templul tuturor zeilor, deci şi al tuturor religiilor. Singura religie persecutată de romani era creştinismul. Motivul era acela că cinstesc alt împărat decît Cezarul. Aţi mai auzit undeva această acuzaţie? Sigur, ea I-a fost adusă lui Hristos atunci cînd Pilat a replicat că nu-L găseşte vinovat de nimic şi că, dacă a greşit ceva împotriva legii iudaice, să-L ia şi să-L judece după legile lor. Atunci evreii au

găsit scăparea, zicînd: „Acesta S-a făcut pe Sine împărat, iar noi nu recunoaştem ca împărat al nostru decît pe Cezarul!"

A te numi pe tine împărat, precum şi a glumi pe seama demnităţii împăratului, în Imperiul Roman era considerat lezmajestate şi se pedepsea cu moartea. Dacă evreii au avut atîta influenţă, încît au putut impune lui Pilat să ordone o execuţie pe care el nu a dorit-o, găsindu-i pe loc şi acuzaţia potrivit dreptului roman, ce ne poate face să credem că în spatele persecuţiilor împotriva creştinilor, care se făceau doar sub acuzaţia de lezare a demnităţii cezarului, prin cinstirea lui Hristos ca împărat, nu erau tot şoptitorii evrei? Oare Hristos era numit de creştini doar împărat? Nu le era mai simplu să-L numească Dumnezeu sau Fiul lui Dumnezeu şi să scape de prigoană? Este clar că în cazul persecuţiilor romane împotriva creştinilor a fost vorba de o manipulare care nu urmărea şi nu reprezenta politica, de altfel foarte tolerantă, în ce priveşte mărturisirea credinţelor de orice fel, a

Imperiului Roman. De atunci şi pînă acum, creştinii au fost întotdeauna persecutaţi sub acuzaţia că nu recunosc autoritatea dominaţiei statului.

Nebunia este că în diferite epoci creştinii au fost acuzaţi de lucruri total contradictorii: ba că deţin monopolul asupra învăţămîntului, ba că sînt împotriva iluminării prin ştiinţă; ba că propagă pasivitatea şi laşitatea prin lauda sărăciei, ba că au măcelărit lumea prin războaie duse cu scopul de a se îmbogăţi. Într-un cuvînt, cele mai năstruşnice învinuiri au fost aduse creştinilor doar pentru a-i ciocni cu orînduirea dominantă, cu scopul de a-i distruge cu armele statului.

Poate cineva să susţină că există în lume astfel de guverne şi astfel de oameni politici care să fie atît de preocupaţi de chestiunile religiei şi în special de cea creştină, încît să-şi facă din lupta împotriva creştinismului o politică de stat, aşa cum s-a întîmplat în cazul Franţei şi al Rusiei? Aţi văzut vreodată vreun politician care să exceleze în cunoaşterea istoriei religiilor sau măcar a religiei pe care zice că o

mărturiseşte? Veţi spune că nu este asta treaba politicienilor? Ba este, atîta timp cît sondajele arată că majoritatea oamenilor sînt religioşi. Dar oare mai există politicieni care să creadă cu adevărat în Dumnezeu? Poate că da, dar cu siguranţă pot fi număraţi. Atunci cine sînt consilierii din umbră care, ca şi în cazul revoluţiilor din Franţa şi Rusia, orchestrează la nesfîrşit campaniile de suprimare a creştinilor?

La această întrebare urma să caute răspunsul Victor Rotaru. Pentru el orice ipoteză era valoroasă doar din momentul în care putea fi demonstrată prin fapte concrete. Altfel, ea rămînea o simplă înflăcărare a minţii. Se ridică de la masă şi merse în bucătărie. Îşi puse ceainicul. Afară se auzea zgomotul maşinilor şi lumea îşi continua mersul său, cumva inconştient, prin istorie.

CAPITOLUL 14

Anul 2006. De la Chişinău la Viena.
Moartea Preasfinţitului Mitrofan.
Taina arhivelor.

Pe aeroportul din Chişinău ateriză avionul care a adus trupul neînsufleţit al Preasfinţitului Mitrofan. Sicriul era frumos, de episcop. Erau primele zile ale lunii ianuarie. Era frig. Aeroportul era plin de preoţi, călugări şi credincioşi care veniseră să întîmpine sicriul vlădicăi Mitrofan. Erau şi episcopi. Zăngănitul cădelniţelor şi vocile diaconilor umpleau aerul rece şi lumînările se stingeau din cauza vîntului. Lumea plîngea şi cînta „Sfinte Dumnezeule". Era o zi plină de tristeţe pentru toată ţara. „L-au omorît", ziceau unii. „A murit ca un mucenic", ziceau alţii. „Moldova are acum un ru-

gător în cer." „N-am fost vrednici de el, de asta l-a luat Dumnezeu." Astfel de cuvinte pot fi auzite şi acum cînd se aduce vorba de vrednicul episcop.

Moartea vlădicăi Mitrofan a şocat pe toată lumea, deşi era aşteptată. Republica Moldova este un sat mare, de aceea zvonurile circulă aici cu o repeziciune uimitoare. În ultima vreme tot mai des se vorbea că vlădica Mitrofan nu o va duce mult. Ce trebuia să se înţeleagă prin aceasta? Poate o strămutare într-o eparhie îndepărtată din Siberia, poate...

S-a adeverit varianta cea mai tragică. Vlădica a murit în accident. Ce s-a întîmplat atunci, nimeni nu poate spune cu certitudine.

– Aveţi bănuiala că ar fi vorba de un asasinat? întrebă profesorul Iorgulescu sorbind din cafea.

– Ştiţi cum e, zise Victor abătut, chestiunea asta s-a discutat în presa de la Chişinău, dar nimeni nu a precizat exact cauza morţii.

– În orice caz, există o versiune „oficială" a decesului.

– Tocmai aici e buba, versiunea oficilă nu este cunoscută.

– Este imposibil!

– Fişa medicală de la Viena a fost confiscată în aeroport. Toate demersurile de a obţine o copie nu au dus la nimic.

– Maşina era în ordine?

– Dumnezeu ştie. Era o maşină nouă, împrumutată. Maşina Preasfinţitului era în service şi cineva s-a oferit să i-o împrumute pe a sa pentru o vreme. Era o maşină nouă, produsă în acelaşi an.

– Nebunie curată... Şi şoferul?

– Şofer era un diacon, a mînat maşina epsicopului mai bine de zece ani. Avea experienţă şi este un om care nu poate fi bănuit de nimic. Oricum, accidentul nu a fost mortal. Vlădica a mai trăit o lună după aceea. Medicii vienezi au garantat că şansele de supravieţuire erau maxime...

– Atunci ce s-a întîmplat?

– A fost transportat la Viena prea tîrziu. La Chişinău a fost infectat în spital cu un virus produs în laborator.

A murit din cauza infecţiei, nu a accidentului.

Profesorul Iorgulescu se ridică de la masă şi deschise fereastra.

– Îmi dai voie... nu pot fără ţigară.

– Da, sigur, dom' profesor. Şi eu am fumat multă vreme. Vă înţeleg perfect.

– Ce să ne mai mirăm, dom' Victor? Caz tipic. Nu e nici primul şi nici ultimul. Cîţi am petrecut eu aşa pe vremea lui Ceaşcă... Şi tu, ai grijă de tine.

Victor se simţi stînjenit. Trecuseră trei ani de la moartea Preasfinţitului Mitrofan şi viaţa lui devenise o continuă alunecare. Era sărac şi singur. Avusese o încercare de a se reîmpăca cu fosta soţie, dar totul durase doar o săptămînă.

S-au revăzut la nunta fiicei. Fata a ţinut cu orice preţ ca la nuntă să fie şi tata. În sat nu se ştia că soţia lui Victor se recăsătorise în Italia. Lumea nu vedea bine recăsătoririle moldovencelor cu străinii. Au jucat la nuntă împreună, ca doi părinţi fericiţi care-şi mărită fiica. Victor a fost îmbrăcat într-un costum italienesc luat la mîna a doua.

Dar era bun. Nu mai purtase un astfel de costum de pe cînd era parlamentar.

Au rămas în sat o săptămînă şi au dormit în acelaşi pat. Părea că totul va reveni la normal. Dar într-o dimineaţă Victor s-a trezit singur. Pe masă avea un bilet. Sigur, trebuia să nu spună nimic nimănui. Totul era bine.

Şi Victor s-a întors la Chişinău. Avea mult de lucru, desigur. Lucra la o firmă importantă. Fireşte, minţea. Îi era ruşine să spună că este şomer, că trăieşte în mizerie şi că merge în fiecare duminică la catedrală şi aprinde lumînări...

Acum era îmbrăcat în acelaşi costum italienesc, proaspăt bărbierit. Îşi obţinuse viza pentru România cu mare greutate, împrumutînd bani de la un părinte cunoscut, care îl aprecia pentru trecutul său. Venise în România cu mari speranţe. De aceea, îndemnul profesorului Iorgulescu de a avea grijă de sine îl descumpăni. Nu ştia dacă mai are rost să-i spună adevăratul scop al vizitei sale.

Profesorul Iorgulescu locuia într-o vilă din Iaşi, pe Copou. Toată viaţa fu-

sese cercetător, publicînd şi cîteva cărţi despre istoria recentă a României. Era trecut de şaptezeci de ani şi trăia singur. Avea un singur fiu, în Canada. Dar nu ţineau legătura. Fiul profesorului Iorgulescu, Mihai, era fizician şi făcuse aspirantura la Moscova. Se specializase în fizică nucleară şi acum lucra în cadrul unui institut secret. Nici măcar nu se ştia pentru cine lucrează. La Moscova, Mihai îl cunoscuse pe Victor Rotaru. Îi făcuse şi o invitaţie în România, pe vremea lui Ceauşescu, dar vizita nu a fost aprobată. S-au întîlnit după '90, la Chişinău, cînd împreună cu Mihai a venit şi Iorgulescu bătrînul. Victor era parlamentar şi le-a organizat o vacanţă prin beciurile de la Cricova. Au rămas în relaţii destul de bune, pînă la plecarea în Canada. Acum erau doisprezece ani de cînd nu se mai văzuse cu profesorul Iorgulescu. Totuşi primirea a fost caldă. Amîndoi erau oameni de modă veche şi cinsteau relaţiile pur umane. Ca orice moldovean, Victor veni cu o damigeană de vin de casă, pe care o ceruse de la un preot cunoscut.

– Să bem pentru întîlnire! zise Victor într-un mod cu totul rusesc.

– Să bem, Victore! răspunse profesorul amuzat. Îmi aduc aminte de beciurile din Cricova. Ce beţie am mai tras atunci!

– Da, erau alte vremuri...

– Chiar îmi era dor de un pahar de vin bun. Moldovenii fac cel mai bun vin. Îmi aminteşte de tata...

– Dom' profesor, dacă veni vorba de amintiri... Încerc să dau de nişte materiale şi nu reuşesc...

– Ce fel de materiale?

– Mă interesează documente despre arestările preoţilor în timpul comunismului. Am o idee tîmpită care nu mă lasă în pace... Persecuţiile asupra creştinilor par să fie prea bine organizate...

– Sigur că erau organizate, zîmbi profesorul trăgînd din ţigară, că doar erau politică de stat.

– Nu mă refer la asta. E ceva care depăşeşte limitele statalităţii. Campaniile de scoatere a icoanelor din şcoli de la începutul anului 2006 în România, cît şi toate aceste întîmplări cu preoţi şi călugări prea mult mediati-

zate, îmi dau impresia unui proiect uriaş de lichidare a creştinismului ca atare. Revoluţia Franceză, Rusia Sovietică şi Uniunea Europeană au acelaşi fond ideologic. Credeţi că e vorba de ateism?

– Prostii. Nu este nici un ateism. Ateismul e un mit, numai proştii sînt atei! Auzi, Victore, ţi-aş mai spune ceva: una e să fii ateu şi alta e să doreşti moartea creştinilor, moartea tuturor! Nici eu nu sînt un mare credincios. Şi totuşi nu simt nevoia să mă răzbun pe credincioşi, cu atît mai mult să-i omor, să-i omor cu atîta cruzime cu cîtă i-au omorît ideologii masoni ai revoluţiilor aşa-zis moderne.

– Este întemeiată bănuiala mea că la mijloc este vorba de o altă religie care caută să-şi distrugă în acest fel oponentul principal?

– Sigur! Există toate motivele şi dovezile istorice să afirmăm asta.

– E vorba de evrei?

Profesorul Iorgulescu îşi turnă vin în pahar şi îi propuse şi lui Victor.

– Măi Victore, evreii sînt singurul popor care au în genetica lor dorinţa

de a stăpîni pămîntul. Aşa scrie în cărţile lor de cînd e lumea şi aceste cărţi nu au fost schimbate de nimeni decît de Hristos, motiv pentru care Îl şi urăsc atît de mult!

– Înseamnă că substratul rămîne unul religios. O religie care afirmă superioritatea unui popor şi dreptul lui de a stăpîni întreaga lume?

– Sigur. Eu m-am ciocnit de chestiunea asta cînd am încercat să răscolesc dosarele Securităţii cu privire la relaţiile dintre activiştii comunişti din România şi cei din Rusia. Pot spune doar că acest comunism a fost comunism doar pe dinafară. În realitate, rădăcinile trebuiesc căutate în structurile ocultei mondiale. Conducătorii văzuţi ai comunismului erau nişte simpli pioni. Mulţi dintre ei au fost executaţi fără milă chiar de comuniştii înşişi. Nu este nici un secret pentru nimeni că cei mai importanţi oameni din anturajul lui Lenin şi Stalin au fost fie evrei, fie căsătoriţi cu evreice. Lenin a fost evreu după mamă, provenit dintr-o familie de tîrgoveţi evrei. Stalin provenea şi el din evrei georgieni.

Marx a fost evreu. În orice caz, toată simbolistica lor, de la steaguri pînă la medalii şi bancnote este plină de substraturi cabalistice. Sloganul Revoluției Franceze: „Libertate, egalitate, fraternitate" stă pînă azi înscris pe frontispiciul Marii Loji a României. În ce legătură sînt evreii cu masonii este o altă întrebare. Un singur lucru este limpede: revoluțiile masonice au adus întotdeauna privelegii evreilor. Revoluția Franceză le-a dat cetățenie, precum şi cea din Rusia, iar structurile masonice contemporane, exprimate prin tot felul de alianțe şi tribunale internaționale, au ajuns să pedepsească pe oricine îndrăzneşte să discute în contradictoriu cu evreii. Ce să spun, eu am fost deja etichetat drept „antisemit" deoarece m-am interesat de dosarul lui Teohari Georgescu (pe numele său adevărat Baruh Tescovici), fost ministru de interne pe vremea lui Dej şi a Anei Pauker, evreii care au orchestrat arestările zecilor de mii de preoți şi intelectuali în România începînd cu anul 1946.

– Am cerut la Arhivele din Chişinău materiale despre viața evreilor

începînd cu anul 1905. Mi-au zis că au fost ridicate de Comunitatea Evreiască şi că le pot cere de acolo.

– Prostii! Nu există o istorie a evreilor probată documentar. În România situația e similară. Deşi legea prevede liberul acces la informații, nu am reuşit să intru, ca istoric, în arhivele evreilor. Este un tabu! Datele pe care le oferă enciclopediile evreieşti şi unii istorici de-ai lor te fac să te iei cu mîinile de cap.

– Aşa este.

– N-ai auzit de scandalul relativ recent al istoricului Ariel Toaff, fostul şef al catedrei de istorie a poporului evreu de la Universitatea Bar Ilan din Israel, care a făcut publice nişte documente medievale care adevereau că evreii au practicat uciderea rituală a creştinilor? Oho! Ce scandal! A fost îndată declarat „negaționist" şi expulzat din Israel. Mă mir că nu s-au hotărît să-l aresteze! Acest istoric, pe care am avut fericirea să-l cunosc, este un evreu de toată isprava. Ironia soartei face ca el să fie şi fiul unui cunoscut rabin din Italia. Aşa că, oricine încearcă să cerceteze istoria

adevărată a evreilor, care, ca orice popor, au făcut şi rele, şi bune, se loveşte de o cenzură cumplită, care îl scoate îndată antisemit, negaţionist şi îl defăimează, aşa încît după aceea nu mai are nici o credibilitate.

– Pînă unde poate merge această cenzură? Chiar nu se poate dovedi adevărul?

– Cenzura a mers foarte departe. Într-o lucrare interzisă, scrisă la 1910, pe cînd evreii încă nu aveau în stăpînire toată lumea, profesorul Nicolae Paulescu, descoperitorul de fapt al insulinei, un geniu cenzurat de istoria politic corectă a masonilor, aducea documente din arhivele pariziene şi din alte state francofone despre faptul că evreii recurgeau la cumpărarea şi distrugerea documentelor care îi incriminau. Exista pe atunci un guvern mondial al evreilor, numit Cahal, un fel de Club Bilderberg de azi, care controla tot comerţul şi toate acţiunile evreilor de oriunde. Partea cea mai însemnată din banii care se vărsau în fondurile Cahalului era folosită la mituirea demnitarilor publici, a poliţiei şi a politi-

cienilor din ţările pe care evreii le populau. De regulă, evreii migrau în ţările aflate în prag de criză. Numărul mare al evreilor migratori, de ordinul sutelor de mii în decursul cîtorva ani, susţine ipoteza că aceste emigrări erau bine organizate de o structură ocultă. La începutul secolului al XX-lea Iaşul era un oraş evreiesc, cu un procent de 90% evrei. Chişinăul avea 70% evrei. Cu ce se ocupau evreii în aceste ţinuturi şi de ce au trezit atîta ură în rîndul locuitorilor ar trebui să aflăm din arhive. Arhive care sînt închise. Pentru că sînt distruse. Aşa că, ori de cîte ori cineva descoperă documente care contrazic imaginea de victimă a poporului ales, îndată acele documente dispar.

– Înţeleg. Toată căutarea mea n-are rost. Au fost alţii pînă la mine.

– Căutarea are rost tot timpul. Adevărul, mai devreme sau mai tîrziu, iese la iveală.

– Mă doare că lumea pare să fi înnebunit! Oare nu văd că lozincile politicii europene sînt acelaşi ca şi ale sovieticilor?

– Oamenii uită repede. Mă uit la noi, care l-am omorît pe Ceauşescu pentru că ne dădea salam cu soia. Acum proştii mănîncă soia şi spun că e mai bună decît carnea. Greşeala lui Ceauşescu a fost aceea că nu ştia să facă reclamă la soia! rîse profesorul şi îşi mai turnă un pahar.

– Gluma-i glumă, dar ne-au distrus poporul... Genocid curat!

– Sigur. Se luptă cu suprapopularea globală.

Victor tăcu. Închină paharul şi-l dădu peste cap, ca ruşii. Vinul îl încălzi şi se simțea liber. Nu mai stătuse de multă vreme de vorbă cu un om atît de plăcut şi erudit ca profesorul Iorgulescu. Aşa că îndrăzni să discute de toate.

– Dom' profesor..., o întrebare mai incomodă... Ce pensie aveți?

– E, de simplu profesor. Ți-am zis că am fost învinuit de antisemitism şi scos cu scandal din Academie.

– Şi... cum vă descurcați? întrebă Victor, sperînd să afle vreo cale de cîştig.

– E, de descurcat mă descurc! Nu mă plîng. Scriu doctorate pentru proşti!

rîse profesorul şi sorbi din pahar. Bun vin!

Victor pufni în rîs.

– Adică cum?

– Păi nu vezi că acum e moda doctoratelor? Se bagă prin partide, cîştigă burse pe-afară, dar minte nu le-a dat mama cînd i-a făcut. Şi vin la mine, iar eu le scriu şi le iau bani. Am o adevărată mafie de scris doctorate, rîse profesorul, înveselindu-l şi pe Victor.

– Şi sînt atîția specializați în istorie?

– Ei, scriu de toate. Că pentru proşti, merge!

– Dom' profesor, dar nu aveți nici un doctorand în plus, ceva cu fizica, matematica? Ştiu şi puțină sociologie...

– Sigur că da, Victore! Abia mai scap de ei! N-ai grijă, mai stai o săptămînă, două la mine, iar dacă vrei, te muți cu totu'! Şi îți găsesc clienți. Cînd o să ieşi pe Copou, o să-ți spună lumea săru' mîna!

Cei doi prieteni au băut jumătate de damigeană şi s-au îmbătat. Discuțiile erau din ce în ce mai aprinse. Şi-au vărsat sufletul unul altuia. Profesorul i-a povestit despre Mihai, cum s-a vîn-

dut „jidanilor" şi nu mai dă pe acasă, iar Victor s-a jeluit de nevastă-sa, că s-a dus cu un italian, probabil şi el „jidan". După ce au mîncat ce au găsit în frigider, au mers fiecare la culcare.

CAPITOLUL 15

Anul 2021. România.
Minuni la Penitenciarul nr. 118.
Sfîrşitul Preasfinţitului „K".

Colaborarea Preasfinţitului „K" cu noile structuri europene s-a dovedit a fi ineficientă. Obişnuit cu practicile comuniste, cînd putea să bage la puşcărie pe oricine i se împotrivea, Preasfinţitul a făcut prea multe gafe, lovind şi înjurînd oameni în public. Provocat de unii jurnalişti în talk-show-uri de scandal, pe care nu le-a coordonat cu superiorii săi pe linie de securitate, episcopul a făcut declaraţii deocheate, a minţit în direct, ca după aceea să-şi retragă cuvintele în aceeaşi emisiune, a intrat în criză de furie, discreditînd ierarhia mai mult decît orice campanie ateistă. La mus-

trările primite de sus, Preasfinţitul răspunse printr-o replică în presă, prin care se declara victimă a unei conspiraţii. Greşeala lui a fost că a dat numele cîtorva demnitari politici care, chipurile, căutau să se răzbune pe el şi chiar să-l omoare, din cauză că le ştia trecutul securist. Insinuările Preasfinţitului nu aveau nici o logică decît dacă el însuşi fusese securist. Pentru cîteva săptămîni, episcopul a devenit subiectul pamfletelor televizate şi al unor caricaturi din Academia Caţavencu.

Printr-o şedinţă urgentă a Sfîntului Sinod, Preasfinţitul „K" a fost declarat colaborator al Securităţii comuniste, vinovat de trimiterea în închisoare a unor importante personalităţi din mediile teologice. A fost depus din arhierie, refuzîndu-i-se pensia pentru funcţia pe care a îndeplinit-o în BOR în decursul atîtor ani. În schimb, i-a fost păstrată pensia de fost general al Securităţii, lucru ţinut în taină.

Demiterea Preasfinţitului „K" s-a făcut cu mult tam-tam şi a fost prezentată în presă ca un nou pas în calea spre democratizare a Bisericii. Cercu-

rile mai fundamentaliste ale ortodocşilor au întîmpinat caterisirea fostului securist ca pe un triumf al Ortodoxiei şi o revenire la sfintele canoane. În realitate însă adevărul era tocmai pe dos. Preasfinţitul „K" ajunsese ca un cîine bătrîn şi nefolositor. În locul lui veniseră alţii mai tineri, mai energici şi mai prefăcuţi. Vremea episcopilor care inspirau frică a trecut. Acum noii agenţi trebuiau să aibă căutături angelice, să ştie să vorbească despre isihasm, să viziteze măcar o dată pe an Sfîntul Munte, să meargă la privegheri şi să nu mănînce carne. Pentru bătrînul „K" toate acestea erau străine cu desăvîrşire şi totul devenise parcă prea tîrziu. El a ajuns ţap ispăşitor pentru mulţi. Zvonuri din interior vesteau că pentru această sacrificare episcopul-agent „K" a primit o sumă mare de bani. Oricum, nu mai avea ce face cu ei. Poate doar să-i folosească pentru a se răzbuna pe cei pe care îi considera duşmani de moarte. De banii aceştia bătrînul „K" ar fi putut să plătească mai multe campanii de denigrare prin presă a celor care s-au bucurat de înfrîngerea lui.

Bătrînul „K" a fost abandonat de toţi cei pe care i-a ţinut în jurul său. Nici unul dintre consilieri sau diaconi nu a fost alături de el după hotărîrea Sinodului. Lucrurile lui personale i-au fost trimise cu o maşină la apartamentul în care s-a mutat. Toiagul de argint şi mitra au fost însuşite de noul episcop. Judecata a hotărît că Dacian Iordăchescu, din momentul depunerii sale din treapta de episcop canonic al BOR, nu mai poate deţine bunuri din proprietatea episcopiei pe care a condus-o. În urma acestei hotărîri, bătrînul „K" a făcut un atac de cord şi era cît pe ce să moară. Multă vreme după aceea a fost chinuit de gîndul să fure toiagul de argint sau să-l înlocuiască cu unul contrafăcut, dar vîrsta şi starea sănătăţii l-au împiedicat să-şi ducă planul la bun sfîrşit.

Viaţa bătrînului „K" devenise de nesuportat. Era bogat şi singur. Nu a ştiut niciodată să se bucure de viaţă, iar acum era prea tîrziu. Nu a avut niciodată şi nici nu a recunoscut o altă plăcere decît aceea de a umili oameni. Senzaţia puterii pe care o simţea în

cabinetul său de episcop i-a înlocuit toate plăcerile pe care le caută muritorii. Acum era singur şi neputincios. Televizorul îl plictisea, iar de citit nu mai citise din adolescenţă. Începu să-şi scrie memoriile, dar se lăsă. Era mult mai greu decît i-a părut la început. Cuvintele nu reuşeau să trasmită adevărul, şi viaţa lui atît de plină de istorie, odată scrisă pe hîrtie, semăna cu un scenariu poliţist de prost gust. Îşi petrecea serile rememorînd oameni şi întîmplări.

Într-una din zile îşi aminti de călugăriţele şi de părintele de la Crucea Scrisă. Trecuseră nouă ani de la arestarea lor. Ce-or fi făcînd acum? Gîndul că ar fi putut fi eliberaţi printr-un decret prezidenţial sau prin te miri ce intervenţie îl nelinişti pe fostul preasfinţit. El hotărî să se intereseze de soarta celor două călugăriţe şi a părintelui Irineu. Aşa a aflat că cei pe care el i-a băgat cîndva la puşcărie, la ordinul comisarului european, ca pe nişte criminali, au ajuns să aibă în oraş faimă de sfinţi. Oamenii bolnavi şi cu necazuri trimiteau pomelnice în închi-

soare, ştiind că prin rugăciunile maicilor şi ale părintelui s-au făcut multe minuni. Se spunea că în închisoarea de femei a fost deschis un paraclis, că maica Iustina a tuns în taină pe cîteva deținute în monahism şi că acum acolo e mai mult har decît într-o mănăstire. Bătrînul „K" se tulbură la auzul acestor veşti şi hotărî să meargă la închisoare şi să pună capăt acestei fărădelegi.

Se bărbieri, îşi puse costumul, îşi lustrui bastonul şi chemă taxiul.

– Unde mergem, moşule? întrebă sec taximetristul.

– La Penitenciarul numărul 118, răspunse deranjat bătrînul „K". Apoi adăugă: Toți angajații firmei voastre sînt atît de mitocani?

– Adică cum? se revoltă taximetristul.

– Apasă pedala, dom' şofer! Eu toată viața am avut şofer la scară, iar pe din ăştia ca tine îi țineam să aştepte la uşă, băiete. Nu trebuie să mă faci pe mine moş. Niciodată nu poți să ştii cine e moşu'!

– Vă rog să mă scuzați, zise taximetristul, vrînd să abandoneze discu-

ția care promitea să fie enervantă. Deci la penitenciar?

– Da. Şi cît mai repede. Şi pe drumul cel mai scurt.

– Am înțeles.

La penitenciar se prezentă ca *dom' general Iordăchescu*, zicînd că are fixată o întîlnire cu şeful închisorii.

– Să trăiți, dom' general! răspunse ironic un tînăr sergent. Acuş sun la domnul colonel şi, dacă spuneți că aveți o întîlnire, vă va primi negreşit.

– Zi-i că a venit Iordăchescu şi că nu are mult timp la dispoziție.

Colonelul l-a primit în cabinetul său şi a ordonat să fie pregătite două cafele. Era cu doar doi ani mai tînăr decît „K", dar arăta mult mai bine. Văzîndu-l pe fostul episcop în costum, bărbierit şi ferchezuit, colonelul nu se putu abține de la ironii:

– Arătați bine, dom' general! Fără barbă şi fără mitră pe cap, păreți un om de treabă!

– Tot timpul ai fost ironic, colonele. Regret că nu am profitat de poziția mea cînd s-a putut, pentru a te înfunda. Acum e prea tîrziu. Oricum, țin să-ți

spun că nu eşti cu nimic mai bun decît mine. Eşti o lichea şi lichea o să mori.

– Poate că sînt o lichea, *preasfinţite*, dar mă căiesc înaintea lui Dumnezeu şi poate-poate mă va ierta. Cel puţin, eu nu mi-am bătut joc de Biserică şi nu am trimis preoţi la moarte.

– Ticălosule! slobozi printre dinţi bătrînul „K". Pot să iau loc, că am traversat tot oraşul pentru această întîlnire?

– Desigur, *preasfinţite*!

– Nu mă mai numi preasfinţit! Mă enervezi!

– Bine, bine, dom' general! Văd că nu prea ţii la glumă... Zi de ce-ai venit?

– Ştii foarte bine de ce-am venit!

– Chiar nu ştiu...

– N-o face pe prostu'! Ce fel de paraclis aveţi aici? Şi de ce criminalele de la Crucea Scrisă primesc pomelnice şi tund în monahism? Nu ştii că Sfîntul Sinod le-a excomunicat? Numai tu eşti vinovat! Fără ştirea ta nimeni nu poate introduce pomelnicele în închisoare! Tu eşti omul de legătură între criminale şi credincioşi!

– Ce tot îndrugi, generale? Tot nu te-ai liniştit? Ai ajuns un cîine lepădat

şi tot mai latri! Du-te şi pregăteşte-te de moarte, gîndeşte-te la răul pe care l-ai făcut în viaţă!

– Nu mă voi lăsa pînă nu voi pune capăt acestei fărădelegi! Tu conlucrezi cu deţinuţii şi susţii întărirea diversiunii în rîndurile credincioşilor! Tu duci o luptă împotriva Sfîntului Sinod şi împotriva statului! Vei fi dat afară cu scandal, îţi promit!

– Generale, veacul tău a trecut, răspunse calm colonelul. Bea cafeaua şi întoarce-te acasă. Treaba ta este să joci table în parc, nu să-mi spui mie cum trebuie să conduc o închisoare. Eşti un cadavru.

– Să fii sigur că nu voi lăsa lucrurile aşa! Iordăchescu îţi va arăta cine este! Voi pleca, dar nu înainte de a vedea paraclisul şi pe criminale... Vreau să mă conving că ceea ce se vorbeşte în oraş este adevărat.

– O să-ţi fac plăcerea asta.

Bătrînul „K" se ridică din fotoliu, sorbindu-şi ultima gură de cafea în picioare. Apoi spuse:

– Acum, cînd atîtea mănăstiri au fost închise, iar altele transformate în

centre turistice şi de agrement, tu te-ai apucat să faci mănăstire în puşcărie?

– Ha-ha! Să nu exagerăm, Iordăchescule! E un simplu paraclis, aprobat în baza legii care garantează dreptul la mărturisirea credinţei şi a asistenţei religioase în locurile de detenţie. Linişteşte-te. O să te asiguri că totul este perfect legal. Hai să mergem.

Paraclisul nu era altceva decît un birou amenajat cu icoane şi un sfeşnic pentru lumînări. Nu avea iconostas. Într-un colţ era strana cu Ceaslovul deschis pe ea. Mirosea a tămîie şi era curat şi linişte.

– Iată toată „mănăstirea", *preasfinţite*! zise într-un tîrziu colonelul.

Sprijinindu-se în baston, bătrînul „K" inspecta cu privirea fiecare obiect din încăpere. După o scurtă pauză, întrebă descumpănit:

– Asta-i tot?

– Te aşteptai la altceva? Probabil îţi închipuiai că am ridicat o catedrală în mijlocul închisorii şi că în fiecare dimineaţă batem clopotele comandate la Viena? Ha-ha! Ai îmbătrînit, *preasfinţite*! Lucrurile durabile sînt cele care nu se văd!

Bătrînul „K" izbi cu bastonul în podea, schimbîndu-se la faţă de furie:

– Ţi-am zis să nu-mi mai spui „preasfinţite"! Mă enervezi! Vrei să fac o criză? Vrei să ajung la spital? Vrei să mă omori? Ştiu că vrei să mă omori, dar n-ai să reuşeşti! Sînt mai tare decît credeţi voi! Iordăchescu o să vă arate cine este!

Bătrînul „K" izbi încă o dată cu bastonul în podea şi se aşeză pe unul din scaunele dispuse de-a lungul peretelui din spate. Mîinile au început să-i tremure atît de tare, încît bastonul pe care îl ţinea lovea podeaua ca o ciocănitoare. Privindu-l, colonelului i s-a făcut milă.

– Să mergem, generale?

– Mai lasă-mă puţin. O să-mi revin, răspunse bătrînul „K" cu vocea unui om bolnav.

În paraclis era linişte şi mirosea a tămîie. Mîinile bătrînului „K" tremurau, dar bastonul nu mai lovea podeaua. Colonelul îl privea din uşă, aşteptînd să se ridice. Îşi aminti vremea cînd

bătrînul „K" era episcop. Îl vedea din mulţime, înveşmîntat în haine aurite, cu mitra pe cap, ridicîndu-şi amîndouă mîinile şi cîntînd: „Pace tuturor!" O, de şi-ar fi dorit măcar o singură dată acea pace propriului suflet! De ar fi crezut măcar o clipă în pacea pe care o făgăduia în numele lui Hristos!

Bătrînul „K" se ridică şi se îndreptă spre uşă, fără a mai privi icoanele şi fără a-şi face cruce. Era abătut, şi bastonul încă-i mai tremura în mînă. Colonelul încuie uşa paraclisului şi-l conduse pînă la poartă. Nu l-a mai invitat în birou.

– La revedere, generale! îi spuse la plecare.

– La revedere..., răspunse bătrînul „K" avînd gîndurile în altă parte.

Seara a chemat salvarea şi a fost dus la spital. I s-a administrat un calmant şi a fost lăsat să doarmă. A murit în somn. Nimeni nu a plîns la moartea lui. Noul episcop s-a judecat cu primăria pentru apartamentul bătrînului „K". Deoarece nu a fost revendicat de rude, apartamentul a trecut în proprietatea primăriei. Aşa că episcopul a

pierdut procesul. Mulţi ani după aceea, consilierii şi diaconii episcopali, cînd venea vorba de fostul episcop „K", nu-i puteau ierta faptul că nu a lăsat prin testament apartamentul episcopiei. Fiecare simţea că acel apartament i s-ar fi cuvenit.

Singurul loc unde a fost pomenit preasfinţitul „K" în toate cele patruzeci de zile de la moartea sa a fost paraclisul din Penitenciarul nr. 118. Maica Iustina a rînduit pe fiecare din deţinutele care veneau la paraclis să citească Psaltirea pentru odihna sufletului adormitului arhiepiscop „K". Atunci cînd maica Anastasia îi reproşă că bătrînul „K" nu mai poate fi pomenit ca episcop, de vreme ce a fost caterisit de Sinod, maica Iustina i-a zis să lase asta în grija lui Dumnezeu. Colonelul a venit şi el mai des la paraclis în această perioadă. Într-o zi a dus flori la mormîntul răposatului.

O dată pe lună, în paraclisul din Penitenciarul nr. 118 se slujea Liturghia. Colonelul nu a vrut să angajeze un preot în acest scop, deoarece nu avea încredere în nimeni din cei pe

care îi recomanda ministerul. A preferat să aducă de fiecare dată pe altcineva, sub diverse pretexte. De regulă, Liturghia se slujea într-o zi de rînd, pentru că duminica preoţii erau prinşi la bisericile lor. Din banii strînşi pe pomelnice, maicile îi plăteau bine pe preoţi, aşa încît unii se ofereau să vină şi altă dată. O dată pe lună, toată obştea din penitenciar se spovedea şi se împărtăşea cu Trupul şi Sîngele lui Hristos, transformînd închisoarea dintr-un loc al pedepsei în lăcaş al mîntuirii.

În decursul anilor, măicuţele şi părintele închişi pe nedrept s-au consolat şi închisoarea a început, pur şi simplu, să facă parte din viaţa lor. De fapt, ceea ce i-a speriat la început nu a fost atît gîndul detenţiei, cît felul în care au fost trataţi de oficialii bisericii. Zbuciumul lor a durat atît cît mai sperau să primească un răspuns la numeroasele scrisori adresate Sfîntului Sinod. Atunci cînd au înţeles că răspunsul nu va veni niciodată, s-au liniştit. Gîndurile şi inima lor s-au întors la Dumnezeu, iar această întoarcere este întotdeauna însoţită de pace. S-a întîmplat

să fie vizitaţi de unii preoţi şi chiar de episcopi. Toţi îi consolau. Episcopii îi asigurau că, după eliberare, îi vor primi la ei în eparhie. „Cine ştie dacă vom mai trăi pînă atunci?", glumea maica Anastasia, care se apropia de nouăzeci de ani. Într-adevăr, maica Anastasia a murit înainte de eliberare.

Colonelul a obţinut permisiunea ca maica Iustina şi părintele Irineu să ia parte la înmormîntare. Mitropolitul Moldovei a dat binecuvîntare ca bătrîna să fie înmormîntată după rînduiala înmormîntării călugărilor, ştiind că excluderea din monahism aplicată de Sfîntul Sinod a fost anticanonică. Apoi Iustina şi Irineu s-au întors în celulele lor. Fiecare dintre ei, în anii detenţiei, s-a înconjurat de deţinuţi care se întorceau la Dumnezeu. În scrisorile pe care şi le scriau şi pe care colonelul le transmitea din mînă în mînă, cei doi monahi se refereau mereu la dulceaţa şi pacea care le umplea inimile, mulţumind lui Dumnezeu pentru aceşti ani de închisoare ca pentru o binecuvîntare. Aceşti oameni smeriţi nici nu ştiau atunci că în ei se sădea sămînţa viitoarelor generaţii ale Bisericii.

CAPITOLUL 16

Anul 2022. Chişinău.
Slugile întunericului.
Puterea dragostei.

Mîna care scria s-a oprit. La masa din apartamentul din Chişinău, povestea începută cu mulţi ani în urmă continua. Totul era la fel, cu o singură schimbare...

Erau trei ani de cînd Victor îşi recăpătase fiul, printr-o împrejurare care nu reprezintă cel mai important aspect în toată întîmplarea. Important era că cei doi s-au regăsit şi că această regăsire s-a făcut prin Hristos. Ştefan se apropia acum de patruzeci de ani. Avea şi el un fiu, în Italia. Divorţase în urmă cu cinci ani, după ce nevasta lui îl anunţase că se căsătoreşte cu patronul la care era angajată. Propria su-

ferinţă îl făcuse să înţeleagă mai bine suferinţele altora. Aşa şi-a amintit de tatăl său, pe care nu-l mai văzuse de paisprezece ani.

Serile lungi petrecute împreună l-au apropiat pe Ştefan de Hristos. Cercetările făcute de tatăl său vreme de atîţia ani l-au impresionat atît de mult, încît hotărî să se alăture şi el acestei lupte donquijotiene. De fapt, nici nu se putea altfel: oricine crede în Hristos ajunge să lupte pentru credinţa sa. Au fondat împreună o organizaţie nonguvernamentală cu scopul de a apăra şi a promova valorile Ortodoxiei. Pe lîngă preocupările care li s-au intersectat, Ştefan semăna şi fizic cu Victor, aşa încît, în apartamentul din Chişinău, de cîte ori Ştefan îşi turna ceai în ceaşcă, părea că istoria joacă feste.

De cîţiva ani, Victor se afla în proces cu o organizaţie a homosexualilor. Era acuzat de homofobie, de calomnie prin presă şi atac la persoană. În cartea sa *Slugile întunericului*, apărută la o editură particulară din Grecia, Victor avea un capitol consacrat metodelor

de distrugere a familiei, în care vorbea despre instituirea familiilor homosexuale ca despre o provocare făcută Bisericii şi firii. El susţinea interzicerea prin lege a familiilor homosexuale ca a unor grupări antisociale şi antiumane. Se arăta indignat de dorinţa homosexualilor de a înfia copii. Copiii sînt rezultatul relaţiei dintre un bărbat şi o femeie, de aceea homosexualii nu pot avea ceea ce nu pot naşte. Tocmai lipsa continuităţii, a urmaşilor, dovedeşte că familiile homosexuale sînt anormale. Tot ce există pe lume se perpetuează după legile lăsate de Dumnezeu. Homosexualitatea se întoarce împotriva naturii şi de aceea homosexualii se autodistrug. A le încredinţa copii acestor oameni întorşi împotriva vieţii este o crimă.

Pentru aceste afirmaţii şi altele de acest fel, făcute în presă sau în adunări, Victor a fost amendat de mai multe ori, iar canalele media aservite duşmanilor vieţii au făcut din Victor un simbol al xenofobiei şi fascismului. Cu toate acestea el îşi continua lupta. Adunările şi conferinţele organizate

de Victor umpleau cele mai încăpătoare săli ale oraşului. Conferinţele lui erau traduse în limbile europene şi preluate de organizaţii cu scopuri similare din Occident.

În ultima conferinţă, intitulată „Religia răului", Victor a vorbit despre demonismul lumii în care trăim, arătînd că persecuţiile şi torturarea creştinilor nu au încetat, ci doar au căpătat o altă formă, mult mai perfidă. Aşezat la o masă împresurată cu hîrtii, Victor îşi potrivi microfonul cu gestul unui om pentru care discursurile publice deveniseră obişnuinţă:

– Toate regimurile care şi-au propus exterminarea creştinilor, începînd de la Imperiul Roman şi terminînd cu Imperiul Comunist, au constatat un paradox care s-a verificat de fiecare dată: cu cît sînt ucişi mai mulţi creştini, cu atît mai mulţi apar în loc. Tertullian numea sîngele mucenicilor „sămînţa creştinilor", care, cu cît se varsă mai mult, cu atît aduce mai multe roade. Torţionarii din închisorile comuniste din România îi chinuiau pe creştini în decursul a zeci de ani, do-

rind să-i aducă la disperare, şi le spuneau de multe ori: „Ştim că vă doriţi să vă omorîm, ca să ajungeţi mucenici! Dar noi n-o să vă omorîm înainte de a vă face să vă lepădaţi de Hristos, ca să vă duceţi în iad!" Aceste mărturii, lăsate de cei care au supravieţuit temniţelor comuniste din România, ne arată că torţionarii nu erau atei, ci credeau în Dumnezeu şi în răsplata viitoare. De aceea, ura lor împotriva lui Hristos şi a creştinilor nu era o ură omenească, ci una demonică.

Cineva din sală se folosi de pauza scurtă pe care a făcut-o oratorul pentru a-şi umezi gîtul:

– În conferinţele dumneavoastră tot timpul încercaţi să personificaţi răul. Oare chiar credeţi că demonii există?

Victor răspundea de fiecare dată cuprinzător, cu experienţa omului care a fost pus în situaţia să dea socoteală în faţa instanţelor pentru unele afirmaţii care i-au fost greşit interpretate.

– Noua ordine mondială este încununarea aspiraţiilor tiranilor dintotdeauna, ajungînd să domine nu doar trupurile oamenilor, pe care le exploa-

tează prin muncă şi prin siluire spre împlinirea poftelor de tot felul, ci şi sufletele lor. Stă în firea lucrurilor ca tiranii din toate timpurile, care sînt slugi ale diavolului, să-L urască pe Hristos. Lupta nu se duce între oameni şi oameni, ci între diavol şi Hristos. Fiecare dintre noi se situează prin propria alegere de o parte sau de alta. Numai Hristos, prin dumnezeiasca Sa chemare la libertate, a sfărîmat de-a lungul vremii lanţurile minciunii şi ale morţii cu care satana îi încătuşa pe oameni. Glasul lui Hristos, care cheamă: Cunoaşteţi adevărul şi adevărul vă va face liberi, a ridicat de fiecare dată noi şi noi luptători împotriva tiraniei şi a minciunii. Nici o altă religie din lume nu a afirmat că între stăpîn şi sclav nu este diferenţă şi că toţi oamenii pot creşte pînă la slava lui Dumnezeu, prin jertfa Fiului. De aceea creştinismul este atît de urît de către toţi cei care urmăresc să-şi supună loruşi omenirea. Da, cred că satana există şi că răul care guvernează astăzi relaţiile dintre oameni este opera lui!

– Cum vedeţi lupta împotriva acestui rău? Aveţi un program elaborat?

Căci aţi afirmat că slujitorii răului duc o luptă sistematică şi bine gîndită împotriva credinţei şi a oamenilor lui Hristos. Vă referiţi la persecuţiile istorice împotriva creştinilor, credeţi că ele nu au fost nişte evenimente spontane?

– Persecuţiile istorice, pline de sînge şi groază, au fost înlocuite cu persecuţiile la nivelul minţii. Duşmanii creştinismului au înţeles că lupta cu slujitorii lui Hristos are alte legi decît legile acestei lumi stăpînite de frică şi minciună. Aşa cum Hristos S-a arătat mai slăvit după moarte, înviind, tot aşa şi slujitorii Lui, fiind persecutaţi şi ucişi, se arătau mai strălucitori, atrăgînd mii, zeci de mii, iar alteori popoare întregi în armata lui Hristos. Acest lucru l-au înţeles slugile întunericului, renunţînd la persecuţiile pe faţă ale creştinilor. Ei şi-au infiltrat vreme de secole oamenii lor în Biserică, încercînd să o surpe din interior. Obiceiurile străine Evangheliei, cum sînt slugărnicia, luxul, goana după slavă deşartă şi onoruri trecătoare, dorinţa de stăpînire, laşitatea, împietrirea faţă de durerea aproapelui, au transformat pe mulţi

ierarhi şi preoţi în oameni urîţi de toată lumea. Acesta este sfîrşitul.

– Anunţaţi sfîrşitul Bisericii?

– Biserica va dăinui atîta timp cît vor mai fi ierarhi iubiţi de popor. Nu este duşman mai mare pentru stăpînitorii acestei lumi decît ierarhii iubiţi de credincioşi. Pentru că nu este un duşman mai mare al răutăţii decît dragostea. Sfîntul Siluan Athonitul, dorind să-l descrie în cîteva cuvinte pe Sfîntul Ioan de la Kronstadt, a zis doar atît: „L-am văzut o singură dată pe părintele Ioan şi am cunoscut că era un om al lui Dumnezeu. Îşi iubea turma, iar credincioşii îl iubeau pe el. Atunci cînd îl vedeau, oamenii fugeau spre el ca la incendiu".

– Credeţi că mai există astăzi astfel de ierahi şi preoţi?

– Noii conducători ai lumii au ajuns să deţină controlul asupra sinoadelor tuturor bisericilor, dar şi în aceste condiţii le scapă episcopi credincioşi care ajung în fruntea poporului. Deprinşi cu ascultarea şi cu respectul faţă de cei mai mari, mulţi oameni ai lui Dumnezeu ajung să fie hirotoniţi, nedetectaţi

de antenele oarbe ale întunericului, care nu pot face deosebire între smerenia adevărată şi supunerea din interes, între ascultarea harică şi slugărnicie. De aceea, atunci cînd ne aşteptăm mai puţin, unii episcopi sparg carapacea tăcerii şi se întorc împotriva sistemului. În toate timpurile au fost sinoade întregi aservite minciunii şi de fiecare dată unul sau cîţiva episcopi le-au stat împotrivă şi le-au învins. Eu cred în biruinţa Bisericii, pentru că Biserica este Hristos.

– Prin ce credeţi că se manifestă în primul rînd această lucrare a răului în lume?

– Timpul în care am păşit este o sistematică şi neîncetată luptă împotriva dragostei, deci împotriva lui Hristos. Legile urii încep să împînzească lumea, constituindu-se într-o religie a răului. Oamenii au ajuns să-şi proslăvească patronii ca pe nişte zei şi să facă orice, dar absolut orice, pentru bani. Banul a devenit zeitatea în numele căreia sînt iertate cele mai odioase crime împotriva omenirii. Oamenii mor răpuşi de droguri şi de boli fabri-

cate artificial. Mii de tineri şi tinere se lasă tăiaţi de doctori psihopaţi care le schimbă sexul sau înfăţişarea. În spatele reclamelor luminoase, în marile metropole ale lumii, zeci de mii de copii sînt violaţi în localuri special amenajate şi nimeni nu este pedepsit pentru asta. Sînt convins că este aproape timpul cînd vom vedea tineri şi bătrîni sinucigîndu-se în *reality-show*-uri doar ca să apară cîteva zile la televizor. Moartea şi boala au devenit principalele surse de făcut bani. Demoni cu chip de om fabrică boli, iar mai apoi vînd medicamente la preţuri inimaginabile. Zilnic în lume mor mai mulţi oameni decît în timpul războaielor armate de odinioară. Omenirea a ajuns un lagăr de sclavi, care sînt legaţi de locurile de muncă, de reţelele de comunicare, de cardurile de tot felul, de magazine, de curentul electric, de apă, de mijloacele de transport, într-un cuvînt, de tot. Oamenii marilor oraşe sînt ameninţaţi cu oprirea apei şi a gazului, cu întreruperea curentului electric. Oricare ar fi preţul cerut în schimbul acestor servicii, ei sînt gata să-l plătească. Pentru

că nu au de ales. Cine s-ar fi gîndit, pe timpul cînd li se făgăduia libertatea, că vor ajunge să muncească din zori şi pînă-n seară doar pentru mîncare şi îmbrăcăminte? Orice relaţie interumană va ajunge în curînd imposibilă. În aceste condiţii, mersul la teatru, la muzeu sau la biserică va fi un lux. Cînd cineva are o zi liberă, preferă să o petreacă în familie, deşi familia ca atare va dispărea în viitorul apropiat. Copiii vor fi crescuţi şi educaţi în cazarme, ca nişte batalioane, iar cei care vor arăta semne de boală vor fi ucişi la naştere sau în primii ani de viaţă. Nu vor mai exista invalizi şi bătrîni incapabili de muncă. Viaţa va avea un termen limită, după care „maşinăria umană", cum o numea autorul acestui proiect demonic publicat cu mulţi ani în urmă în *Times*, va fi oprită. Moartea asistată va fi la fel de răspîndită ca avortul.

În sală domnea o linişte mormîntală. Toată adunarea înţelegea că prognozele lui Victor sînt posibile şi că, în parte, se adevereau chiar atunci. Camerele de luat vederi, telefoanele mo-

bile, hainele frumoase, luminile oraşelor, maşinile luxoase, erau doar o cortină după care se petrecea înjunghierea omenirii. O spaimă indecisă domina întreaga adunare. „Ce este de făcut? Mai este vreo scăpare?", părea să întrebe mulţimea de ochi aţintiţi asupra lui Victor. Intuind neliniştea lor, Victor continuă:

– La vremea venirii lui Hristos, lumea zăcea în aceeaşi stare. Pe atunci jertfirea pruncilor ca ofrandă demonilor şi orgiile erau considerate normale. Oamenii trăiau într-o disperare atît de mare, încît bărbaţii preferau să se lupte pe viaţă şi pe moarte în arenă, doar pentru a avea pîine şi vin pe săturate, iar femeile considerau de mare cinste să ajungă obiecte sexuale în palatele stăpînitorilor. Dar a venit Hristos şi lumea a căpătat o altă faţă. Cine a propovăduit Evanghelia? Cine a mers împotriva tiranilor, a cruzimii şi a desfrîului care cuprinseseră întreg pămîntul? Doisprezece pescari care, în loc de care de luptă, aveau nişte simple sandale, iar în loc de arme, blîndeţea şi nădejdea în Hristos. Unde este

teroarea comunismului? Cine ar fi crezut atunci că Biserica va renaşte? Iată, eu sînt unul dintre cei născuţi şi educaţi în comunism. Am fost ateu şi am luptat împotriva Bisericii. Dar pînă într-o zi, cînd Hristos a hotărît să mă cheme. Acestei chemări nu-i poate sta nimeni împotrivă. Dacă în toată lumea nu ar mai rămîne nici un om credincios care să vestească adevărul şi toate cărţile sfinte ale creştinismului ar fi distruse, Hristos, dacă ar vrea să reîntemeieze Biserica, ar trimite îngeri din cer sau S-ar arăta singur, aşa cum S-a arătat lui Saul, şi întreaga omenire ar putea purcede spre un nou urcuş, aşa cum s-a întîmplat de cîteva ori de la venirea lui Hristos în lume. De aceea a şi zis că nimeni nu poate face nimic împotriva Lui, dacă nu i-ar fi îngăduit de Tatăl. Însă a mai zis şi că oricine se va ruşina să-L mărturisească în această lume plină de minciună, şi Hristos Se va lepăda de el înaintea Tatălui ceresc. Nu putem spune: să se plinească voia Domnului, ci să arătăm că şi voia noastră este bună şi în armonie cu voia lui Dumnezeu. Cele trei ispitiri

pe care le-a pus diavolul înaintea lui Hristos în pustie sînt puse şi înaintea noastră, a fiecăruia, în diferite momente ale vieţii. Acestea sînt foamea, dorinţa de stăpînire şi nesocotirea lui Dumnezeu. Marea majoritate a oamenilor nu trec de prima ispitire şi acceptă să fie robi doar pentru a avea pîine în fiecare zi. Alţii, după ce ajung bogaţi, sînt robiţi de propriile năzuinţe de a pune stăpînire peste oameni şi lucruri. Iar cei din urmă, fiind bogaţi şi avînd şi o părelnică putere politică sau economică, ajung să creadă că, dacă se vor arunca de pe streaşina templului, Dumnezeu Se va grăbi să-i salveze. Să nu spunem niciodată: mă arunc în vîltoarea vieţii, iar Dumnezeu va face voia Sa cu mine şi cu lumea, ci să facem ceea ce ştim că este drept. Iar drept este ceea ce ne-a poruncit Hristos. Amin!

După conferinţă, sute de oameni au venit să ceară autografe pe cartea *Slugile întunericului*, care apăruse în cîteva ediţii. Victor era obosit, dar radia de bucurie. Simţea că toţi aceşti oa-

meni cred în Hristos şi în biruinţa Lui. Iar altceva nici nu mai conta.

În noaptea aceea a stat pînă tîrziu şi a discutat cu Ştefan despre conferinţă, despre planurile organizaţiei lor, despre traducerea unor materiale în limbile de circulaţie şi despre unele reacţii venite de la colaboratorii lor din Occident. Spre miezul nopţii, au aprins lumînări şi s-au rugat, citind psalmi. Dincolo de geam, se auzea din cînd în cînd trecînd cîte o maşină. Pacea cuprinsese întreaga lume...

CAPITOLUL 17

Anul 2028. Bruxelles.
Audienţa la un demon mut.

Şi în acest an comisarul european pentru Culte a adresat tuturor creştinilor cuvîntul său de felicitare cu ocazia naşterii lui Iisus. Buletinile de ştiri au renunţat să mai transmită adresările publice ale papei şi ale patriarhilor ortodocşi, pe motiv că aceste adresări, din moment ce sînt mediatizate prin presă, se constituie în acte subtile de prozelitism, riscînd să pună într-o postură de discriminare mulţimea cultelor şi confesiunilor creştine. Erau considerate incorecte politic şi filmările din cadrul ceremoniilor religioase, indiferent de cult. Cuvîntul comisarului european pentru Culte era întotdeauna citit de altcineva, moment

în care pe ecranul televizorului se derulau scene cu creştini care ciocnesc pahare, fac cumpărături şi îşi oferă unul altuia cadouri. Crăciunul devenise mai mult o sărbătoare a marilor şi micilor comercianţi decît o cinstire a naşterii Fiului lui Dumnezeu.

Victor observase că în toate adresările comisarului european pentru Culte nu se pomenea niciodată numele Hristos, care înseamnă Mesia-Mîntuitorul, ci doar Iisus, numele pămîntesc al Fiului lui Dumnezeu. Naşterea lui Hristos din Fecioară, spre mîntuirea neamului omenesc, a devenit un eveniment la fel ca naşterea lui Mozart sau a lui Dante. Orice fior de sfinţenie a dispărut din partea oficială a sărbătorii Crăciunului, totul transformîndu-se într-o mare de lumini, mirosuri şi zgomote, care însoţesc de regulă toate sărbătorile pe care oamenii şi le-au inventat pe acest pămînt trecător.

Acest Crăciun era şi mai apăsător pentru Victor din cauză că şi Patriarhia Moscovei, din care făcea parte, trecuse la calendarul nou, aliniindu-se directivelor europene. Comisia Europeană devenise măsura tuturor lucrurilor, indicînd ce este bine să se vîndă şi să se cumpere, ce este bine să se vorbească sau să nu se vorbească şi chiar cum trebuie şi cum nu trebuie să decurgă ceremoniile şi întrunirile religioase. Nu doar agenţii economici şi justiţia tuturor ţărilor erau subordonate comisarilor europeni, ci şi sinoadele bisericilor. Bisericile autocefale nu mai puteau comunica între ele decît prin hîrtii aprobate la cancelariile europene. Această stare de lucruri devenise la fel de normală ca şi impozitele plătite la stat. Nici măcar la nivelul ierarhiei nu au existat proteste împotriva birocratizării şi subordonării bisericii unor indivizi străini care nici măcar nu erau obligaţi să-şi declare apartenenţa religioasă.

În aeroportul din Chişinău, Victor simţea aceeaşi stare de incertitudine pe care o trăise cu patruzeci de ani în urmă, cînd trebuise să plece la reuniunea de la Kremlin. Pentru el şi alţii ca el, Bruxelles-ul, spre care urma să zboare, era acum un nou Kremlin, din care lipsea doar cadavrul lui Lenin, expus spre vizionare turiştilor curioşi.

– Nu te simţi prea bine? îl întrebă Ştefan, care îl conduse la aeroport.

– Nu am nici o încredere în această întîlnire. Sînt sigur, totul este dinainte aranjat...

– Ştiu... Adică aşa cred... Dar această întîlnire este importantă pentru Ortodoxie.

– Ştii la ce m-am gîndit? Important nu este ce vor spune ei, important este ca eu să spun ceea ce trebuie spus. Adevărul trebuie mărturisit chiar şi atunci cînd este respins de toţi, sau mai ales atunci.

Ştefan, care făcuse patruzeci şi cinci de ani cu cîteva zile în urmă, se simţea copil alături de tatăl său. Îl admira pentru hotărîrea sa tinerească şi pentru că reuşea să convingă atîta lume de dreptatea cauzei sale. De fapt, a cauzei lui Hristos.

– De cînd ai primit înştiinţarea, mă gîndesc tot timpul la vlădica Mitrofan. Mi se pare că eşti mînat de acelaşi duh al mărturisirii adevărului cu orice preţ. L-am cunoscut doar din povestirile tale, dar mi se pare că aţi ajuns să semănaţi.

– Pînă la urmă, toţi cei care credem în adevăr şi-l mărturisim, ajungem să ne asemănăm. Hristos este acelaşi în fiecare. Aş vrea să am şi eu măcar o fărîmă din tăria vlădicăi Mitrofan...

Victor căzu pe gînduri, apoi adăugă:

– Ştii, l-am visat ieri-noapte. Mi-am făcut pravila pentru împărtăşanie şi m-am culcat. De fiecare dată cînd îmi fac pravila, mi-l amintesc pe vlădica. Ştii că am cartea de rugăciuni pe care mi-a dat-o la botez. Îl pomenesc de fiecare dată, îl simt aproape. Dar nu l-am mai visat niciodată pînă acum. Era tînăr, aşa cum l-am cunoscut... Mai tînăr decît mine, pentru că noi, cei din viaţa aceasta trecătoare, îmbătrînim, spre deosebire de cei care au trecut în împărăţia cea fără de moarte a lui Hristos. Parcă a intrat la noi în apartament şi mi-a adus pîine şi cartofi. Eu i-am zis: binecuvîntaţi, vlădică! Iar el, zîmbind, m-a însemnat cu semnul crucii şi a zis: „Domnul să te binecuvînteze, frate Victor!” Apoi, tot zîmbind, a ieşit şi s-a dus. Parcă şi acum mi se umple sufletul de bucurie de la binecuvîntarea aceea.

– Cred că e un vis adevărat. Te-a binecuvîntat pentru această întîlnire. Înseamnă că o să fie bine.

– Domnul ştie...

O voce metalică a anunţat îmbarcarea pasagerilor pentru Bruxelles. Victor şi-a luat rămas bun de la fiul său. Bătrînul tată avea ochii umezi. Se mîndrea şi el cu fiul său.

Cu două săptămîni în urmă Victor primise o invitaţie de la secretariatul comisarului european pentru Culte prin care i se aducea la cunoştinţă că audienţa pe care o cerea comisarului a fost acceptată şi că ziua stabilită pentru audienţă este 29 decembrie, ora 18. Scrisoarea, în stilul propriu oricărei scrisori oficiale, menţiona că cheltuielile pentru drum şi cazare vor fi suportate de Excelenţa Sa comisarul. Acest amănunt îi trezi suspiciuni lui Victor, deşi el era în acord cu politica de democratizare de faţadă dusă de Uniunea Europeană.

În ultimii ani Victor a făcut numeroase demersuri prin care protesta împotriva cenzurii imnografiei şi, îndeobşte, a moştenirii literare a Ortodo-

xiei, care a fost declarată purtătoare de mesaje antisemite şi scoasă în afara legii. Ediţiile oficiale ale unor sfinţi precum Ioan Gură de Aur, Vasile cel Mare sau Efrem Sirul erau corectate politic. Specialiştii în greacă veche, limba în care au fost scrise cărţile creştinismului timpuriu şi bizantin, au ajuns să fie din ce în ce mai puţini, fiind în evidenţa autorităţilor alături de persoanele care deţineau secrete de stat. Practic, devenise imposibil să demonstrezi autenticitatea unei traduceri, deoarece pentru aceasta existau experţi numiţi, în afara cărora nimeni nu se putea exprima pe această temă.

Mai mulţi preoţi şi credincioşi, în diferite locuri, au fost trimişi în judecată sub acuzaţia de antisemitism, deoarece au refuzat ediţiile noi ale cărţilor de cult, continuînd să slujească după cele vechi. Oficial, Biserica s-a consolat cu cenzura cultului, existînd chiar numeroase glasuri din rîndul ierarhiei superioare care salutau reforma Bisericii, declarînd că Biserica s-a adaptat întotdeauna cadrului sociocultural din care făcea parte.

Totuşi o parte mare de credincioşi, reprezentată în special de mireni, lansa proteste periodice împotriva cenzurii, susţinînd că întreaga tradiţie liturgică şi apologetică a creştinismului răsăritean trebuie privită şi ca o importantă operă literară şi filosofică şi, de aceea, scoasă de sub incidenţa acuzaţiilor de antisemitism şi xenofobie, care nu se răsfrîng asupra operelor cu caracter artistic, ştiinţific sau educaţional. Creştinii ortodocşi din lumea întreagă s-au constituit într-un forum internaţional care număra peste două milioane de membri înregistraţi, avînd, cu siguranţă, un număr mult mai mare de simpatizanţi, care însă se temeau să-şi dea pe faţă convingerile.

Victor Rotaru era unul din liderii de opinie ai forumului, adresînd numeroase scrisori către guvernele şi preşedinţii celor mai influente state ale lumii. Scrisoarea către comisarul european pentru Culte a fost ultima din şirul de scrisori. În ea, Victor cerea o audienţă în numele forumului ortodox internaţional, pentru a susţine în termeni juridici dreptul la liberă circulaţie a monumentelor literare ale creştinismului timpuriu, fiind gata să dovedească, printr-un demers exhaustiv, caracterul pur intelectual al polemicii iudeo-creştine de-a lungul secolelor.

În aeroportul din Bruxelles Victor a fost întîmpinat de un tînăr bărbat în costum, care l-a salutat în ruseşte:

– Domnul Rotaru? Bună ziua!

– Bună ziua, răspunse Victor derutat.

– Sînt şoferul care trebuie să vă ducă la audienţă. Vă rog, zise bărbatul, luîndu-i valiza din mînă.

Maşina opri lîngă clădirea parlamentului, situat la capătul celebrului parc al Bruxelles-ului, a cărui schemă arhitecturală reprezintă un compas perfect, unul dintre simbolurile masonice clasice. Bărbatul îl conduse pe Victor pînă la intrare, de unde fu preluat de un gardian în uniformă, înalt şi cărunt. La acea oră, clădirea parlamentului era pustie. Gardianul îl conduse pe noul venit pe coridoarele aflate în semiîntuneric. O răceală apăsătoare domnea în tot palatul. Călăuza lui Victor bătu la uşă, iar din interior

se auzi un bătrîn cu voce de bas, care zise:

– Intraţi!

– Vă rog, îi făcu gradianul semn lui Victor să intre. Permiteţi-mi să mă retrag.

În semiîntuneric, Victor abia desluşea chipul bărbatului din spatele biroului. Îşi potrivi ochelarii şi păşi înăuntru.

– *Kakaia vstrecia, moi daragoi drug!*[1] îl întîmpină cu familiaritate bărbatul din spatele biroului.

Victor simţi un fior care îl străfulgeră prin tot trupul. În întîmpinarea lui se ridică un bărbat înalt, cu vîrsta în jur de şaptezeci de ani, ca şi el, cu capul alb şi ochi albaştri, reci. Mîinile lui mari erau îmbrăcate în mănuşi albe, de mătase.

– Valdis..., murmură Victor, necrezîndu-şi ochilor.

– Ce întîlnire neaşteptată, nu-i aşa, moldovene? răspunse Valdis, întinzîndu-i mîna înmănuşată.

– Nu se poate..., şopti Victor fără a răspunde salutului. Şi tu eşti unul dintre ei...

[1] Ce întîlnire, scumpul meu prieten!

– Fiecare alege ce vrea să fie în viaţă, răspunse Valdis continuînd să ţină mîna întinsă.

Văzînd că oaspetele îl ignoră, lăsă mîna în jos zîmbind sarcastic.

– Păcat!

Apoi, întorcîndu-se la birou, continuă:

– Te urmăresc de mult... Şi am hotărît să-ţi întind o mînă de ajutor. Toate scrisorile tale, şi cele adresate preşedinţilor, şi guvernelor, ajung la mine. Aşa e viaţa... Te pricepi la scris. Dar oare nu scrii cam mult?

Valdis lovi cu degetele lui lungi în biroul de stejar şi rînji victorios:

– Glumeam, moldovene!

Apoi adăugă:

– M-am gîndit că ţi-ar sta mai bine să ţii locul unui ministru... De pildă, al Cultelor, a? Că tot te pricepi la religie...

Văzînd că Victor nu schiţează nici un gest, adăugă:

– Sau mitropolit! Dacă vrei, te putem face mitropolit! Numai că, înţelegi, desigur..., va trebui să renunţi la toată această luptă cu morile de vînt... Sper că îţi dai seama şi singur că nu ai

nici o şansă, nu vei ajunge nicăieri... Aşadar, Înalt Preasfinţia Voastră, nu vi se pare că aţi putea face mai multe ca mitropolit?

– Să mă ferească Dumnezeu de mitropoliţii făcuţi de voi! răspunse Victor sec. Nu înţeleg, la ce să devii mitropolit, dacă nu poţi mărturisi adevărul?

– Ha-ha! O, moldovene, tot cu adevărul în cap ai rămas! Of, adevărul ăsta! Ce este adevărul, Victore?

– Nu „ce", dar „Cine"! Tu ştii răspunsul meu. Îmi pare rău că adevărul tău e altul.

– Fiecare alege de partea cui luptă. Păcat. Mi-am pus multe speranţe în tine...

– Sper că ai spus tot ce ai avut de spus. Acum du-mă la comisar.

– Desigur. Totul pentru vechiul meu prieten.

Apoi, ridicîndu-se de la birou, rosti:

– Să mergem! Comisarul ne aşteaptă!

Victor fu introdus într-o sală lungă, aidoma unei uriaşe table de şah, traversată de un covor roşu. Din celălalt capăt, alunecînd încet de-a lungul co-

vorului, venea, împins într-un jilţ cu rotile, comisarul. Un bărbat cărunt, îmbrăcat în uniformă, împingea jilţul, ţinîndu-l cu mîinile sale îmbrăcate în mănuşi albe de mătase. Comisarul era un bătrîn în jur de nouăzeci de ani, cu capul şi faţa rasă, privind în gol, în timp ce tremura uşor. Era şi el îmbrăcat în uniformă, iar pe genunchi îi atîrna un şorţ albastru cu zulufi aurii. Pe degetele înmănuşate avea inele care trebuie să fi avut fiecare o poveste a sa. Jilţul cu rotile se opri în mijlocul încăperii. Bărbatul cu mănuşi, care îl împingea, căzu într-un genunchi, sărută inelele comisarului şi se retrase. Valdis se apropie şi el, căzu în faţa comisarului şi sărută inelele. Apoi, ridicîndu-se, îi făcu semn lui Victor să se apropie.

– Îndrăzneşte. Comisarul a venit aici pentru tine.

– Daţi-mi voie să nu îndeplinesc procedura de salut pe care o obişnuiţi, zise Victor, dezorientat de felul în care decurgea audienţa.

– Nici nu e nevoie! zîmbi Valdis.

Comisarul îşi întoarse capul semiparalizat şi îl privi pe Valdis, în aştep-

tarea unei explicaţii. Bătrînul îşi ridică mîinile tremurînde şi schiţă nişte semne incerte prin aer. Apoi îşi puse mîinile pe şorţul de pe genunchi şi îşi lăsă capul neputincios pe spate.

Victor îşi dădu seama că are în faţă un bătrîn paralizat şi mut, care semăna mai mult a demon decît a om. Pentru o clipă fu lovit de gîndul că, dacă şi-ar face semnul crucii, comisarul ar dispărea. Valdis, văzîndu-i dezamăgirea, izbucni în rîs:

– Timpul dumneavoastră a expirat! zise el, apucînd jilţul cu rotile şi întorcîndu-l spre apus. Adio! Mi-a părut bine să te revăd! strigă Valdis printre hohote, în timp ce împingea jilţul în direcţia din care a fost adus.

Victor rămase singur în mijlocul sălii, care încă mai păstra rînjetul rece al lui Valdis. Undeva, pe unul din coridoare, se auzi zgomotul unei uşi. Apoi s-au auzit paşi care se apropiau. Victor şi-a făcut cruce şi a rămas în picioare. Ar fi vrut să îngenuncheze, dar nu vroia să fie găsit aşa. L-ar fi înţeles greşit. Şi nu trebuia. În faţa lor el a rămas drept pînă la urmă.

De sus, de peste tot, a început să se audă un cor nepămîntesc. Victor recunoscu slujba Prohodului:

În mormînt, Viaţă,
Pus ai fost, Hristoase,
Şi s-au spăimîntat oştirile îngereşti,
Plecăciunea Ta cea mare proslăvind.

Dar cum mori, Viaţă,
Şi cum şezi în mormînt?
Şi împărăţia morţii o zdrobeşti,
Şi pe morţii cei din iad îi învii?

Cel ce-ai pus pămîntul
Cu măsuri, Hristoase,
Astăzi şezi în mic mormînt, Ziditorule,
Şi din gropi, pe cei ce au murit îi învii.

Iisuse al meu,
Împărat a toate,
De ce vii la cei din iad, o, Hristoase-al meu ?
Vrei să dezrobeşti neamul omenesc?

Dulcea mea lumină
Şi mîntuitoare,
Cum în groapă-ntunecoasă Tu Te-ai ascuns?
O, răbdare de nespus şi negrăit!

La aceste cuvinte totul s-a umplut de lumină şi lumina nu a mai dispărut niciodată.

EPILOG

Oficial, Victor Rotaru a murit două zile mai tîrziu, în secţia de cardiologie a Spitalului Republican din Chişinău. Cauza morţii: insuficienţă cardiacă, pe fondul oboselii cauzate de o călătorie care l-a solicitat prea mult pentru vîrsta şi starea precară a sănătăţii pe care o avea.

CUPRINS

DIFUZARE:
S.C. Supergraph S.R.L.
Str. Ion Minulescu nr. 36, sector 3,
031216, București
Tel.: 021-320.61.19; fax: 021-319.10.84
e-mail: contact@supergraph.ro
www.librariasophia.ro
www.sophia.ro

Tiparul executat la ***S.C. LUMINA TIPO s.r.l.***
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
tel./fax 021.211.32.60; tel. 021.212.29.27
E-mail: **office@luminatipo.com**
www.luminatipo.com

seria de
PROZĂ

Savatie (Ştefan) Baştovoi este autorul unui halucinant roman despre efectele manipulării comuniste asupra minţii copilului – Iepurii nu mor – apărut la editura Polirom, care l-a situat printre primii cinci cei mai vînduţi autori români într-un top făcut de Tîrgul Internaţional de Carte Gaudeamus (2007). În anul 2008 a fost premiat de Consiliul Europei pentru romanul Nebunul şi volumul de eseuri Cînd pietrele vorbesc – *Biserica faţă în faţă cu propria imagine*. Este deţinătorul mai multor premii pentru poezie (fiind prezent în antologii din Franţa, SUA, Germania ş.a.) şi al Premiului pentru Eseu, acordat de Uniunea Scriitorilor din Republica Moldova în 2007 pentru volumul Ortodoxia pentru postmodernişti.

Audienţă la un demon mut este o carte perfectă pentru toţi cei pasionaţi de istoria ideilor, de polemicile purtate între marile religii, de uneltirile organizaţiilor oculte şi teoria conspiraţiei. Documente hotărîtoare, începînd de la scrisorile secrete ale lui Lenin cu privire la exterminarea preoţilor şi pînă la dezbaterile recente din cadrul întrunirilor Consiliului Mondial al Bisericilor, fac obiectul cercetărilor unui profesor de fizică de la Chişinău, fost agent KGB, care, în anul 1987, a participat la şedinţa secretă de la Kremlin unde au fost impuse noile strategii de infiltrare a agenţilor securităţii statului în rîndurile ierarhiei bisericeşti. Acţiunea se desfăşoară pe axa Moscova-Chişinău-Bucureşti-Bruxelles.

Ca şi scrierea antipodică a lui Dan Brown: Codul lui Da Vinci, romanul Audienţă la un demon mut are nevoie de afişarea obligatorie a siglei: ORICE ASEMĂNARE CU PERSOANE, LOCURI ŞI ÎNTÎMPLĂRI REALE ESTE PUR ÎNTÎMPLĂTOARE.

9 789738 844315